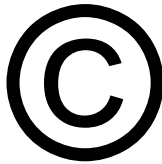

“No-one is right, nothing is solid, nothing can be held in my hands
for long
we should kill time. ”

- Lee Ranaldo /Sonic Youth 1987 - Pipeline / Killtime

.RARE.

De Heer Bill

www.deheerbill.blogspot.com

Werkwijze 1/2

Lichaamshouding is alles.

Handen open bijvoorbeeld geeft een open persoonlijkheid weer. Handen open geeft een eerlijk, ontspannen persoon weer. Zo'n klein gebaar kan net genoeg zijn om iemands vertrouwen te winnen. Gebalde vuisten daarentegen staan voor agressie, geslotenheid. Ik zoek de balans tussen de agressieve verkoper en de over-relaxte verkoper zonder verstand van zaken. Mijn handen leg ik plat voor me op tafel.

Niet iedere colporteur zal het met me eens zijn, maar lieg nooit. Nooit. Baseer alles op feiten. Statistieken zijn er volop. Gebruik ze. Mensen willen geruststelling. Gun ze dat en verkoop ze de angst die daaraan vooraf hoort te gaan. Het complete pakket zeg maar.

Een persoon of omgeving kunnen lezen is minstens zo belangrijk als lichaamshouding. De vrouw voor me is een jaar of zeventig schat ik. Ze zit duidelijk rechter op dan haar lichaam gewoon is. Je ziet de spanning in haar schouders die ze naar achteren trekt, om maar uit te stralen: 'Ik ben dan misschien wat ouder, maar mij maak je niets wijs.'

Haar ogen, die rondzwemmen achter dikke brillenglazen, stralen iets anders uit. Haar ogen kunnen niet wachten op het moment dat mijn lippen inzetten wat ik te vertellen heb. Hongerig voor een gesprek of een verhaal. De kans is groot dat de vrouw al tijden niemand meer gesproken heeft. Nergens in deze kamer is een spoor van een echtgenoot te vinden. Geen kleding, geen foto's. Heeft ze al kinderen dan komen deze vast amper op bezoek.

Ik scan de omgeving achter de vrouw en zie een aantal

schilderijen hangen en een overvolle boekenkast staan.
Schilderijen, een kunstliefhebster dus, daar kan ik gebruik
van maken en die boeken, honderden boeken die ze met die
vissen van ogen van haar vast nooit meer zal kunnen lezen.
Ik besluit haar een plezier te doen, ik besluit mij een plezier
te doen en vertel haar mijn verhaal alsof het een boek is.

Maandag

Amsterdam CS - Brussel Zuid

Haar antwoord was geweest: 'Ik wil graag zwetende mannen zien met bontmutsen op.'

Mijn vraag was geweest: 'Waarom Londen?'

We hadden een tropisch eiland kunnen bezoeken en elke dag cocktails kunnen drinken, vrijen op het strand, zwemmen met dolfijnen. We hadden de piramides kunnen bezoeken en alle andere overgebleven wereldwonderen. Alles had gekund, tijd zat, geld genoeg. Nu ben ik blij met haar keuze. Londen past precies in mijn dubbele agenda. Samen zijn is waar het nu om gaat. Zij, ik en Henry. Dit moet het begin zijn van vijf mooie dagen.

Ik neem een diepe teug lucht en probeer te genieten van dit moment, probeer bewust te zijn van mijn omgeving en mezelf. Mijn concentratie gaat uit naar de zweetdruppels die zich hebben gevormd op mijn voorhoofd en zichzelf een weg naar onder zoeken. Mijn concentratie verschuift zich naar de kleine poelen die zijn ontstaan op mijn slapen. Ik bevind me op het centraal station van Amsterdam maar de hitte hier is gelijk aan die van een tropisch eiland. Het verschil is dat de verkoeling hier niet van een strakblauwe zee komt maar van de flesjes cola die ik onder mijn dunne colbertjasje en onder mijn armen gestopt heb. De flesjes koelen mijn huid door mijn shirt heen en zorgen voor een natte plek net onder de natte plek onder mijn oksels.

Ik ben te net, te warm gekleed maar ik wil er een speciale dag, speciale vijf dagen van maken en dus heb ik in mijn nette pak aangetrokken; linnen- broek en colbertjasje, maanlichtgeel, en een kroosgroen katoenen overhemd met op de borstzak in kleine, gouden, sierlijke letters het opschrift: 'Arglist Verzekeringen.'

Een zelfverzekerde glimlach groeit op mijn gezicht; ik, colportage medewerker van de maand en iedere maand daarvoor.

Mijn hand wurmt zich in mijn broekzak. Op zoek naar het laatste kleingeld dat op de bodem ligt om een zak dropfruit duo's uit de automaat te halen; haar favoriet.

Het is een mooie dag, op vele manieren en ik wil Lou Reed zijn 'Its such a perfect day' fluiten maar ik kom er niet op en ik klink alsof ik weer tien jaar ben en op een kinderfeestje meedoe met een wedstrijdje beschuitfluiten.

De stationsklok vertelt me dat het nog een kwartier duurt voordat onze trein vertrekt. We hadden natuurlijk ook met de boot of het vliegtuig kunnen gaan, beide sneller dan met de trein, veiliger waarschijnlijk. Zij heeft geen risico analyses nodig, heeft genoeg aan: 'Daar heb ik zin in' en: 'Laten we gevaarlijk doen, laten we de statistieken uitdagen.' Ik kijk de verte in, door de warme troebele lucht en zie Florida liggen onder de naakte blauwe hemel. De hemel die slechts onderbroken door een kleine punt die een lange witte pluizige streep voort lijkt te trekken.

Haar ogen zijn gesloten. Twee krukken liggen aan haar voeten en onder haar hoofd heeft ze één van onze reistassen geschoven, twee andere tassen dienen als armleuningen.

Haar shirt heeft ze iets omhoog getrokken en ontbloot haar buik die nu nog een paar tinten lichter is dan haar al bleke armen. De zon licht haar gezicht op en ik neem de gelegenheid om naar haar te staren zonder dat ik haar

nerveus maak. Ik denk dat ze iets is afgefallen of misschien komt het door hoe ze ligt. Ze ziet er mooi uit, ze ziet er gezond uit bijna.

Met een glimlach die ik niet van mijn gezicht af krijg loop ik in versnelde passen op haar af tot ik vlak boven haar tot stilstand kom. De schaduw die ik over haar gezicht trek duwt haar wenkbrauwen naar binnen en maakt haar mond klein en strak als de pupil van een kat die de zon in kijkt.

'Je staat in mijn zon.'

Haar ogen openen langzaam en wanneer ze ziet dat ik het ben volgt er een theatraal diepe zucht. Ik laat de zak snoep op haar buik vallen. De huid beweegt geschrokken alsof het in aanraking komt met iets kouds. Ogen blijven enkele seconden op de rode zak snoep gericht, gefocust maar emotioneel. Haar staar breekt uiteindelijk, ze opent de zak, laat wat dropgum in haar hand vallen, likt haar rode lippen, en brengt er tergend langzaam één naar haar mond. Zorgvuldig bijt ze het dropgedeelte eraf en spuugt het naast haar neer.

'Te warm voor drop,' zegt ze.

Nu ben ik het die zucht.

Ik zet de flesjes cola naast haar neer, trek een tas onder haar arm vandaan om als hoofdsteen te gebruiken en ga naast haar liggen. Met toegeknepen ogen volgen we de weinige ontwikkelingen in de lucht. Florida vertelt me dat ze vroeger vaak ging picknicken met haar ouders en dat ze dan na het eten op hun rug gingen liggen en elkaar vertelden wat ze in de wolken zagen, meestal dieren, meestal pluizige dieren. Ik

vertel haar dat mijn moeder vroeger vertelde dat je blind kon worden als je tegen de zon inkeek, en dat ik alleen bij nacht naar de hemel durfde te kijken.

We zeggen even niets en het enige geluid is het lichte gesmak van gum en het uitspugen van drop. Ik laat me meenemen door stuurloze gedachte waar ik pas weer uit raak op het moment dat onze trein voor ons binnen rijdt, de zon en stilte wegnemend. Voorzichtig help ik Florida overeind en overhandig ik haar krukken. Het plezier dat op haar gezicht staat om de plakkerige hoop drop die ze op het perron achterlaat overwint het van de grimas die de pijn in haar gewrichten haar bezorgt.

Binnen help ik haar zitten, hangend aan mijn arm laat ik haar zakken. Florida trekt mijn gezicht naar zich toe, kust mijn oog, haar adem zoet, lippen plakkerig. Ze zet haar tanden in mijn wimpers en trekt er langzaam één uit.

'Au.'

'Omdat ik van je houd', zegt ze en ik geloof het, ik weet het.

Bijna geruisloos zet de trein zich in beweging. Onze vakantie is nu echt begonnen. Ik kijk om me heen alsof we ons al tussen de eerste toeristische trekpleisters begeven en zie een kleine oudere vrouw de coupé binnenloopt. Ze moet een jaar of tachtig zijn, sleept wat met haar been en heeft, ondanks dat haar hoofdhuid eruit ziet als een droge woestijnvlakte, een energiek gezicht. Er zijn nog enkele plekken vrij maar ze heeft slechts oog voor de plek naast me. Geobsedeerd kijkt ze van de lege plek naar de benen van Florida die op mijn schoot rusten, en weer terug. Ik zie in de ogen van de vrouw wat zij ziet, een gespreksonderwerp. Ze heeft de ogen van een kletser.

Ik focus op de weerspiegeling in het raam en doe mijn best om onbenaderbaar uit te stralen.

Florida heeft de gezichtsuitdrukking van een monnik op downers en staart tevreden voor zich uit, naar niets in het bijzonder.

Een geur van geplette bloemen en talkpoeder dringt zich op en een stem, gebroken, krakerig als van een oude stoffige grammofoonplaat klinkt. 'Is deze plek vrij?'

Het spiegelbeeld van Florida knikt geduldig. Zij is zoveel beter in dit 'non sales social behavior' gedoe.

'Gaan jullie ook naar Engeland?'

De oude vrouw probeert me erbij te betrekken. Ik ben er niet voor in.

Ik sluit mijn ogen en probeer me af te sluiten, misschien kan ik nog wat slapen om bij te komen. Ik ben moe, denk te veel na de laatste tijd. Zo'n 12% van de bevolking leidt aan insomnie; die van mij is ernstig.

'Oh meisje, ben je gevallen?' vraagt de vrouw, alsof ze het tegen een klein kind met een schram op haar knie heeft. Florida haar voet schuift langzaam en dreigend van mijn been naar mijn kruis. Kleine witte vlekken mengen zich in het zwart op mijn netvlies en voorkomen dat ik zeg: 'Nee hoor, haar lichaam is gewoon aan het afsterven.' Het laatste beetje behoefte om nog wat te zeggen is verdwenen.

'Ja, ik ben gevallen', hoor ik Florida zeggen zonder enige vorm van twijfel of toneelspel in haar stem. Haar stem waar geen leugen onder lijkt te kunnen bestaan.

'Oh, dat ken ik hoor.'

De vrouw komt hoorbaar in beweging en er volgt het geluid van nagels over nat karton. Nieuwsgierigheid wint het van mijn slaap. Mijn oogleden laten hun grip los en mijn pupillen vinden een millimeter doorkijk. In de schaduw van mijn wimpers is het de vrouw die vooroverbuigt naar de grond, naar haar been. Het geluid komt van het omhoog rollen van een broekspijp, geremd door wondvocht.

'Mijn been is net een beetje hersteld,' kraakt ze.

Haar scheenbeen lijkt op een psychedelische uitvoering van wat je van een scheenbeen verwacht, donkerpaars, zwart, bruin. Je ziet de aderen lopen onder de huid die zo dun is dat het bot er elk moment doorheen kan prikken.

'Ik viel van de trap en ze vonden me pas na drie dagen,' lacht de vrouw klein en ik voel iets van sympathie voor haar opkomen. Ik zou iets aardigs kunnen zeggen, maar het is te laat om me nu nog in het gesprek te mengen en dus draai ik mijn oor richting mijn schouder en mijn voorhoofd tegen het verkoelende raam.

75% van alle mensen die in het ziekenhuis worden opgenomen na een val is vijfenzeventig jaar of ouder. Elk jaar overlijden er zo'n achttienhonderd vijftien plussers ten gevolge van een val. De harde cijfers die ik als 'Arglist Verzekeringen' colporteur overal mee naar toe draag.

Het gesprek gaat verder, maar klinkt doordat mijn oor zich tegen het raam drukt, alsof het onder water plaats vindt en ik vang slechts nog flarden op.

'Dat ziet er niet zo mooi uit.'

'...'

'... dokter zegt dat het mooi geneest.'

'...'

'oh wat ben ik toch een kletskaus, ... niet eens voorgesteld

... mijn naam ... Marie.'

'... Florida.'

'Oh, zo'n mooie naam. Die hoor je niet vaak.'

– Zo'n mooie naam. Zonder mijn ogen te openen weet ik dat er een glimlach op het gezicht van Florida is ontstaan en ik kan het niet laten terug te lachen, al kost me dat misschien mijn reden-tot-zwijgen-dekmantel.

Mijn gedachten gaan vijf maanden terug. Ik sta in één of andere foute kroeg waar mijn nu spoorloze vrienden me naar toe hebben gesleept. Ik voel me verdwaald tussen al deze mensen die zo niet mij zijn en worden begeleid door muziek die zo niet de mijne is. Ik wil nog één biertje bestellen in de hoop dat alcohol het wint van die paar hersencellen die het me nog beletten het hier naar mijn zin te hebben. Een paar slokken wil ik mijn vrienden de tijd gunnen om weer tevoorschijn te komen. Dit is het moment dat ik je zie zitten aan de bar. Een eiland van bierviltjes in een plas van bier ondersteund je elleboog. Jouw verschijning laat de rest van de omgeving er nog triester uitzien. Ik neem je in me op en moet mezelf er aan herinneren te blijven ademen. Je bent omsingeld door luidruchtige, uitsloverige mannen. De barman reikt je een oranje, chemisch uitziende cocktail aan. Ik benijd zijn vingers die de jouwe lijken te raken. Je glas is 'vollig'; een roze parasol overdekt een met zijn kont op de rand zittende pauw die zijn hoofd rust tegen een blauw rietje; een palmboom laat nog net genoeg ruimte over voor een schijfje limoen en een aantal rondrijvende ijsklontjes in de vorm van hartjes.

Alsof hij je een oneerbaar voorstel doet kijk je naar het glas en neemt deze van hem aan. Hij spant zijn borst en armspieren aan en geeft een glimmend gebit showende glimlach die lijkt te zeggen, ik weet het, ik ben niet zomaar

een barman. Met een snelle greep neem je het tropische oerwoud in je vuist en plant deze in het bierglas van je buurman. Hij vloekt onhoorbaar en loopt dan, stampvoetend als een klein kind, van je weg. Je draait je om en staat vlak voor me. Jij kan niet langs me om te vertrekken, ik kan niet langs jou om bij de bar te komen. Ik breng mijn gezicht naar je oor en neem de licht zoete geur in je hals op.

Ik sluit mijn ogen en zeg sarcastisch: 'Leuk hier hè?'
'Nou ... ' Je antwoord is kort maar alles zeggend. Er is de energie van gelijkgestemdheid.

'Hoe heet je?' roep ik over de muziek heen.

'Florida', roep je terug.

Ik kijk je even aan, probeer je in te schatten. – Je test me, dat moet wel. Ik breng mijn hoofd terug naar je oor, die je al schuin voor me neer legt, en roep: 'Dat is de lelijkste naam die ik ooit gehoord heb!'

Drie seconden lang kijk je me strak aan en ik zie dat je geen grapje maakt, dat je ouders je echt Florida genoemd hebben, dan ontspant je gezicht en zeg je: 'Ja, ik weet het, en jij?'

'Wat?!'

'Hoe heet jij?'

'Alfred,' roep ik met overslaande stem.

Alfred, niets mis mee lijkt me maar Florida lacht zo hard dat als ik haar niet zou beet pakken ze door haar knieën zou zakken. Ik laat haar niet meer los, trek haar langzaam dichterbij me toe en bestudeer de structuur van haar blauwe ogen.

Zij geeft me een snelle kus op de rand van mijn mond en zegt: 'Aangenaam.'

Geluidloos hap ik terug als een goudvis naar een korrel voer.

De rest van de avond komen we tot een overeenkomst over

alles wat lelijk is:
Onze namen
andere mensen hun namen
Nederlandse muziek
vlassnoren
gebruinde barmannen
dood bier
lege glazen
volle glazen
toiletten
blauwe rietjes in oranje drankjes
vrouwen met een biersnor
uitsmijters in de uitsmijt houding
zebrapaden met meer zwart dan wit
mijn voordeur
huisinrichting van vrijgezelle mannen
mijn ondergoed
vrouwen die 'overdressed' zijn
mijn plafond.

De vrienden die me daar in die kroeg achterlieten heb ik nog slechts één keer gezien. We nodigde ze uit voor een etentje. Een idee van Florida natuurlijk. Ze zei dat ze het belangrijk vond om elkaars vrienden te leren kennen. Ik stemde in. In de ochtend deden we samen boodschappen, daarna stond ze uren in de keuken, ruimde het huis op en maakte de eettafel op alsof ze de laatste hand legde aan haar grootste kunstwerk. Ik probeerde te helpen waar ik kon, plaatste het bestek in willekeurige volgorde op tafel en strooide met complimenten.

Die avond namen mijn vrienden één kant van de tafel in bezet, haar vrienden het andere eind. Wij, tegenover elkaar, als afscheiding in het midden.

Haar vrienden fluisterde: 'Wat moet ze met zo'n gladdie

eikel?'

Mijn vrienden fluisterde: 'Wat moet hij met dat alto wijf? Beide partijen vraten zo door tot ze geen dank je of het was lekker meer konden zeggen. De zes gangen aan jaloerse blikken die over tafel schoten richting mij en Florida lieten me voor het eerst zien hoe kleinzielig mijn vrienden eigenlijk zijn en die avond heb ik zonder gedag te zeggen afscheid van ze genomen. Voorgoed.

Voor de duidelijkheid; Florida is geen alto wijf. Florida is anders, kleedt zich iets anders, maar subtiel, altijd subtiel. Veel kleur zonder te schreeuwen. Florida is intelligent, warm, grappig en bloedmooi zonder dat ze dat ooit probeert te benadrukken door zich aan wat voor stijl dan ook vast te klampen. Zet Florida in een kamer met tien grijze pakken en tien grijze pakken zullen zich voelen alsof zij de verkeerde keuze hebben gemaakt. Bij mijn ex-vrienden lag dat anders dus, de blinde jaloerse mislukkingen die zij zijn. Het is goed, ik heb genoeg aan Florida.

Ik beweeg me op de grens van dromen. Ik kan niet dromen doordat ik denk en mijn dromen overstemmen mijn denken. Willekeurige beelden schieten door mijn hoofd.

Florida en ik huppelen hand in hand over straat met een hoge zwarte bonthelmen op. Uit de verte lopen verschillende mannen en vrouwen, gekleed in lange witte doktersjassen, ons tegemoet, kijken ons ernstig aan en roepen ons tegelijkertijd toe: 'Wij zijn bang dat we niet heel veel meer kunnen doen.' Hun gezichten staan beroepsmatig serieus.

Florida en ik lopen door een bos met onze zwarte bonthelmen op. Dezelfde ernstige gezichten verschijnen vanachter een boom. Wanhopig grijp ik met beide handen een witte jas vast. Schuddend, vloekend. Ik wil antwoorden, een dosis geruststelling, een shot zekerheid.

'Het spijt me er is echt niets meer wat we kunnen doen, laat me nu alsjeblieft los.'

Florida wordt het bos ingejaagd door een beer zonder vacht. Ik ben alleen in een bos. Alleen. Helemaal alleen en ik zou willen wegzinken in een bed van bladeren en pas opstaan wanneer de wereld voor mij is ingericht.

Mijn hele lichaam is bedekt met zweet. Ik kijk Florida in het gezicht, haar ogen zijn gesloten.

Ik laat haar, ze kan de rust gebruiken. Een gevoel van claustrofobie overkomt me, er plakt, drukt iets tegen mijn been. De oude vrouw is verdwenen en naast me heeft een ruimte innemende, zwaarbottige, vrouw er erg de schijn van vet te zijn. Ik haat vooroordelen dus ik ben blij te constateren dat ze geen 'vrolijke dikkerd' is. Alleen al de stand van haar borstelige wenkbrauwen maakt dat ik me twee centimeter kleiner voel.

Ik vouw mezelf op tegen de wand van de trein. Florida haar voeten rusten nu tussen mij en de volslanke vrouw in.

Arglist verzekeringen feitje: 70% van alle nieuwe diabetes gevallen wordt veroorzaakt door overgewicht.

Nog zo'n feitje: 25% van alle sterfgevallen door hart en vaatziekte wordt – je raadt het al – veroorzaakt door overgewicht.

Nog een feitje: Ik voel de warmte van haar huid door mijn kleding heen en al ben ik degene die geplet wordt, zij kijkt van mij weg alsof ik iets verkeerd doe.

Ik zit misschien wel een half uur doodstil en probeer niemand te storen of te beledigen, niemand zijn rust te onthouden. Geconcentreerd luister ik naar Florida haar ademhaling. Ik probeer onze ademhaling gelijk op te laten gaan maar ik raak al snel buiten adem, zelfs in *haar* conditie lijkt ze fitter dan mij. De stilte wordt verstoord door het

geluid van opwellend gemompel, het kreuken van jassen, gefrommel in zakken, het ritsen van sluitingen en het streng klinkende: 'Vervoersbewijzen alstublieft.'

De stem klinkt luider bij elke: 'Dank u.'

Al strekkend zit ik iets op om onze kaartjes uit mijn achterzak te halen. Ik voel iets kraken in mijn rug en ik weet zeker dat dat niet hoort. De vrouw naast me zucht, alsof ik degene ben die te veel ruimte inneemt. Florida ademt onverstoorbaar in hetzelfde ritme door. De conducteur staat inmiddels naast de vrouw, hij staat langer dan hij is; rug recht, buik in, zijn blik ernstig. Er ligt een haar op de schouder van zijn verder zo keurige kostuum. Een hondenhaar denk ik die zijn pak nog blauwer doet lijken. Hij lijkt me het type voor een Duitse herder.

Ieder jaar worden er zo'n 220 mensen in het ziekenhuis opgenomen door bijtongevallen.

Zo'n 11000 mensen belanden versierd met tandafdrukken op de eerste hulp.

'Ahum,' klinkt het ongeduldig.

Ik strek mijn arm, wil hem de kaartjes overhandigen maar hij laat mijn arm zweven in de lucht. De vrouw naast me zucht nog eens, om maar aan te geven dat ze niet bij mij hoort, en passeert met haar kwabbige onderarm mijn uitgestrekte arm en laat haar kaartje zien. De glimlach op haar gezicht is er één van een leeuw die een antilope spot. Ik stuur haar mijn meest dodelijke blik maar zij kijkt van me weg. Van keurig betalende klant ben ik opeens de potloodventer op een feministen congres, de kakkerlak in de salade.

'Ahum,' kucht hij nog een keer in zijn vuist.

Hij geeft een kort knikje richting de voeten van Florida die nog naast me op de bank rusten, en van alle woorden die je aan elkaar kunt plakken, alle zinnen die je kunt vormen kiest hij voor het verschrikkelijke: 'Doet ze dit thuis ook?'

Voor het eerst voel ik mijn pistool branden in de binnenzak van mijn colbertjas, niet dat ik hem zou gebruiken, ik haat wapens maar ik snap nu het gevoel, binnenzakmacht, jeuk omdat het onverstandig is te krabben.

Hij vervolgt: 'Als iedereen doet wat hij wil is er natuurlijk geen houden meer aan.'

'Kalm, Henry, kalm, mompel ik richting mijn binnenzak.

Ik heb ergens gelezen dat het noodzakelijk is een dier een naam te geven wil je er een band mee kunnen krijgen. Ik heb geen beest, ik heb Henry, dat vond ik chiquer klinken dan Glock 17 negen millimeter.

'Sorry?' klinkt het geïrriteerd.

'Uh, ja sorry,' zeg ik, trek mijn colbertjas uit en schuif deze voorzichtig onder Florida haar voeten. Ik hoop dat ze haar voeten stilhoudt en niet het pistool door de stof heen voelt. Florida haat wapens. Het zou een slecht idee zijn haar kwaad krijgen want ze is flexibel en kan de trekker omhalen met haar kleine teen als ze dat nodig vindt. Ze is lief, maar je moet niet met haar kloten.

De conducteur kijkt naar mijn shirt dat aan mijn huid vastplakt en waar donkere vlekken zich op gevormd hebben. Kringen ontstaan rond neusvleugel. Hij controleert mijn kaartjes en loopt vlug door alsof ik een schaduw in een donkere steeg bij nacht ben. De vrouw naast me staat moeizaam op en zucht nog een keer alsof ze vol lucht in

plaats van vet zit en gaat waarschijnlijk op zoek naar een andere zitplek. Mooi. Alleen nog ik en Florida, precies zoals ik dat het liefst heb.

Een glimlach verschijnt op het gezicht van Florida, die haar ogen gesloten houdt.

'Dat heb je goed gedaan.'

'Dank je.'

Zachtjes druk ik mijn duim en wijsvinger in haar kuit en knijp. Er is een lichte flikkering van haar oogleden. Haar linker mondhoek glimlacht, de rechter is op haar hoede. Haar kuit is gespierd maar zacht, zij is de atletische van ons twee. Mijn duim wrijft over haar kuit die iets droog aanvoelt en ik vraag me af, zoals ik dat nu bij alles afvraag, of het een symptoom is. Terwijl ik met één hand blijf knijpen reikt de ander naar de tas naast me en weet er een fles zonnebrand uit te halen. Met een kleine beweging van de duim klik ik de dop open. Met één en dezelfde hand weet ik wat zonnebrand uit de fles te krijgen en op te vangen. Wit en koud. Ze schrikt wanneer het haar huid raakt, trekt haar been in een korte beweging terug en opent haar geschrokken met pijn gevulde, ogen. Ik overweeg haar te vragen of het gaat maar ik wil niet dat ze tegen me liegt. Langzaam begin ik te wrijven en ontspant haar lichaam, haar gezicht weer. Oogleden sluiten.

'Mmm, lekker.' Haar stem slaperig, verdoofd.

Ik blijf minutenlang knijpen, wrijven, neem haar voeten mee en speel met haar tenen tot mijn handen aanvoelen alsof ze van een negentigjarige zijn en zich volgezogen hebben met gelatine. Tevergeefs probeer ik mijn handen te drogen aan mijn nog steeds natte shirt. Ik pak een droog shirt uit de tas naast me, til Florida haar voeten voorzichtig iets omhoog en

pak mijn jasje.

'Ik ga me even opfrissen.'

'Mmjaa, is goed,' klinkt ze nog steeds loom.

Ik begeef me, wel of niet gevolgd door vele ogen, richting het toilet. Na het openen van de deur loop ik tegen een muur van stank op. Met mijn hand voor mijn neus en mond vecht ik me er doorheen. Ik hou niet van kleine ruimtes. Ik haat stank die niet de mijne is. Binnen trek ik mijn shirt uit tussen de benauwende muren en was mezelf met het lauwe, slappe straaltje water dat uit de kraan komt. Een droog shirt laat ik over mijn armen en hoofd glijden. De stank slaat op mijn keel en doet me zo diep hoesten dat ik het in mijn keel en borst voel branden. Mijn jasje vouw ik uit en ik raak in een worsteling verzeild wanneer mijn armen de mouwen zoeken.

'Kleng,' klinkt het hol.

Het is hier te klein. Mijn rechterarm heeft geloof ik een mouw gevonden, het kan net zo goed de verkeerde mouw zijn. Met een wilde draai vindt mijn linkerarm een in of een uitgang. Mijn kraag dwingt mijn hoofd naar onder. Slechts centimeters is mijn gezicht nu van het toilet verwijderd. Het glazuur is volledig bezet met bruine spetters en enkele beter verstopte rode vlekken, alsof iemand zijn darmen gebruikt heeft om een moordplek te verhullen. Iets dieper naar beneden, papier, losjes ge-orichamiet, vezelrijke en vezelloze boodschappen, willekeur. Erg laat surrealisme allemaal. Een roze chloride waas versiert waar geen versiering meer kan helpen. Bovenop, als de kers op de op ziekelijk geurende appelmoes ligt Henry. 'Stront,' vloek ik, niet grappig bedoeld.

De geur wordt me teveel. Ik recht mijn rug waardoor mijn jasje op zijn plaats valt. Op dit moment heb ik al afscheid genomen van mijn pistool en ik trek vlug door, mijn gezicht van het toilet afwendend. Mijn neusharen kunnen elk

moment vlam vatten. Vluchtig kijk ik om en zie slechts een verschuiving van de roze waas. Serieuze verstopping. Henry is geen millimeter verschoven. Meer en meer haat ik wapens. 'Sorry, Henry.'

Mijn hand reikt in de pot en ik klem het wapen, dat zijn afdruk nalaat, tussen duim en wijsvinger en lift het langzaam omhoog. Ik veeg het stront besmeerde pistool en mijn handen af aan mijn jasje. Mijn lievelingsjasje. De verkoper van Henry rot, als de politie iets met mijn anonieme tip heeft gedaan, nu ergens weg in een stinkende cel. Handelaren in geweld verdienen niets beters.

Kronkelend weet ik me weer van mijn jasje te ontdoen en plaats deze in het overvolle toilet. Slechte gewoonten zijn makkelijker te volgen dan te onderbreken. Zinloos maar statig ceremonieel trek ik nog één keer door en opgefrist en met het pistool onder mijn broekband gestopt, haast ik me weer naar buiten, nog net op tijd om mijn sokken droog te houden.

Het geluid van het doortrekkend toilet zakt weg en razende klanken, gedempt als van een wesp gevangen onder een glas vinden mijn gehoor. Een saxofoon tiert heerlijke geuren tegen een drumstel en ik besef me dat ik sinds vanochtend niet meer gegeten heb. Een glazen schuifdeur rechts van me verschaft me de toegang tot een bar. Honger. Dorst.

Nieuwsgierig.

Geur en klanken nemen toe als ik de deur opzij schuif. Ik ben binnen en zie. Enkele reizigers staan aan hoge tafels, het beeld zou uit een foldertje kunnen komen: De toerist met camera, het ineem gestrengelde jonge stelletje, de zakenman met aktetas en een oudere vrouw aan de bar. De muren zijn in tegenstelling tot het rustgevende beige in de rest van de trein opdringerig rood, alsof de wanden me elk moment kunnen verzwelgen.

Al scherpstellend op de prijslijsten die achter de bar hangen schuifel ik naar voren tot de versleten zin: 'Kan ik u helpen,' als roze, plastic braaksel uit de mond stroomt van een jongen van ongeveer mijn leeftijd.

Ik voel me afwezig, eindelijk dromend misschien, mijn honger is echt en dat zal die van Florida ondertussen ook wel zijn. Ik twijfel of ik de bitterballen zal nemen maar ga voor iets tropisch.

'Twee tosti Hawaii alsjeblieft.'

'Maar natuurlijk meneer.' Beleefdheid uit blik.

Ik schrik op wanneer naast me klinkt: 'Je hebt een lieve vriendin.'

'Ja,' antwoord ik de krakende stem naast me die ik zojuist nog zo probeerde te negeren en gemaakt lijkt te zijn voor de piepende herrie die uit de rondom geplaatst boxen klinkt.

'Hoe gaat het met u heen?'

'Och,' zegt ze schouderophalend, 'ik ben gelukkig nog goed van geest.'

Ik weet niet wat te zeggen en schuif wat onrustig op mijn voeten.

Ze legt een troostende hand op mijn hand die vlak op de bar ligt. Ik kijk naar de kleine fragiele hand die boven op de mijne ligt als een baby schildpad die op zijn moeders schild is gekropen.

'Ik ben Alfred.'

'Weet ik,' zegt ze.

Ik slik, mijn mond voelt droog en mijn speeksel smaakt ergens tussen oude koffie en opgedroogd bier. Het voelt ongemakkelijk dat ik niet weet hoeveel ze van mij weet, van Florida en mij weet. Ik weet niet wat Florida vertelt heeft terwijl ik in mijn gedachte dwaalde.

De moeder schildpad dumpst haar kind, mijn hand plaats ik in mijn zak.

'Wil je misschien wat drinken?' klinkt het met de onmacht van iemand die condoleert. Medelijden. Een kleine neerwaartse beweging met mijn kin is genoeg voor haar om de linkerhand op te steken naar de barman die één oog op mijn tosti's houdt en de ander op ons. Ik ben lichtelijk verdoofd door mijn slaapttekort en de hypnotiserende klanken. Seconden, minuten later wordt ik weer in het nu gebracht.

'Hier, dit zal je goed doen.' Een klein tot de rand gevuld glas staat voor me op de bar.

'Jenever, dat dronk mijn man ook altijd.'

Dit wordt ongemakkelijk, het ene moment neem je uit beleefdheid een drankje aan en het volgende moment moet je de plaats innemen van een overleden echtgenoot.

'Uw tosti.'

De oude vrouw trekt haar portemonnee. 'Laat mij maar.'

Dit wordt alleen maar ongemakkelijker. Ik grijp naar het glas, geef de vrouw mijn vriendelijkste gezicht en drink het glas in één teug leeg. Een korte brand verspreidt zich in mijn keel, borst en achter mijn ogen. Het voelt als gif, smaakt naar gif.

'Dank je, lekker,' lieg ik al kuchend in mijn vuist. Ik klem de twee tosti's tussen de vingers van mijn linkerhand, de rechter hand hef ik verontschuldigend op.

'Sorry, moet nu echt gaan ... Florida en zo ... '

'Oh, ik houd je ook veel te lang op.'

Bij het sluiten van de deur hoor ik nog net: 'Geniet, nu gaat het nog!'

Ik ben terug bij mijn plaats en ga wat ongemakkelijk zitten. Henry drukt in mijn buik en schuurt tegen mijn been. Florida haar ogen zijn rood, weer een symptoom misschien, maar haar stem verraad dat ze op het punt staat om in janken uit te barsten, breekbaar als haarzelf.

'Waar bleef je nou? Ik was ongerust, lul!'

Haar handen liggen gevouwen tot vuisten in haar schoot. Even ben ik pissig, ik ben hier degene die ongerust moet zijn.

Zij is hier degene met een zeldzame auto-immuunziekte. Zij is degene die elke keer als ik me omgedraaid heb iets minder zichzelf kan zijn. Zij is degene die steeds slechter gaat zien. Zij is degene die gehandicapt wordt. Zij is degene die haar geheugen kwijt raakt. Zij is degene van wie ik hou en degene die langzaam of waarschijnlijker, snel veranderd in slechts een leeg omhulsel. Zij is wat de doktoren noemen een 'rare case.' Zij heeft wat de doktoren noemen:

'Progressieve Confabulative Letifer Morbus.'

Zij is degene die mijn hele stelling: 'Ik ken geen angst, ik verkoop angst,' om zeep heeft geholpen.

De eerste keer dat een arts P.C.L.M. (Progressieve Confabulative Letifer Morbus) uitsprak was de eerste keer dat de statistieken zich tegen me keerde. Sinds die eerste keer dat een arts de woorden, zeldzame en ziekte uitsprak ben ik niet meer in staat geweest om te werken. Ik ben een weke pacifistische hippie maar als onrecht een gezicht had zou ik zijn schedel breken. – Oké, kalmeer Alfred.

'Ik heb een tosti voor je meegebracht.'

Florida haar tanden staan nu in haar onderlip waardoor haar bovenlip er overheen schuift, ze staat op het punt me te vergeven.

'Met ananas.'

Haar gezicht klaart op en terwijl ze met haar arm de opkomende tranen uit haar gezicht veegt, stop ik mijn hand in mijn broek en haal de afglijdende Henry eruit om snel in een tas te verstoppen. Florida lijkt weer iets terug in haar goede doen.

'Zullen we iets gevaarlijks doen?'

'Zoals?' vraag ik.

'Galgje.'

Ik geef haar mijn gevaarlijkste B.A. als je maar niet denkt dat ik ga vliegen blik, zij geeft me haar strengste Hasselhof hé daar mag je niet zwemmen frons.

Ik kijk op haar horloge, nog ongeveer een uur, haal een potlood en papier uit mijn tas tevoorschijn en tot we in Brussel aankomen ruil ik met liefde letters in voor een glimlach.

Brussel Zuid – London St. Pancras

Mijn verbeelding heeft Station Brussel Zuid gevormd tot een klein perron met mos tussen de tegels, verspreide sigarettenstompjes, een spoor van geplette kauwgom en een omgeving van stinkende fabrieken en huizen met oude reclameschilderingen op de vervallen muren. Mijn verbeelding zit ernaast. Het station van Brussel Zuid is strak, schoon en glanzend, alsof je een zo goed als nieuwe koelkast opendoet en ik ben blij als we weer vertrekken want ik voel me die ene vergeten groenten onder in de lade. Florida komt juist goed uit in deze omgeving, met haar hoge rood/zwart gestreepte kousen, net tot onder de rand van haar rok, ziet ze er uit als een Picasso aan de muren van een steriele kunstgalerie.

Haar glimlach doet Da Vinci's Mona Lisa er uitzien als een vrouw die chagrijnig is omdat iemand haar wenkbrauwen heeft afgeschoren terwijl ze lag te slapen. Haar ogen zijn als ... , haar ogen zijn nog steeds rood, niet meer van opkomende tranen, waarschijnlijker van een ontregelde schildklier. Ik breng mijn wijsvinger naar mijn rechter oog.

'Hoe voelt het?'

Ze haalt haar schouders op. Ik zie haar zoeken naar het juiste, het mooiste antwoord.

'Alsof ik mijn ogen ingewreven heb met zand en strandvlooiën zich nestelen achter mijn oogballen.'

Ik houd haar even stevig vast. 'Dat was een heel mooi antwoord.'

Een oorschelp verpakt in plukken haar drukken zich tegen mijn lippen. De geur van zondagochtenden in bed.

'Jij bent best een sympathieke kwal,' fluistert ze me toe.

Florida vindt ons een plek in de trein die we met niemand hoeven te delen. We zitten opnieuw tegenover elkaar. Een vertrouwde stilte hangt tussen ons in. Florida schrijft in haar zwarte dagboek. Ik zit met mijn laptop op schoot, mijn vinger leunend op de power knop. Over twee uur zijn we in Londen en ik moet toegeven dat dit treinreizen me beter bevalt dan gedacht. Niets moeten, weinig kunnen, je gedachten met de trein laten mee denderen. Dit is waarschijnlijk het dichtste dat ik ooit in de buurt kom van meditatie.

Mijn scherm springt aan, ogen vallen dicht. Ik gaap zo diep dat ik ze warm voel worden. Al dagen heb ik niet echt meer geslapen, slechts korte momenten ben ik weggevallen. Ik ben te alert, bang dat wanneer ik wakker word alles veranderd zal zijn op een negatieve manier, alsof ik de wereld kan redden en alleen nog wacht op het moment dat hij instort.

Mijn laptop piept, geeft aan dat hij er klaar voor is. Met mijn handpalm veeg ik de slaap die niet doorzet uit mijn gezicht. Stoppels kietelen mijn levenslijn en herinneren me eraan dat ik me al een paar dagen niet geschoren heb. Ik check mijn mail, niets. De nieuwssites staan vol ellende die niet de mijne is, vol vreugde die niet de mijne is. Mijn wereld is klein op het moment en al reis ik nu naar Londen ik doe het in de bekende luchtbel. Plaats voor twee, drie met Henry meegerekend. Mijn wijsvinger brengt de cursor naar 'mijn favorieten,' de slechts mogelijke titel voor de informatie die ik de afgelopen weken verzameld heb. Ik lees wat ik al wist, wat ik soms al twintig keer gelezen heb en waarvan ik weet dat ik het los moet laten. Op de zenuwen werkende

informatie.

Een ziekte is zeldzaam wanneer deze bij minder dan één op de tweeduizend mensen voorkomt.

Een weesgeneesmiddel is een geneesmiddel voor zeldzame ziektes.

Het ontwikkelen van weesgeneesmiddelen duurt zo'n acht tot tien jaar.

Weesgeneesmiddelen zijn commercieel oninteressant.

Er zijn zo'n zeventuizend verschillende zeldzame ziektes bekend.

Maar 15% van de mensen met een zeldzame ziekte krijgt een aangepaste behandeling. Als je in het ziekenhuis ligt is het redelijk makkelijk om je medicijnen vergoed te krijgen, daarbuiten doen verzekeraars een stuk moeilijker. Arglist Verzekeringen is daar uiteraard een zeldzame uitzondering op.

De Europese Unie heeft maatregelen bedacht om de productie van weesgeneesmiddelen te stimuleren.

Wanneer de zeldzaamheid van je aandoening eerder één op twintig miljoen is dan één op tweeduizend is je ziekte niet alleen schadelijk voor jezelf maar ook voor de economie.

Een Engelse jongen genaamd Sam schrijft op zijn blog met de naam 'Me and my PCLM' dat hij ondanks dat hij pas in de eerste testfase zit, hij zich al een stuk beter voelt.

Ik lees een artikel waarin staat dat grote medicijnfabrikanten kleinere fabrikanten geld betalen om bepaalde geneesmiddelen(generieke geneesmiddelen) met dezelfde werking als de A-merken niet op de markt te brengen.

Ik lees forums waar patiënten artsen vreselijke ziektes

toewensen, patiënten zich voordoen als artsen en artsen zich voordoen als patiënten.

Sam zegt dat hij vandaag weer voor het eerst weer vijf minuten zonder krukken gelopen heeft.

Ik lees over artsen en psychiaters in stuurgroepen die verantwoordelijk zijn voor het opstellen van medische richtlijnen, er dus voor zorgen dat bepaalde medicijnen wel of juist niet gebruikt worden, nauwe banden hebben met de farmaceutische industrie.

Om mijn opkomende woede onder controle te houden sluit ik mijn ogen. Ik denk aan Henry en ben blij dat we beide zulke pacifisten zijn.

'Wat doe je?' Ik voel me betrappt, sla een hartslag over en slik een bel lucht weg die mijn mond en keel droog achterlaat.

Florida wil niets, maar dan ook niets over haar ziekte weten. En waarom? De ene reden nog waziger dan de ander.

Wazig: 'Je mist niets als je niet weet wat je hebt.

Waziger: 'Als je iets kwijt bent vind je dingen waarvan je vergeten was dat je ze had.'

Wazigst: 'Geluk wordt zwaar overschat.'

Mijn tabbladen klik ik weg en ik open een oude e-mail.

'Spelletje,' zeg ik bijna vragend. Liegen is niet één van mijn sterke punten, ze kijkt door me heen als een glazen deur.

'We zijn op vakantie. Vakantie is voor leuke dingen.'

'Ik was niet ... , ' haper ik.

'Stop met het kijken naar het kijken naar homo-erotische foto's, het maakt me onzeker.'

Haar gezicht staat strak, straalt de aanzet van een katholieke, blije gezinspreek uit tot uiteindelijk de afbladderende inzet en haar onmiskenbare pret er doorheen schijnt.

'Maak je geen zorgen,' zeg ik, 'geen man kan aan je tippen.'

'Zelfs geen geoliede?' vraagt ze met een goed neergezette onzekerheid.

'Zelfs al hadden ze zes spierballen.'

Zonder een woord uit te brengen zegt ze: 'Voor deze keer dan,' en ze stuurt me een kus per luchtpost. Ik vang hem tussen mijn ogen en voel tegelijkertijd twee grote ogen branden in de zijkant van mijn gezicht. Laser-ogen. In de hoek mijn gezichtsveld staat een klein meisje dat me met open mond opneemt zoals alleen kinderen dat kunnen. Ik weet hoe het is. Als kind kende ik elke lijn, elke vlek, elke kreukel op elke plaats in het huis en datzelfde gold voor elke buurman of vrouw en elk familielid. Het decoderen van het leven. Zoals ze naar me staart vraag ik me af of kinderen monsters onder hun bed en in hun kast zien omdat ze niet goed genoeg kijken of juist omdat ze te goed kijken. Ik kan een monster in haar ogen zijn, ik kan een tovenaars voor haar zijn.

'Ze vindt je lief, denk ik,' zegt Florida.

'Ze is verlamd van angst,' reageer ik.

Een moeder stapte het beeld binnen en trekt het meisje weg aan haar arm alsof we twee rondslingerende heroïnespuiten zijn. De ogen branden door in mijn wang, de kus blijft hangen tussen mijn ogen. Met getemde trots laat ik mijn ogen over de e-mail gaan die van mijn scherm brandt en klap mijn laptop dan dicht.

van **Directie Arglist verzekeringen**
<directie@arglistverzekeringen.nl>
onderwerp felicitatie
aan mij <alfreddroest@arglistverzekeringen.nl>

Beste Alfred Droes,

Bij deze mogen we je feliciteren met de titel: 'Werknemer van de maand Mei' !
De keuze is op jou gevallen vanwege je tomeloze inzet en je target gerichtheid in combinatie met je sterk ontwikkelde 'human interest sales technique.'
Dit alles maakt jou tot een enorme edit value binnen de colportage afdeling en de Arglist Verzekeringen Company as a whole.

Hoogachtend,
De gehele directie

P.S. Kun je ons van een recente foto voorzien voor de 'Werknemer van de maand fotolijst'?

P.P.S. Rekening houdend met je bij ons bekende allergie zullen we dit maal de gebruikelijke bos bloemen achterwege laten.

Arglist Verzekeringen

Het landschap vertoont heuvels en raast voorbij. Raast, zoals het raast in mijn hoofd. Ik geniet van elk moment en maak me zorgen om het volgende. Florida en ik genieten samen van de voorbij schietende beelden achter het raam maar zijn het meest onder de indruk van het niets in de tunnel tussen Calais en Folkestone. Tevreden kijken we naar de foto's die Florida met haar telefoon gemaakt heeft. Beelden van lichtflitsen op een donkere achtergrond en de reflectie van onze opgewonden gezichten in het raam. We wedden of we nog steeds aan dezelfde kant zullen rijden als we in Engeland de tunnel uitkomen. Ik verlies.

We zijn er, Florida, Henry en ik. Ik bedenk me dat ik van elk moment genoten heb. Een ervaring, hoe klein ook, die ik nooit zal vergeten maar ik ben blij dat ik dit niet uitspreek; het vermogen van het geheugen is niet iets waarmee ik Florida wil confronteren. Ik houd mijn kop, geef haar een snelle kus en help haar overeind. Ik sleep onze reistassen mee naar buiten, Florida zichzelf. De zon ramt een warm welkom in ons gezicht en laat me twee seconden lang de binnenzijde van mijn schedel zien. Geen prettig gezicht.

Met een lichte versnelling weet ik me aan te passen aan het klikkende geluid van de krukken naast me. Mijn hijgen is er één van slechte conditie, haar zwijgen is er één van genieten. Op het perron zie ik het starende meisje en de oudere vrouw met het slechte been. Hun ogen lijken op mij gericht, alsof ze me veroordelen voor wat ik nog niet gedaan heb. Florida lijkt ze niet te zien, ze verdwijnen en ik twijfel of ze er ooit waren. Mijn hand laat ik wind vangen op de plek waar ik de hand van Florida verwacht en had willen omklemmen. Die krukken wennen niet. Ik vertel mezelf te genieten. We zijn in Engeland en alles is goed. Met de vast geplamuurde glimlach van een clown verlaat ik het station op zoek naar een taxi.

Taxi – Hotel

Lichtstralen buigen af door het zijraam en lichten de blanke huid tussen kous en rok op. Ik blijf staren naar die twee centimeter bloot tot Florida ze bedekt met haar vingers. Mijn blik verhuist naar de achteruitkijkspiegel waarin ik het grauwe gezicht van de chauffeur zie en zeg: 'Caribou Hotel please.'

Hij haalt zijn brede schouders op en zwijgt. Ik staar hem in zijn bleke ogen wachtend op een verdere reactie. Niets. Ik staar hem in zijn wijd open neusgaten, waarmee hij alle ellende van de wereld mee opsnuift en vasthoudt met weerhaken van neushaar, en wacht op een verdere reactie. Niets, helemaal niets.

Florida tikt op mijn schouder. 'Ik heb hem al verteld waar we heen willen.'

Ik adem een keer diep de lucht die in de taxi hangt in en verwacht een geur van lager en fish and chips. Wat ik krijg is niets anders dan het moment dat een regendruppel een rozenblad raakt en afketst.

'Hij ruikt lekker,' fluister ik Florida toe, alsof gefluister de chauffeur niet wantrouwiger maakt dan de onbekende klanken in het Nederlands.

'Ik geloof dat ze hier iets hebben wat ze 'showers' noemen.'

Ik breng mijn arm omhoog, ruik aan de natte plek onder mijn oksel. De geur van dood waar nieuw leven op groeit. Terwijl ik mijn arm uitstrek, mijn hand op haar schouder

leg, mijn wenkbrauwen ernstig naar binnen trek, kijk ik haar diep in haar ogen en zeg zonder enige vorm van twijfel in mijn stem: 'I was not aware.'

We rijden in wat volgens mij één rechte lijn is naar het hotel. Je hoort weleens anders. Onze blikken staan naar buiten gericht en we nemen de omgeving op als volleerde toeristen. Florida neemt de rondleiding op zich en verzint ter plekke elk detail dat ze kan bedenken over traditionele Engelse gebouwen

bushaltes

stoeptegels

bejaarden

kinderwagens

kuilen in de weg

japanners

en hamburgertenten.

We lachen veel om weinig en de irritatie op het gezicht van de chauffeur wordt steeds makkelijker afleesbaar. Ik heb zin om de man bij zijn haar beet te pakken en hem te vertellen dat hij niet moet proberen onze vakantie te verpesten met die gore chagrijnige kop van hem. Hoeveel kracht zou het kosten om zijn ogen zijn schedel in te drukken? Zijn mijn duimen lang genoeg om in zijn hersenen rond te wroeten.

Een van Florida haar adviezen komt net op tijd bij me op: 'Probeer je eens wat vaker in andere mensen te verplaatsen.'

Ik doe het. Ik kruip in zijn hoofd. Zonder duimen.

– 'Alweer aan het werk, de baan die ik haat, maar nodig heb om de vrouw en kinderen te onderhouden die een hekel aan

me hebben. Ik probeer mijn werk goed te doen, als je het dan toch iedere dag moet doen kun je je zelf maar beter voor de gek houden en het serieus nemen. Ik help deze mensen keurig naar hun eindbestemming, en wat doen zij? Zij zitten op de achterbank en nemen me in de zeik, lachen om mij en alles waar ik voor sta, ze trappen me de grond in. Ik hoef dit niet te pikken maar in plaats van dat ik er wat aan doe bijt ik op mijn lip en klem ik mijn handen zo hard om het stuur dat het elk moment paars kan aanlopen.' –

Ik keer terug naar mij, sommige hoofden moet je niet te lang in willen doorbrengen. Ik ben al lang blij dat hij zo zwijgzaam is. Hij lijkt opgelucht als we er eindelijk zijn en hij zijn taxi voor de ingang van het Caribou Hotel kan parkeren. Ik betaal hem en wil nog mijn excuses aanbieden voor ons gedrag, zeggen dat we het niet over hem hadden, dat ik er zeker van ben dat zijn vrouw en kinderen dol op hem zijn, dat hij lekker ruikt, maar ik zou niet weten hoe dat zou moeten op zijn Engels. Ik zou niet eens weten hoe dat zou moeten op zijn Nederlands dus geef ik hem slechts een kort knikje en een matige fooi die hij beide aanneemt.

De Caribou is een klein en oud hotel. De letters op het houten bord boven de ingang zijn bijna weggevaagd. De muren brokkelen af. We kijken elkaar aan, halen ons schouders op en lopen naar binnen over de bruinige loper. Achter de receptie staat een vrouw die gekleed gaat alsof ze zojuist thee heeft gedronken onder een parasol in een Engels landschap, volgens Florida om de toeristen te plezieren, volgens mij omdat er een steekje aan haar los zit. Florida neemt het woord en vertelt de vrouw dat we gereserveerd hebben. De vrouw luistert en vraagt zonder een klank uit te brengen ons te volgen. Een bouwvallig hotel gerund door een mimespeelster, dat belooft wat. Ze opent de deur van onze hotelkamer voor ons en neemt afscheid met een kleine

buiging.

De kamer is klein en ruikt naar rottende bladeren. De muren zijn bruin, en het plafond vergeeld. Het tapijt kraakt als bevroren gras. Hoog aan de muur zoemt een kleine televisie op stand-by, afstandsbediening ontbreekt.

'Perfect,' zegt Florida.

We gooien we onze spullen naast het bed en laten ons vallen op de twee harde matrassen die samen het tweepersoonsbed vormen. Haar hand vindt mijn buik en laat hem daar rusten. Onze buiken praten tegen elkaar. De energie van onze tosti's is verbruikt.

We zwijgen, glimlachen en staren naar het vlekkerige plafond dat langzaam donkerder wordt totdat het overgaat in zwart en zelfs ik val in iets wat verdacht veel lijkt op slaap. Het duurt niet lang voordat er witte vlekken in het zwart verschijnen. Het wit verandert langzaam in een doktersjas, als een ondergaande zon die langzaam oranje kleurt. Het zwart verandert langzaam in een helm van berenbont. De dokter zwijgt met een gezicht dat slecht nieuws verraadt voordat hij zijn mond opendoet en zegt: 'Tja, er is niet veel over deze ziekte bekend maar bij de gevallen die omschreven staan heeft er een snelle terugval plaatsgevonden.'

Er is iets aan de hand met het gezicht van de dokter, de expressie op zijn gezicht lijkt iets te veranderen; strenger.

'Het hart blijft onaangetast en het is best mogelijk dat mevrouw ouder wordt dan u of ik.'

De dokter gaat niet strenger kijken zoals ik dacht maar zijn voorhoofd wordt steeds korter.

'Ik moet u helaas mededelen dat er niet heel veel

mogelijkheden zijn buiten pijnbestrijding.'

De helm is nu over zijn ogen en neus geschoven en lijkt het gezicht van de dokter die gewoon doorpraat langzaam weg te vreten. Een zacht grommen en smakken klinkt van onder de berenvacht. 'Er grr is mij smakbekend smakdat er in Engeland eensmak pr ... slik.'

De helm is nu volledig tot aan de schouders gezakt. Het wit wordt ingeslikt door het zwart. Alles om me heen is zwart en voelt eenzaam

Hotelbar

Ik lig op mijn rug. Een onafgebroken zoem klinkt. Het is alsof ik levend begraven ben. Een hand, die van Florida moet zijn, ligt op mijn buik. Dat is goed. Dat is niet goed. Ik adem nog, krijg nog lucht. De zoem is de airconditioning. Hotelkamer. Londen.

Ik voel iets kruipen, iets glijden over mijn voorhoofd, tussen mijn wenkbrauwen door, langs mijn neus en in mijn oog. Het prikt. Stevig knijp ik mijn ogen dicht. Het is een druppel zweet. Kleine druppels staan op mijn voorhoofd, koud zweet over mijn hele lichaam. Ik heb vandaag al meer vocht verloren dan ik in een week kan drinken.

Een korte kreun klinkt wanneer Florida zich op haar zij draait. Ik draai van haar weg en zie mintgroene cijfers aangeven dat het 2:16 is. Het heeft vast geholpen die paar uurtjes dat ik van de wereld was want ik voel me wakkerder dan ik me in dagen heb gevoeld. Ik zie het niet zitten om nog een paar uur in het niets te staren, veel te wakker om weer weg te vallen. Om Florida niet wakker te maken kom ik met de voorzichtigheid van een hartchirurg in opleiding overeind.

Enkele seconde blijf ik op de rand van mijn bed zitten, laat het bloed naar mijn hoofd stijgen en uit mijn benen zakken, die niet meer als mijn eigen aanvoelen. Ze doen zeer bij het opstaan en ik ben blij dat ik bijna struikel over Florida haar krukken want nu heb ik een reden om ze op te pakken en te gebruiken, al is het alleen maar zodat ik even kan voelen hoe zij zich moet voelen. Onwennig nog, beweeg ik me richting een horizontale streep licht waarboven ik uiteindelijk na wat aftasten de deurklink vind.

Ik ben op de gang van de Caribou. Ik moet hier eerder geweest zijn vandaag, ik herken niets. Mijn ogen moeten zich weer aanpassen aan het tl-licht dat zijn weg vindt door een laag opgehoopt stof. Wazige lijnen op de muren vormen zich geleidelijk tot sierlijke, golfende patronen die me onder het klikkende geluid van mijn krukken bij de lift doen uitkomen. De lift is grijs en leeg en als Florida naast me had gestaan had ze het vast niet kunnen laten om een vergelijking met mijn hersenen te maken. Als Florida naast me had gestaan had ik het vast niet kunnen laten om haar te wijzen op de sticker met daarop het maximum gewicht, 230max., dat de lift kan dragen. Flauw maar glimlach gegarandeerd.

De receptie is onbezet maar er licht schijnt door de kleine raampjes in de deur naast de balie. Vormeloze klanken zijn net aan hoorbaar en als ik dichterbij strompel/klik/hup brengt het geluid me in deja vu; het geluid van een dronken inbreker in een muziekwinkel; jazz bewerkt met een staafmixer; het geluid van de eet en drink coupe in de trein. De muren zijn hier lichttroze in plaats van het insluitende rood in de treinbar. Van een zakenman, klef stelletje of model-toerist is geen sprake. Achter de bar staat de mimende vrouw van achter de receptie, nog steeds in haar landelijke jurk. Ik groet haar met een korte glimlach.

Naast me klinkt een bekende krakerige stem: 'Oh, dag jongen. Zitten jullie ook in dit hotel? Nou ik kan niet anders zeggen dat het een prachtig hotel is. Prachtig! Prachtig! Oh, en het eten! Heerlijk! Sorry, sorry ik praat weer veel teveel. Wil je misschien iets te drinken van een oude vrouw?'

Ik knik, niet veel later staat er een jenever voor me die ik dit keer al nippend probeer weg te krijgen. Brandende druppels

glijden door mijn keel.

'Hoe gaat het met jou en je vriendin? Het moet voor haar ook moeilijk zijn.'

Ik haal mijn schouders op. Ik weet niet wat de vrouw van ons weet of hoe ik haar in moet schatten: Oud en wijs of een seniele babbelaar.

Ik schraap mijn keel. 'Het gaat wel goed met ons geloof ik.'

'Je kijkt bezorgd,' zegt ze, 'een beetje zoals mijn man dat vroeger deed wanneer hij bijvoorbeeld tegen me opstootte.'

De vrouw praat in snel tempo achterelkaar door maar lijkt toch geen natuurlijke prater. Na elke zin buigt ze haar hoofd naar de grond, fronsht ze haar wenkbrauwen en trekt ze haar kleine mond tot een lange smalle streep. De vrouw praat alsof ze tientallen jaren met een stuk tape over haar mond heeft gelopen die haar de woorden zo heeft doen opsparen dat ze er nu in golven uitkomen. Bezet door bevrijding. Mijn elleboog leunt op de bar en ik draai kleine cirkels met mijn wijs en middelvinger over mijn slaap, het helpt me, net als het kauwen ergens op, om goed te kunnen nadenken. Deze vrouw ziet eruit alsof ze geleden heeft en er bovenop is gekomen. Ik moet een manier vinden om te vragen hoe. Hoe heeft ze dat gedaan? Hoe kan ik dat doen? Hoe kan ik het misschien wel voorkomen dat het zover komt? Ze is niet seniel geloof ik, eigenaardig maar intelligent. Wat was haar naam ook alweer? – Maria ... Marie, ja, Marie was het.

Aarzelend en met een volume, slechts hoorbaar wanneer iemand zijn oor tussen mijn lippen zou leggen begin ik: 'Uh, mevr ...'

'Ach jongen toch,' zegt ze en ze houdt even stil. 'Kijk toch eens hoe laat het al is.'

Er hangt een grote ronde klok boven de bar, één die je vanaf een kilometer afstand kunt lezen maar die me nu pas opvalt. Een halve seconde ben ik vergeten hoe je moet klokkijken. Dat maakt me bang, dat irriteert me. Zes over drie. Opluchting.

Het gezicht van de vrouw straalt ondeugendheid uit wanneer ze er aan toevoegt: 'Dit had mijn man nooit goed gevonden.'

Hoewel ik betwijfel of de vrouw achter de bar iets van ons gesprek heeft kunnen volgen lijkt haar gezicht te vragen of ik hetzelfde besluit als de oude vrouw wil maken. Ze hoeft niet lang te wachten. Ik ga terug naar mijn kamer waar ik de krukken terug op de grond leg. Florida ligt nog hetzelfde als zo-even. Vredig. Als de goedheid zelve. Moeder Theresa in haar sexy jaren.

Ik ga naast haar liggen, sla mijn arm om haar heen en fluister: 'Slaap zacht Florida, slaap zacht Henry.'

Dinsdag

English breakfast

Ik omarm nog slechts lucht. Volledig aangekleed. Een laag vers zweet bedekt de vorige opgedroogde laag. Wakker ben ik nog niet en betwijfel of ik wel geslapen heb. Ik draai me weg op mijn rug, staar naar het nicotine landschap op het plafond en leg al de links in mijn hoofd die nodig zijn om tot het besef te komen waar het is dat ik ben; Florida, ziek, bonthelm, vakantie, trein, Londen.

Het geluid van water op tegels en op huid klinkt. De douche stroomt en ik hoor Florida een nummer neuriën dat ik niet herken en waar zij de woorden niet van kan vinden.

8:00 Ik besluit nog snel mijn laptop aan te zetten, voor heel even, zolang Florida onder de douche staat. De luidspreker op mijn toetsenbord bedek ik met mijn arm om het geluid van mijn aanslaande computer te dempen. Ik wil niet dat ze weet dat ik wakker ben. Ik wil niet dat ze weet dat ik weer op mijn computer zit. Ik wil niet dat ze weet wat ik nu weet, dat Sam zijn geheugen, zoals hij dat zelf zegt: 'Seems to be free from any further damage.'

Ik wil niet dat ze weet dat ik nu weet dat Sam op zijn 'Me and my PCLM' blog schrijft dat hij ervan overtuigd is niet bij de placebo groep te behoren. Ik wil niet dat ze mijn zoveelste beantwoorde email leest met de woorden 'sorry' en 'rejected.' Dit kan ik niet hebben op de vroege ochtend. Ik

klap mijn laptop weer dicht; ik heb genoeg gezien.

Ik trek mijn shirt over mijn hoofd uit, sta op en vertrek richting neurie en geklater. Onderweg bevrijd ik me van de rest mijn kleren en laat zo een geurend spoor achter vanaf het bed naar de badkamer. Daar schuif ik geluidloos de deur van de douchecabine open en wanneer de condens iets langs me voorbij trekt zie ik het schuim over de ogen van het opgeheven gezicht van Florida naar beneden stromen. Haar lippen houdt ze strak op elkaar om geen sop in haar mond te krijgen en haar neurie klinkt nu alsof iemand een hand voor haar mond houdt.

Om haar niet te laten schrikken zeg ik: 'Niet schrikken.'

Ze herkent mijn stem maar bedekt in een reflectie haar lichaam.

'Ssst,' fluister ik en vouw haar handen in de mijne.

Ik doe een stap naar voren en langzaam brengen we onze handen naar haar heupen.

'Zeep staat je,' zeg ik.

'Het zou jou anders ook geen slecht doen,' zegt ze met een vertrokken gezicht dat meteen weer terug schiet in een glimlach.

Nog steeds met haar ogen gesloten weet ze het schuim op haar lippen over te brengen op de mijne, weet ze met haar tong het schuim over te brengen en er mijn tong en gehemelte mee te bedekken. Het voelt goed, smaakt verschrikkelijk. Ik plaats mijn hand achter in haar nek, wacht haar ademhaling af en trek een sloom spoor met mijn

wijsvinger over haar hals, haar borsten en haar buik. Ze bijt op haar onderlip. Ik draai een kleine cirkel om haar navel en stop wanneer ik haar maag hoor borrelen. Ze drukt zichzelf tegen me aan en kreunt zacht. Haar nagels graven zich in mijn rug. Ik doe een stap terug. Het moet gistermiddag zijn dat ze voor het laatst iets gegeten heeft.

'Laten we gaan ontbijten.'

'Wat?'

'Ontbijten.'

Florida zwijgt. Het moet haar energietekort zijn die haar er wat verloren uit laat zien. Ik droog me af, kleeft me om en vijf minuten later komt ook Florida de douche uit. Een kwartier later worden we beide aangestaard door twee natte ogen eigeel omgeven door twee van het vet glimmende worsten, bacon en witte bonen in tomatensaus. Florida heeft meer vet op haar bord dan over haar hele lijf.

'Wat wil je doen vandaag?' vraagt ze.

'Ik weet niet,' zeg ik, maar voel dat zij het antwoord al heeft. Het antwoord moet ergens op haar gezicht verstopt staan, in haar branderige ogen leesbaar zijn. Ik lees niets dan zin, zin in vandaag.

'Alfred,' dringt ze aan, 'wat wil je doen?'

Ik weet dat ze de wachters wil bekijken maar ik weet ook dat ze het mooiste voor het einde wil bewaren. Net als Henry en ik dat willen.

'Ik weet niet, beetje Londen verkennen? Heb jij een idee?'

Mijn toast met ei breng ik tot boven mijn mond en mijn vingers knijpen een mengeling van ei-nat en vet eruit dat ik in mijn keel laat glijden.

'Ook zoiets. Ik dacht misschien naar The National Gallery, daar een kop koffie doen, wat eten, beetje rondlopen en bijkomen in Hyde Park.'

Ik glimlach, ben blij dat mijn antwoord zo goed als gelijk aan het hare is en hap mijn toast weg. Een kleine steek komt op in mijn maag en ik voel een zuurdere versie van wat ik zojuist heb weggeslikt naar boven komen. Met een veegbeweging van mijn servet voor mijn mond probeer ik onopvallend wat op te boeren. Florida heeft haar eten nog niet aangeraakt. Ik wil niet de oppas, de opvoeder uithangen die vertelt dat ze wel wat moet eten dus ik kan slechts het goede voorbeeld geven door deze ranzige troep naar binnen te werken. Acteren is niet iets waar ik goed in ben.

'Als je zo kijkt krijg ik niet meer trek. '

Met een verkramppt gezicht weet ik nog een halve glimlach te produceren. De huid rond mijn neus is een golvend geheel van afkeer. Mijn mond staat klein, mondhoeken trekken naar binnen, op zoek naar een schuilplaats. Mijn ogen vangen de dampen van het eten op als of het chloordampen zijn. De kans dat ik mijn onderlip eraf bijt is groter dan ik nog een hap van dit eten neem. Florida redt ons. 'Onderweg wat halen?'

Gelijktijdig schuiven we onze stoelen naar achter en staan we op. Florida pakt haar krukken die tegen de tafel geleund staan en we lopen richting uitgang. Vele ogen in de eetzaal voel ik op ons gericht staan. De ruimte wemelt van snel gevormde meningen. Ik zou mijn knokkels in iemands

gezicht willen doen zinken, bot willen verbrijzelen, ik wil een schreeuw om genade maar ik weet niet wie ik als eerste slachtoffer zal uitkiezen. Wie verdient het het meest? Ik kijk naar Florida en ben weer de rust zelf.

'Wacht even,' zeg ik, 'even de camera pakken uit onze kamer.'

Ik ren de eerste twee treden op, de derde tree zuigt alle energie uit me en ik moet me aan de leuning vastgrijpen om niet om te vallen.

'Rustig aan,' roept ze me na alsof ze de verzuring in mijn benen voelt.

Mijn ademhaling is zwaar en ik hijg nog na wanneer ik in onze kamer op zoek ga naar Henry. De camera zit al die tijd al in mijn zak. De tas naast het bed gaat open en wordt omgespit. De kleren die Florida voor me opgevouwen heeft verspreid ik door de kamer en bedekken het donkerblauwe, halfvergane tapijt. Met mijn neus zo dicht op de grond, als een speurhond op zoek naar een slachtoffer tussen het puin, kruip ik door de kamer. De lucht is muf. Graniet is zichtbaar door het tapijt heen. Ik sta op het punt het op te geven en ga languit liggen op mijn buik. Slapen wil ik. Wakker worden naast een gezonde Florida. Mensen informeren en zekerheid bieden.

'Ah, daar ben je.' Henry ligt begraven in een web van stof onder het bed. Naast hem ligt een gebruikt condoom dat niet van mij is. Ik voel me opeens vies hier op de grond. Ik reik naar Henry, omklem de loop als een warme handdruk en stop het wapen in mijn zak. 'Sorry,' mompel ik. Krabbelend kom ik overeind, sla de onzichtbare smerigheid van mijn kleren af, spuug een dikke naar stof smakende klodder op het tapijt en verlaat de kamer.

Hoe lang ik bezig geweest ben weet ik niet maar Florida haar gezicht gaat al snel over van verveeld naar enthousiast als ze me ziet.

'Gelukt?' Ik klop op mijn zak en knik. London, here we come.

The National Gallery

De buitenkant van The National Gallery is prachtig met zijn grote koepel en hoge pilaren maar binnen weet ik na een paar honderd schilderijen al niet meer wat ik boeiender vind, schalen met fruit van een paar eeuwen geleden of de vele gezichten die er naar staren. Gefronste voorhoofden, toegeknepen ogen, gezichten die schuin staan, wenkbrauwen die zich alle kanten op wurmen, open vallende monden, tanden die zich in lippen graven, gapende monden. Een man krabt aan zijn baard en kijkt intens naar het schilderij. Alsof hij zojuist de diepere lagen van fruit heeft ontdekt.

Florida voelt mijn gedachte aan. 'Het gaat om de compositie geloof ik. Lichtval, kleurtoon en zo.'

'Ah, nu zie ik het.'

'Kom, we gaan verder,' zegt ze.

Haar energie lijkt onuitputbaar. Lijkt.

Elke keer dat ze zich op gang moet brengen verschijnt er een kleine grimas op haar gezicht. Ik zal het tempo er een beetje in moeten houden, voor zover ik daar zelf toe in staat ben. We lopen door en nemen vluchtig de schilderijen in ons op. In mijn ooghoek zie ik het bord met 'toiletten.'

'Loop jij maar vast door, even plassen,' fluister ik haar toe.

'Is goed, strompel ik verder.'

Ik duw de deur van de toiletten open. Hier heeft mijn blaas

niet op gerekend. De twee toiletten aan de rechterzijde zijn bezet. Links van me zijn twee urinoirs waarvan er één is afgezet met rood/wit lint. Voor het urinoir, dat niet is afgezet, staat een man met een telefoon aan zijn oor hoorbaar te pissen en te bellen. Het duurt even voordat ik beseft dat de klanken Nederlands zijn. Niet elk herkenbaar geluid is een prettige.

'Nee, nee echt, je had er bij moeten zijn. We staan dus voor dat schilderij en ik zie dat zij het denken en ik denk, ik zeg het gewoon, what the hack! Weet je wat ik zeg? Ik zeg, dit schilderij? Dat kan mijn buurjongetje van drie ook! Nou je had ze moeten zien kijken, vol ongeloof natuurlijk. Maar alle gekheid op een stokje, ik heb het hier uitstekend naar mijn zin. Ja, ja. Even geen patiënten die me komen vertellen wat zij hebben. Ja. Sinds de komst van internet kunnen onze diplo's wel in de shredder. Ja, ja. Ja, ja? Verder? Gewoon beetje stoom afblazen. Mijn dingetjes, The usual, zeg maar. Het hotel? Netjes, niet meer niet minder. Hè? Oh nee, nee, nee, nee, nee echt niet. Oh nee, dat is zo faux pax. Maar jij? Nee, jij ja. Oh. Nee dat wist ik niet. Nee echt niet. Kamermeisje? Nou dan ken jij mijn kamermeisje duidelijk nog niet. Hè, wat? Nee dat moet jij nodig zeggen, jij neemt volgens mij alleen nog maar vrouwelijke patiënten aan. Maar hoe gaat het nu eigenlijk met je vrouw? Haha, nee dan heb je toch echt het verkeerde vak gekozen. Hè, nee, plastisch chirurg! Ha, hoor mij nou! Ja, nee, inderdaad ja. Die ene? Nou ik zeg tegen haar: Wij weten ook niet alles. Mmm? Ja, en maar klagen en maar klagen. Wie heeft er hier nu gestudeerd. Ja, huishoudschool zeker.'

Mijn oren kloppen, mijn blaas staat op knappen en bij elk woord dat die man uitspuugt begin ik me meer aan hem te irriteren. Ik bal mijn vuist en ontspan, ik bal mijn vuist en ontspan. Als een fysieke haat-mantra. Woorden, zinnen,

herhalen zich in mijn hoofd alsof de naald op mijn gedachte vastloopt. Dokter, wij weten ook niet alles, dokter, wij weten ook niet alles, arrogantie, volle blaas, arrogantie, volle blaas, dokter, wij weten ook niet alles.

Het geklater in het urinoir is gestopt maar de man, de dokter, praat verder.

'Vorige week? Nééééé, dat is een lang verhaal. Mmmm? Ja. Ach, what the hack. Ik heb vakantie is het niet. Nou het zit zo, zij komt dus mijn spreekkamer binnen. Hè? Nee, dinsdag. Nee dinsdag ja. Het kan me niet schelen wat zij zegt. Ik ben toch zeker niet ... '

Ik kuch twee keer in mijn vuist. Nog een keer, harder ditmaal. De man draait zijn gezicht over zijn schouder, kijkt me geïrriteerd aan en zegt met een duidelijk Nederlands accent: 'Sorry, but I can't fix what is broken,' en hij wijst naar het urinoir naast hem.

'Nee, nee ik heb het niet tegen jou, er staat één of andere ongeduldige kloothommel achter me.'

Mijn hoofd vult zich verder met woede. Geen gedachte, geen ruimte voor andere gevoelens en voor ik het weet heb ik mijn handen om de kraag van de dokter. De grip van mijn vingers gewelddadig. In films hebben degene in staat van woede altijd nog een mooie tekst. Een klein grapje, een oneliner om hun tegenstander te waarschuwen en of te vernederen. Ik blaas slechts tussen mijn tanden door, duw hem naar beneden en trek hem richting de wasbakken. Zijn lichaam verstijfd van angst, verwarring.

Hij laat zijn telefoon op de vloer kletteren, doet zijn best om zijn broek omhoog te hijsen en niet te struikelen. 'Hé, wat ga je doen? Stop daarmee. Stop it. Godver!'

Van de grond klinkt van ver het verstompte geluid: ' Kggg.

Egbert, Ben je er nog? Egbert?! '

Ik pak hem bij zijn arm, draai deze achter zijn rug, trek hem omhoog en geef zo hard als ik kan een duw. Dit heb ik niet uitgedacht. De man is lichter of ik ben sterker dan ik had kunnen denken, had kunnen denken als er meer ruimte in mijn hoofd zou zijn dan voor woedende ruis. Het voorhoofd van de man knalt in de spiegel en wordt onmiddellijk gevangen in een web van kleine glassplinters Zijn gezicht zakt langzaam naar beneden en laat een spoor van donkerrood bloed na. Zijn kin blijft even op de wasbak hangen en dan neemt het gewicht van zijn lichaam hem mee naar de grond. Plof, mijn hoofd is leeg. Emotieloos, een vaste hand en regelmatige hartslag. Dokters in de zaal zijn wat mij betreft overbodig.

Het zielige geval licht kreunend aan mijn voeten. Kreunen is leven en ik kan dus met gerust hart mijn blaas legen. Ik rits mijn gulp open, dit had niet langer moeten duren. Een oneindig lijkende straal vindt de man zijn broekspijp die donkerder kleurt en onbewogen blijft liggen in een donker gele naar ammoniak ruikende plas. Hoe langer ik hier sta hoe meer de woede weg vloeit, hoe schuldiger ik me ga voelen. De man is een lul, dat is zeker maar hij is niet verantwoordelijk voor al mijn ellende of die van Florida. Het laatste beetje woede drupt weg en ik rits ik mijn broek weer dicht.

Ik kniel naast de man neer. Ik wil zeggen: 'Sorry, dit had ik niet moeten doen. Het is alleen zo dat jij voor mij de personificatie bent van al die doktoren die me wel zouden kunnen helpen maar dat niet willen.' Het gevoel dat het evengoed een arrogante eikel is overwint en ik besluit het af te doen met een misschien net iets te harde schouderklop. Zijn gezicht verkrampd als ik daarna mijn vinger leg op zijn

gespleten wenkbrauw.

'Daar mag je weleens naar laten kijken.' Zo krijg ik toch nog mijn oneliner.

Zijn ogen staan nog steeds vol angst, maar hij hoeft niet bang te zijn. Ik kom overeind en was mijn handen in de bebloede wasbak. Het rood kleurt onwerkelijk tegen het witte keramiek; een beeld zo krachtig dat de meeste werken in dit gebouw er voor onder doen. Alsof er niets gebeurd is verlaat ik het toilet.

Ik vind Florida uitrustend op een bankje. Haar benen lang uitgestrekt en haar krukken in een hoek. In haar handen houdt ze haar zwarte dagboekje. Misschien dat ik er normaal een opmerking over gemaakt zou hebben, het is een beetje rare plek om aan je dagboek te werken. Ik snap het wel, haar korte termijn geheugen zal snel achteruit gaan. Binnen enkele seconden kan ze enkele dagen kwijtraken. Rustig ga ik naast haar zitten en leg mijn vingers achter in haar nek. Ik strijk mijn vinger over de haartjes in haar nek en stop waarna ze met gesloten ogen haar hoofd beweegt en haar nek over mijn vingers laat gaan. Adrenaline. Liefde. Ik wil haar nu, hier. Ik doe iets wat me net niet lukte; ik beheers me.

Florida opent haar ogen, klapt het zwarte boekje dicht en wijst naar een schilderij aan de muur tegen over ons. Het is een groot paneel. Waarschijnlijk niet het mooiste werk, maar het doet me meteen wat. Mijn ongetrainde oog ziet een man en een vrouw, in een bos, tegenover elkaar liggen. De vrouw draagt een witte lange jurk en de man heeft alleen een witte doek over zijn schoot liggen. De man heeft zijn ogen gesloten en is duidelijk in een diepe slaap. Om de man heen zijn vier kleine kinderen zichtbaar met kleine hoornen op hun hoofd. Het lijkt erop dat ze zijn lans, die aan zijn zij ligt,

vasthouden. De man moet zich midden in het bos van zijn kleding hebben moeten ontdaan. Een van de duivelskinderen houdt iets van een blaasinstrument bij de oor van de man. Er vliegen iets van wespen of bijen rond het hoofd van de man, ik kan het niet goed zien vanaf hier. De vrouw kijkt geconcentreerd toe, een blik van iemand die kijkt of alles wel volgens plan loopt. Hoe langer ik naar het werk kijk hoe ongemakkelijker ik me voel. Misschien betrek ik het teveel op mezelf, teveel op ons. De man die slaapt en daarom het onheil niet ziet aankomen. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst echt goed geslapen heb. In elke schaduw zie ik onheil. De vrouw die het onheil ziet en het toelaat. Florida die weet dat ze ziek is en er niet tegen vecht. Berusting, verraad; gevoelsmatig geen groot verschil. Erover praten lijkt onmogelijk en in mijn hoofd verzijn ik, speel ik het ene na de andere mogelijke gesprek af. We maken de grootste ruzies, schreeuwen, slaan. We vliegen elkaar in de armen. Janken. Allemaal in mijn hoofd.

'Mooi hè?'

Mijn gedachten zijn zo bij Florida dat ik haast vergeet dat ze naast me zit.

'Het heet 'Mars and Venus' en betekent liefde overwint alles.'

Ze strijkt haar hand over mijn wang, tegen de richting van mijn lange stoppels in.

'Die duivels zijn bosgoden.'

Ik zie het niet maar zeg: 'Ja, mooi.'

Florida vertelt me de betekenis van de wespen die om het hoofd van de man heen vliegen. Ik hoor de woorden maar neem ze niet op. Mijn focus ligt op de twee mannen die om de hoek verschijnen en zenuwachtig om zich heen kijken. Ze lijken ons niet te zien. De ene man is waarschijnlijk een

bewaker de ander herken ik ondanks een verband om zijn hoofd als de arrogante dokter.

'... leuk voor thuis aan de muur. Hallo, luister je wel?'

'Uh, ja, sorry ik begin een beetje honger te krijgen geloof ik.'

'Veelvraat.'

'Ja.'

Florida krabt in haar nek en als ze klaar is reikt ze me haar hand. Ik trek haar overeind. Er verschijnen vlekken voor mijn ogen en ik moet een paar seconden stil staan om ze te laten verdwijnen en weer iets van controle over mijn lichaam te krijgen. Florida heeft het tempo erin zitten. Het klikkende geluid van haar krukken klinkt luid in de lege hal. Ze is al bijna aan het eind van de hal.

'Kom je nog slome?!'

Met mijn ene hand houd ik Henry op zijn plaats en met de ander probeer ik iets van ritme in mijn versnelde dribbel te krijgen. Met moeite kom ik op gang en negeer ik de kritisch sturende ogen van opzij die zich gelukkig mogen prijzen dat Henry en ik geen fut meer hebben om hen te sluiten. Mijn voorstel om wat te gaan eten komt overkomt me, maar mijn lichaam zeurt erom bij het idee.

Constant blijf ik om me heen kijken. Het museum uitgezet worden zou Florida haar dag verpesten, haar vakantie verpesten. De kans dat Florida achter mijn kleine woede aanval komt doet het bloed sneller door mijn lichaam razen dan het incident dat zelf deed. De twee mannen komen we gelukkig niet meer tegen en pas in het restaurant voel ik me weer een beetje op mijn gemak. We bestellen beide een koffie en een portie fish and chips die Florida tot mijn opluchting tot het laatste aangebrande stukje friet opeet. Het

vet blijft hangen in mijn keel en het zout blijft liggen op mijn lippen. Ik veeg mijn mond af met mijn hand en voel mijn stukke knokkels branden. Vlug verstop ik mijn hand onder tafel, bang dat Florida mijn uitval er aan zal afzien.

Florida kijkt me wantrouwig aan met ogen die minder rood zijn dan gisteren. Jeuk leidt haar af. Ze kan niet afblijven van de uitslag die is ontstaan in haar nek. De ziekte speelt met haar lichaam. Het lijkt op dezelfde uitslag die Sam had op enkele van zijn oude foto's op zijn 'Me and my PCLM' blog. Net als ik wil vragen of ze wat wil drinken is ze me voor.

'Wat vond je ervan?'

Ik weet niet of ze het eten of het museum bedoeld dus ik zeg: 'Ik had het niet willen missen.'

Ze lijkt te ontspannen, stopt met krabben en legt haar hand voor zich op tafel. 'Ik ook niet.'

Hyde Park

Een patroon van schors vormt zich in mijn rug. Het is warm. Mijn lippen koud. De brede stam van de boom waar tegen ik leun moet al zeker vijftig jaar oud zijn en straalt rust uit. Florida drukt haar rug in mijn schoot. Ze legt haar hoofd op mijn borstbeen en kijkt me met gesloten ogen aan. Een stip roomijs ligt als een kleine moedervlek boven op de rand van haar bovenlip. Roomijs ligt op de punt van haar tong die haar lip probeert schoon te likken en een kleine witte veeg achterlaat.

'Sexy snor.'

Florida veegt haar gezicht schoon met de rugzijde van haar hand en acteert me een boze blik. Ik draai mijn gezicht iets naar het hare toe, strek mijn lippen tot het uiterste, maar kom centimeters te kort voor een kus. Ik zit klem en hap lucht die fris, gezond, warm en aangenaam aanvoelt.

Joggers passeren de krukken die Florida een paar meter terug achtergelaten heeft. Haar kleine voeten rusten tegen de binnenzijde van de mijne. De nagels van haar linkervoet zijn roze gelakt, de nagels van haar rechtervoet zwart.

In de verte spelen kinderen een potje rugby. Ik krijg het warm als ik naar ze kijk. Een te grote laatste hap van mijn ijsje geeft me een steek achter mijn ogen. De pijn bevalt me. Ik weet dat het eindig is en het maakt me alert, alsof je je gezicht onder een straal ijskoud water houdt. Ik wil wakker zijn. Ik wil dit moment beleven. Nog acht joggers passeren, veertien tackles worden gemaakt en vijf tries gescoord voordat ik doe waar ik goed in ben op momenten van perfectie; ik vernietig ze.

'Florida?'

'Ja?' Haar stem is ver weg, slaperig en verraadt dat ze niet veel behoefte heeft om te praten.

'Florida?'

'Mmmja, Alfred?'

Ik zoek naar de juiste woorden. Die zijn er niet.

'Wat zou je willen als je dement wordt?'

'Mmm, niet nu Alfred. Ik word niet dement.'

'Vergeetachtig, dement, verstrooid,' zeg ik geïrriteerd.

'Wat wil je als er niets meer van je over is dan een hulpeloze zombie.'

'Alfred, alsjeblieft, nu niet', zegt ze zacht.

'Niemand zou daar doorheen moeten gaan. Dat verdient niemand,' zeg ik.

Ze pakt mijn hand en knijpt erin. Haar hand is klam. Tranen groeien, bollen, wanneer ze haar ogen opent en blijven stil liggen. Dit is voor het eerst dat ik meer dan fysieke pijn in haar ogen zie. Ze kan er niet langer voor weg lopen. Haar ogenleden sluiten zich, wat het teken voor haar tranen is om te gaan lopen. Met haar onderarm veegt ze haar gezicht droog en verschijnt er weer een kleine glimlach op haar gezicht.

Haar ogen openen weer. Ze slikt, kijkt me aan en zegt: 'Als ik dement wordt hoop ik dat ik wordt teruggebracht naar hier, naar jou, naar dit moment.'

Slik.

Nu zijn het mijn ogen die ik nat voel worden. Florida ziet het, weet dat ik me ongemakkelijk voel en schuift iets naar voren zodat ik me vrij kan bewegen.

'Alfred?'

'Ja?'

'Ga jij nog eens twee ijsjes halen.'

Ik zet mijn benen af, die onmiddellijk verzuren, en wurm mezelf omhoog via de boomstam. Hier kan ik niets mee. Mijn kaak verkrampt. Nu pas merk ik dat ik met mijn kiezen langs elkaar schraap. Ik vertel mezelf te genieten van het moment, nu het er nog is. Nu Florida nog niet slechts een verouderende foto van zichzelf is. Haar antwoord – als je het al een antwoord kunt noemen – blijft door echoën in mijn hoofd en zal me zeker weer twee weken van mijn slaap beroven. Ik moet oppassen dat ik zo nog wel in staat ben om de klus te klaren. Slaapgebrek en zorgen zijn slopers. Nog een jaar zo doorleven en ik verander in een tachtigjarige. Minstens. Nog een jaar zo doorleven en slechts toekijken en ik ben compost van de aarde; mijn geest en lichaam brandnetelvoer. Het plan van Henry en mij moet goed gaan vrijdag. Geen herkansing mogelijk. Ik zou het het liefst vandaag al uitvoeren maar Florida verdient haar vakantie. Ze heeft er in tijden niet zo gelukkig uitgezien als de afgelopen twee dagen. Ik word nerveuzer en nerveuzer voor vrijdag. Er is niet de steun van statistieken die de haalbaarheid van ons plan weergeven. Henry en ik, we groeien naar elkaar toe maar warme gevoelens en lieve woordjes zullen de klus niet klaren. Een ding vertellen de statistieken ons wel, en dat is dat oefening helpt. Het helpt de kunstschilder die doek voor doek vaardiger wordt. Het helpt de kunstdief die doek voor doek beter wordt.

Ik loop door en eenmaal uit zicht van Florida haal ik Henry te voorschijn. Wij zijn het eens; dit hoeft Florida niet te doorstaan. Ik kijk om naar Florida die een paar honderd meter terug ligt; genietend, mijn lastige vragen bewust of onbewust vergetend. Haar voet die voorbij de boom steekt is nog slechts een stip net als de ijskraam voor me. Ik strek mijn armen en zet mijn polsen lood recht op mijn armen. Adem in, adem uit, adem in, adem uit. Mijn benen spreid ik iets en ik breng mijn gewicht van mijn linker naar mijn rechter been en weer terug, net zolang tot dat ik mezelf zo stabiel mogelijk voel staan. Mijn ogen vormen een punt op een boom voor me. Henry is nu een verlengstuk van mijn lichaam. Het punt op de boom wordt niet scherp. Mijn linkerarm beeft net iets meer dan de rest van mijn lichaam. Ik ga met mijn tong mijn gehemelte af. Het geluid van mijn ademhaling vervormt. De uitstraling die ik me tevergeefs probeer aan te meten is: Ik weet wat ik doe, koelbloedigheid, het is er één van 'don't fuck with me.'

Mijn hart lijkt uit te willen breken. Het bovenste kootje van mijn wijsvinger trilt tegen de trekker. Adem in, adem uit. Het punt op de boom wordt scherp. Als ik nu de trekker overhaal raak ik in ieder geval de boom. Traag laat ik mijn armen zakken. Ik weet genoeg. Voor nu. Henry neemt zijn plaats terug in mijn broek. Ik draai me om en begin te lopen. De passen die ik zet zijn vlotter, zelfverzekerder. De passen die ik zet zijn die van een man die controle heeft over zijn leven en dat van anderen. Zo, en nu lust ik wel een ijsje.

Pub

Een kleine laag wegtrekkend schuim kan niet verhullen wat nog het meest lijkt op slootwater.

De geur van hop en mout drukken op mijn ademhaling en zorgen ervoor dat ik het bitter proef, nog voor ik een slok genomen heb. Door het troebele vocht heen zie ik Florida in één teug haar halve glas legen. Ik kan niet achter blijven, gooi mijn hoofd en glas naar achteren en sluit mijn ogen. Wanneer ik mijn hoofd terug breng en mijn ogen hoopvol open, zie ik dat ik het slechts tot een kwart gered heb. Florida kijkt triomfantelijk maar weet haar overwinning in stilte te vieren.

Mijn ogen verlaten haar en nemen de pub op. Vanaf een tafel in een rustige hoek kunnen we de hele pub overzien. Veel hout, glazen, flessen, vlaggen, borden en drie mannen met dezelfde rode shirts aan de bar die Florida haar richting uitkijken. Stront, je zou toch denken dat als ik naast haar zit ze zich een beetje kunnen inhouden. Strak kijk ik hun kant op. Ik weet dat ik geen indrukwekkend postuur heb, ik ben geen Da Vinci, maar toch span ik mijn hele lijf aan. Je moet nooit laten merken dat je voor iemand onderdoet. Hun staar blijft onaangetast strak. Ik ben lucht voor ze. Bijna ben ik opgestaan om hun slechte manieren er uit te slaan, mijn kont is al centimeters van de zitting verwijderd als Florida aan mijn mouw trekt en haar wenkbrauwen als pijlen naar boven schieten. Ik kijk omhoog en zie een televisie aan de muur hangen. Mannen in exact dezelfde shirts als de mannen aan de bar rennen achter een bal aan. Voetbal. Nooit begrepen. Ik ontspan mijn gezicht weer en geef Florida een ongemakkelijke glimlach die mijn afgaan verradert.

'Alfred?'

'Mja?'

'Misschien moet je liefde een keer wat beter verdelen.'

Natuurlijk weet ik wat ze bedoelt, maar ze snapt het niet. Ze kan het niet snappen als ze niet voelt wat ik voel. Niemand zal het snappen.

'Liefde is geen beleefdheidsvorm,' zeg ik.

Haar gezicht verstrakt. Boosheid is misschien wel het enige dat haar niet staat.

'Voor mij ook niet,' zegt ze kortaf.

Ik voel dat dit gesprek de verkeerde kant op gaat en vraag: 'Hoeveel procent van de mannen die naar voetbal kijkt zou dit alleen doen om een gespreksonderwerp te hebben?'

Ik betwijfel of ze het met mijn theorie eens zal zijn maar als ik alleen mezelf zou willen horen praten dan kan ik beter helemaal mijn mond houden. Het boeit me hoe ze denkt, welke wegen ze neemt om bij haar mening uit te komen.

'Gespreksonderwerp? Zoals met het weer? '

'Ja.'

We kijken beide naar de mannen aan de bar die hun kiezen malen en hun vingers in hun vuisten uitwringen. Florida neemt haar laatste slok bier en heit haar glas op tafel.

'Drieëndertig komma drie procent.'

Dit bedoel ik, dit boeit me. Een seconde lange stilte volgt waarin ik een zo groot mogelijke slok neem om Florida bij te halen. Tevergeefs.

'Hoezo?' Vraag ik uiteindelijk.

'Die linker, hij reageert net iets later dan de andere twee. Hij reageert op zijn vrienden in plaats van wat er op de televisie gebeurt.'

Zonder de indruk te geven te staren houd ik de drie in de gaten. Het klopt. De rechter twee verkrampen en vloeken zacht. Een halve seconde later is het de linker die zijn hoofd schudt en ingetogen vloekt als een pastoor die erachter komt dat Jezus van zijn kruis is gestolen. Florida straalt en blijft stralen de rest van de avond. Ik sta op, schuif mijn stoel naar achteren en houd een excuserende hand op als ik voor de televisie langs richting bar loop.

Leunend aan het donkere houten blad, met mijn kin steunend op mijn elleboog, richt ik me tot de mogelijke meeloper.

'Don't you just hate those blue ones.'

Hij kijkt verbaasd, werpt een vlugge blik op zijn vrienden alsof hij toestemming nodig heeft om te spreken en mompelt dan: 'Yeah ... cunts.'

Ik chagrijn hem terug: 'That ref must be wearing blue knickers under that short shorts.'

Twee grijnzen gevolgd door een derde draaien mijn kant op. Het is zo makkelijk, de rest van de avond worden we vergezeld door de drie mannen en zijn we voor een club die Arsenal heet. We passen ons snel aan; we zuipen, vloeken en mopperen en juichen. We winnen twee nul, omarmen elkaar en wisselen valse telefoonnummers uit. Buiten op straat steunt Florida meer op mij dan op haar krukken. Als er nog enige twijfel over is: de aarde draait. Florida en ik houden elkaar nog maar net overeind door tegen elkaar in te leunen. Ik wil haar kussen maar ben bang dat mijn

evenwicht dat niet houdt. Haar vingers kruipen onder mijn shirt, over mijn rug, en maken mijn huid statisch. Mijn gedachte statisch. Een verliefde hum over een geweldig uitzicht; naast me, boven me. Sterren schieten lichtflitsen door de lucht en na elke knipper met mijn ogen lijkt de hemel door elkaar geschud. De maan blijft ons aanstaren en is feller op dan gewoonlijk. Een goede avond, dat is het, een goede avond. Alcohol heeft mijn zorgen verzopen en Florida hangt in mijn armen. We hebben ons vermaakt door ons anders voor te doen. Misschien moet ik dat wel doen, als Florida me vergeten is; verder gaan als iemand anders. Een klootzak of een heilige, weg uit de grijze middenweg.

Ik wil niet zo'n schreeuwende zuiplap zijn dus fluister ik Florida vragend toe: 'Zou ik een goede klootzak zijn?'

Een stilte volgt en een vraag dringt zich op en blijft hangen als een vervelend popnummer; als ik vanavond Sam was tegengekomen, zou ik dan ook een goede avond met hem gehad kunnen hebben. Zou ik mijn irritatie, jaloezie, haat of wat het ook is wat ik rond hem voel opzij kunnen zetten en een goede zuipavond met hem kunnen hebben. Hij is waarschijnlijk degene met de meeste antwoorden op mijn vragen. Hij is waarschijnlijk degene die het beste weet hoe ik of Florida zich voelt.

'Alfred, je zou een uitstekende klootzak zijn.' Haar stem is zangerig maar klinkt oprecht.

'Je bent mijn klootzak.'

Ze draait haar gezicht naar me toe om me een zoen op mijn mond te geven. Slappe knieën zorgen ervoor dat haar lippen op mijn shirt belanden en ik de klanken: 'Hou vjou' tegen mijn borst voel vibreren. Ik help haar overeind en geef haar een kus op haar voorhoofd. Zwalkend weten we de weg naar

de Caribou terug te vinden en overwinnen we elke trede omhoog naar onze kamer. Florida begint zich meteen uit te kleden als we de kamer binnen stappen. Ik sluit de deur en volg haar voorbeeld. Mijn hoofd knalt tegen de muur als ik mijn shirt over mijn hoofd uittrek. Pijn is voor morgen. We laten ons vallen op bed.

Dit keer weet Florida mijn lippen te vinden. Mijn lippen nemen twijfelend afscheid van haar gezicht en zakken af naar haar lichaam. Tussen de kussen door concentreer ik me op de geluiden die Florida maakt en probeer de klanken van genot het te laten winnen van de klanken van pijn.

Woensdag

Kater

Mijn ogen kloppen tegen de binnenzijde van mijn oogleden.
Een bonkend hoofd. Ruis op elke zenuw.

Waarom niet voor één keer zonnestrallen die spelen op de
huid, vogels die met hun gezang de liefde aankondigen, de
geur van bloemen die door het openstaande raam mijn reuk
vinden. Niets van dat. De walm die om me heen hangt is
zuur, zonnestrallen branden zich een weg door mijn oogleden
en maken mijn hersenen tot een mier onder een
vergrootglas. Vanaf de straat klinkt irritatie in de vorm van
getoeter, een stekend geluid dat pijnlijk echoot in mijn
schedel. Mijn mond valt open en er klinkt een reutel van
achter uit mijn keel. Mijn gehemelte voelt uitgedroogd en
het kleine beetje verdikte speeksel dat op mijn tong ligt,
smaakt alsof er iets gestorven is in mijn mond.

Ik draai me op mijn zij. Mijn oogleden zijn aan elkaar
vastgeplakt en laten moeizaam los. Het eerste wat ik zie is
een mintgroene waas die langzaam, heel langzaam,
verandert in de cijfers 09:38.

Vlak naast het bed staat een kleine prullenbak die geur en
smaak verklaart. Braaksel dat door al het bier vooral uit
vocht bestaat ligt op de bodem, en zie ik nu, op de
bovenzijde van mijn hand. In een natuurlijke reactie geef ik
een lik over de lengte van mijn duim in een poging mijn

hand te ontplakken. Ik smaak verschrikkelijk en kokhals. Mijn lichaam is leeg en alleen een laatste draad taai speeksel loopt uit mijn mondhoek en breekt pas vlak boven de prullenbak om daar rimpels te trekken in een poel van mijn maaginhoud. Ik probeer mijn mondhoek schoon te vegen met mijn hand maar wissel slechts slijmsporen uit. Gisteravond keert langzaam in mijn geheugen terug. De wereld was anders gisteravond. Ik was anders gisteravond, de scherpste was er niet. Mijn blik op de wereld was roze. Ik voel me misbruikt door alcohol. Ik sla de deken van me af en kijk naar Florida. Zij heeft zich vermaakt dat weet ik zeker. Haar handen liggen naast haar op de dekens en haar vingers bewegen ongecontroleerd alsof ze de toetsen van een piano bespeelt. Ik kus haar hand. Haar oogleden openen, laten slechts wit zien en sluiten weer.

Ik heb koffie nodig, sta niet ongestraft op, neem mijn benen onder me mee en verlaat de kamer. De lift voelt als een vrije val. Beneden in de hal komen al snel de klanken van de soundtrack van het leven van een oude vrouw tot me. Ik stap de roze box binnen en zie haar al aan de bar zitten. Het roze doet mijn hoofd geen goed. Zelfmedelijden en zelfhaat omdat ik niet iemand met zelfmedelijden wil zijn, zeker niet omdat ik weet waar Florida elke dag doorheen moet gaan.

Marie zit met haar rug naar me toe. Ik nader haar met de enige passen die ik op dit moment heb; trage en voorzichtige. Mijn hand leg ik boven op haar schouder, als groet en als rustmoment. Haar tengere schouder spant als elastiek tussen mijn vingers. Ze slaat een kleine kreet en kijkt me angstig aan met kleine pupillen en een strak aangetrokken gezicht. Ze knippert een paar keer met haar ogen en met elke flikkering groeit het zwart in haar ogen en ontspant haar gezicht iets. Herkenning.

'Sorry, wilde u niet laten schrikken,' zeg ik.

'Geeft niet jongen, geeft niet. Maar je moet er mee uitkijken. Ik heb mijn man ooit zo laten schrikken door hem van achter te besluipen, dat hij van schrik met zijn armen begon te zwaaien en zijn glas stuk sloeg op mijn wenkbrauw. Kijk,' ze brengt haar gezicht dicht naar het mijne en legt haar bottige vinger bovenop haar grijze wenkbrauw waar een lang litteken zich onder schuil houdt.

'Oh, maar ik praat alweer veel te veel over mezelf. Hoe gaat het met jou?'

Ik wrijf met mijn hand in mijn gezicht en probeer er fitter uit te zien dan ik me voel.

'Beetje kater, geloof ik.'

Ze zwijgt, staart seconden lang in het niets. Haar gedachten laten haar lichaam verlaten achter. Net als ik me wil omdraaien en weglopen zegt ze: 'Oh, daar had mijn man ook vaak last van.'

Ze draait zich naar de mimende vrouw achter de bar die ik nu pas voor het eerst zie. Mime haar ogen en mond verstoppen zich in de lange schaduw die door een stro-hoed over haar gezicht word getrokken. Wat er gezegd, gezwegen wordt tussen de twee vrouwen krijg ik niet mee maar al snel verschijnt er een longdrink jus d'orange voor me.

'Hier, dit nam mijn man ook altijd als hij een kater had.

'Marie overhandigt me het glas en er dringt zich een jeneverlucht door de jus heen mijn neus binnen.

'Geloof me,' zegt ze, 'dit werkt het beste.'

Met een korte knik bedank ik haar, breng het glas naar mijn mond en zonder het daar weer weg te halen verwarm ik mijn

keel in vijf gelijkmatige slokken. De jenever slaat onmiddellijk in. Een prettig lichtheid neemt plaats in mijn hoofd. Mijn gezicht tintelt en mijn tong voelt statisch aan. Aangenaam vergiftigd. Ik schraap mijn keel en wendt me tot de oude vrouw.

'Uhm, Marie?'

'Ja, jongen?'

'Was jouw man nog ... uh ... bij zijn verstand ... toen hij ... voordat hij stierf?'

Stilte opgevuld door een op hol geslagen dwarsfluit volgt. Zenuwachtig krabt ze aan haar pols waar als een stuk beurs fruit een bloeuitstorting op staat. Ze is verdwaald in haar herinnering. Ogen staan op slot. Op de één of andere manier ben ik er van overtuigd dat deze vrouw de antwoorden op mijn vragen heeft. Vragen die ik nog niet heb kunnen formuleren. Haar wijsheid schijnt door in al haar verwardheid, als een oud stamhoofd in een dorp zonder internet. Nog steeds geen reactie. Wat zou Florida doen. Ik plaats mijn hand op haar bovenarm. Belangen-affectie.

Ze knippert met haar ogen, op het aritme me van de drum, ontwaakt en zegt alsof ze niet weg geweest is: 'Hij was misschien wel nooit helemaal bij zijn verstand, maar het werd slechter, ja jongen, het werd slechter.'

Ik geef een kleine knijp in haar bovenarm, geruststellend bedoeld maar het ongemak straalt van haar af. Mijn handen breng ik terug naar mijn zij, sla ze in elkaar, breng ze terug naar mijn zij, stop ze in mijn zakken.

'Hoe kon u dat aanzien, hoe kon u daarmee omgaan?'

Er klinkt wanhoop in mijn stem door die ik niet eerder bij mezelf gehoord heb, slechts gevoeld.

'Ach, je leert er mee leven.'

'Mist u hem?'

Ze haalt haar schouders op.

'Ik denk dat hij bij leven niet kon voldoen aan mijn herinnering aan hem.'

'Oh,' zeg ik, niet wetend wat anders te zeggen.

'Je bent een goede jongen, maar ik ben moe, volgende keer vertel ik je alles. Ik denk dat ik nog even op mijn bed ga liggen, mijn oude lijf nog wat rust geven.'

Niet veel later staan we beide zwijgend in de lift en luister ik naar de liftmuziek, de woede aanval van een saxofoon, waarvan ik nu pas het bestaan ontdek. Ik kijk om me heen, speur het plafond en alle hoeken af maar kan niet zien waar het geluid vandaan komt. Ik kijk naast me en nu is ook Marie weg. De liftdeuren staan open en ik stap aarzelend naar buiten. De gang naar mijn kamer lijkt wel langer. Het is alsof mijn ogen plotseling moeite hebben met diepte. Mijn hand plaats ik op de muur, op zoek naar steun. Mijn vingers volgen de lijnen op het behang terwijl ik naar mijn kamer strompel. Mijn hartslag bouwt geleidelijk op en komt tot een benauwend hoogtepunt wanneer ik de deur open.

Florida slaapt nog maar heeft de dekens van zich afgeworpen. Ze ligt op haar rug. Haar naakte lichaam wordt aangestaard door Henry. 'Stront,' hij moet de hele nacht in bed hebben gelegen. Ik adem een keer goed uit, genoeg om mijn hartslag iets te laten zakken en reik, al sluipende, mijn arm vast uit richting Henry. Als een voorzichtige penseelstreek sleep ik Henry over het laken naar me toe. In

de palm van mijn hand worden we even één en tellen we samen de dagen af naar ons moment. Twee, één en Henry verdwijnt in mijn tas naast het bed.

Nog een half uur zit ik op de rand van mijn bed met mijn laptop op schoot. Als een junk die weet dat het slecht voor hem is neem ik mijn volgende shot online-irritatie. Doktoren reageren niet meer op mijn mail en ik ben het zat om te vragen, te smeken, te schelden en verstuur ze leegte die ze zelf mogen invullen. Sam kan het niet nalaten me in te wrijven hoe goed het met hem gaat. Meer foto's van zijn blakende zelf. 'Oh, ik voel me zo goed.' 'Kijk mij nou.' – Braak. Het ergste, het allerergste dat mijn lichaam doet razen is de doorgespeelde opmerking van ene arts, Doctor Robertson, die zegt dat het geteste medicijn misschien wel al over zeven jaar succesvol op de markt kan worden gebracht. Over zeven jaar herkent Florida zichzelf waarschijnlijk niet eens meer.

Een rood lichtje en een piep brengen mij weer terug op de rand van mijn bed en zorgen ervoor dat Florida ontwaakt en zich naar me toe draait. Een lege accu. Geschrokken schuif ik mijn laptop in het dichte woud van stof onder het bed. Twee armen grijpen vast me om mijn middel. Florida trekt zich naar me toe. Ik draai me iets bij en ze laat haar hoofd op mijn schoot vallen. Mijn vingers strijken door haar haren en maken enkele millimeters schedel zichtbaar. Is kaalheid een symptoom? Ik geloof het niet. Ik moet mezelf niet zo gek maken.

Mijn blik gaat over op de wekker terwijl mijn hand rust op haar schouder. Ik tel in mezelf, en voor elf minuten probeer ik mijn secondes in de mintgroene minuten te passen. Voor het eerst voel ik me weer op mijn gemak deze ochtend. Deze ochtend die al dagen lijkt te duren.

Op de seconde precies vul ik de laatste minuut wanneer Florida vraagt: 'Lekker geslapen?'

Ik kan me vannacht niet herinneren, dus heb ik of geslapen of een black-out gehad.

'Mja, heerlijk. Jij?'

'Als een luie prinses.'

Ze kust mijn been en wil overeind komen. Ik wil haar ondersteunen maar ze zegt: 'Laat maar, het gaat wel.'

Trots, alsof er niets aan de hand is.

'Wat wil je vandaag doen,' vraag ik.

Ze draait zich om. Ik laat mijn ogen over haar lichaam gaan, sluit mijn ogen en probeer haar lichaam van een paar maanden terug voor me te halen. Er moeten veranderingen hebben plaats gevonden. Ik open mijn ogen weer maar zie ze zo snel niet. Ik ben bang dat ik vergeet.

'Gluurder,' geeuwt ze plagend, en als ik haar weer in de ogen kijk zegt ze: 'Shoppen.'

'Mooi,' hoor ik mezelf zeggen niet wetend wat ik daarmee bedoel.

Beneden aangekomen besluit ik de hongerige blikken voor te zijn en strooi ik met haatvolle blikken. Gezichten wenden zich af naar de muren en ik zou tevreden moeten zijn maar voel de afgunst weerkaatsen tegen de muren en de ruimte vullen. Buiten is de lucht fris. Florida knijpt in mijn hand voor ze zich met haar krukken in beweging zet en alles is goed.

Shoppen

Het is druk. Honderden, zomers geklede, mensen lopen winkel in en uit, schieten opeens voor je voeten langs om weer in het niets te verdwijnen. De drukte bevalt me. Er lopen zoveel mensen dat ik geen onderscheid meer kan maken. Ze zijn nog slechts decor. Het decor voor Florida haar gelukkige scène en wie ben ik om daar iets aan te willen veranderen.

Ik probeer terug te halen wanneer precies het moment is dat ik een afkeer gekregen heb van mensen. Het is een geleidelijk proces geweest, de vrienden die me Florida niet gunde of haar voor zichzelf wilde houden, willekeurige mannen die naar Florida staren alsof ze haar over hun schouder willen gooien en mee hun grot in willen slepen, willekeurige vrouwen die naar me kijken alsof ik zo'n beest, zo'n grotbewoner ben. Doktoren, specialisten die hun hulp weigeren alsof als zij Florida niet mogen hebben niemand meer van haar mag genieten. Sam, de jongen die zijn geluk hardhandig in mijn neus wrijft.

De zon schuilt. Kleur trekt uit het straatbeeld en laat deze eruit zien als een vergane foto. Een winkelier staart vanaf de drempel van zijn winkel naar de hemel om vervolgens vol overpeinzing naar zijn rek met zonnebrillen te staren. Misschien heeft hij spijt dat hij geen paraplu's heeft ingekocht om uit te stallen. Misschien heeft hij spijt dat hij zijn school niet afmaakte, dat hij zijn eerste en enige vriendin verlaten heeft, dat hij nooit aan kinderen begonnen is, dat hij aan kinderen begonnen is, dat hij geboren is, dat hij zijn ontbijt oversloeg. De man stapt weer naar binnen en ik probeer hem te volgen maar mijn nek buigt niet verder en ik draai mijn gezicht weer naar daar waar ik het liefst naar

kijk. Florida haar gezicht straalt maar valt in een grimas elke keer dat haar voeten de grond raken.

'Alfred?'

'Mmm?'

'Je staart.'

Ik reik met mijn hand naar de hare, uit gewoonte, maar verander halverwege koers en knijp in haar bovenarm.

'Laten we je in wat nieuws steken,' zegt ze.

Ik kijk neer op mijn versleten kleren die ruimer dan ooit lijken te zitten. Ze heeft een punt.

'Is goed,' zeg ik en voor ik het weet sta ik in een pashokje.

Mijn broek hangt nog om één enkel. Driftig wroeten mijn handen door de rest van mijn oude kleren die ik in een hoek heb gesmeten, en de stapel nieuwe, keurig opgevouwen kleding die Florida me zojuist aangeraden heeft en klaar ligt om te passen. Een gevoel van paniek overkomt me, gevolgd door berusting, gevolgd door schuldgevoelens.

'Lukt het?' Klinkt het aan de andere kant van het blauwe gordijn die voor mijn gevoel het pashokje luchtdicht afsluit.

'Gaat goed!'

Hoe had ik Henry nu in het hotel kunnen achterlaten? Niet veel later verlaat ik de winkel met een nieuwe broek twee nieuwe shirts en een ongemakkelijk gevoel, maar bij elk

volgend kleedhokje, bij elke volgende volle tas, bij elke volgende steek in mijn benen, bij elke donker wordende teint van de hemel raak ik er meer van overtuigd dat ik het goed heb gedaan. Henry kan veilig genieten van zijn vrije dag in mijn tas en Florida en ik hebben tijd voor elkaar. Dit is hoe ouders van jonge kinderen zich moeten voelen al ze eindelijk een dag voor elkaar hebben, ongemakkelijk gemakkelijk.

Bepakt met zes tassen, waarvan ik nu al niet meer weet wat erin zit, volg ik Florida. Ze is ziek, al kan niemand precies vertellen hoe ziek, maar lijkt elk beetje energie zorgvuldig te benutten terwijl ik mijn energie al lang versmeten heb. Mijn voeten verlaten nog amper de grond en schrapen over het asfalt. Schuifel, schuifel. Grijs beweegt zich onder mijn voeten door. Schaduw neemt bezit van alles om ons heen. Schuifel. Een onherkenbaar beest nadert. Het grijs onder me vult zich geleidelijk met zwarte stippen. Het beest verandert in een plastic zak. Het zwart sluit het grijs. Schuifel, schuifel. Een druppel kou in mijn nek doet me het klikkende geluid naast me weer horen. Het grijs van de weg lijkt verdwenen met het laatste beetje licht. Het klikkende geluid naast me versnelt. Druppels springen plotseling omhoog van de straat en komen tot mijn ontblote knieën. Mijn shirt voelt zwaar en plakt aan mijn huid.

'Alfred, schuilen!'

Florida trekt met haar vrijgemaakte hand aan mijn elleboog en wijst naar een groene luifel, een aantal meter verder in de straat. Het regent nu zo hard dat het geluid van haar krukken niet meer hoorbaar is. Ze versnelt en huft zich binnen enkele seconden de droogte in. Ik sta stil, ik kan niet meer. De regen lijkt nu in onafgebroken stralen naar beneden te komen. Mijn benen lopen vol. Benen als rollen pritstift. Benen die te zwaar zijn om te verzetten.

–Oké, zet een stap. Iedereen staart naar je. Een pijnscheut trekt van mijn onderrug door naar boven en eindigt achter mijn ogen. Ik hoor Florida, geloof ik. Geluid en zicht vertroebeld. Het groen van de luifel zwemt in een waas waarin Florida zich ook in moet bevinden. Ik zie haar niet en ik voel de paniek opkomen van een kind die zijn moeder kwijt is. Nog nooit heb ik zó de behoefte gehad om Florida in de ogen te kijken maar zie niets en voel alleen tientallen afkeurende ogen op me branden.

'*Kunnen jullie het zien? Klootzakken!*' Ik richt me tot de opengebarsten hemel en schreeuw het uit. '*AAAAAHHH!!*' Mijn benen begeven het. Ik zak ineem en druk mijn hoofd tussen mijn knieën. Mijn tranen vinden hun weg tussen de regendruppels door. Warmer, zwaarder.

'Alfred!' Klinkt het van ver.

'Hé, je bent er nog,' mompel ik tussen mijn knieën en ik voel mezelf op mijn zij vallen en verdwijnen.

Geen licht, geen tunnel, slechts af en toe een stem die ik niet kan beantwoorden. Seconden-, minutenlang helemaal niets.

'Alfred, opstaan.'

Naast me staat Florida met een man die ik niet ken, zijn armen breed en harig. Een Italiaan waarschijnlijk die indruk wil maken op *mijn* vriendin. Hij grijpt me vast onder mijn oksels en lift me langs zijn lichaam omhoog. Omhoog door de man zijn persoonlijke ruimte, afgebakend met een zware geur mengeling van oregano, knoflook, opgedroogd zweet en aftershave en kom tot stilstand voor de zwarte haren die de openstaande knoopjes van zijn blouse blootgeven.

'Laat maar, laat maar, gaat wel,' zeg ik tegen Mario of hoe

hij ook heet en probeer me van hem los te maken.
'Zeur niet,' zegt Florida die aan de andere kant van me staat. Ik zwijg en laat me begeleiden naar de groene luifel. Mario schuift een stoel onder me waar Florida me in neerdrukt met haar blik. Ze wisselen nog wat woorden uit, die ik niet kan volgen, voor Mario me met Florida achterlaat. Florida pakt er een stoel bij en schuift deze naast me aan. Haar blik staat strak, oogleden sluiten niet, pupillen vast op hun plaats. Vastbesloten zegt ze, 'Alfred, zo gaat het niet. Je kunt niet eens meer lopen.'

'Jij ook niet.' Mijn stem klinkt kleiner, zwakker, minder overtuigend dan die van haar.

'Wacht hier.'

Ze verdwijnt de grijze lucht in, laat haar krukken naast me liggen en ik kan niets anders doen dan wachten tot ze terugkeert.

Ik ga rechtop zitten, maak mijn borst groot en haal diep adem. De lucht is dik van door de regen los geweekte olie, bacteriën en voedselresten. Fish and chips drijvend op een dressing van olie en benzine. Ik sluit mijn ogen en probeer me voor te stellen dat we weer in Hyde Park zijn, opnieuw twee ijsjes halend maar nu met de geur van nat gras. De geur van stedelijke regen laat het niet toe, is te overheersend voor mijn gedachten.

Mijn ogen openen weer en zien Florida aankomen lopen. Haar armen wijd gespreid en haar kin tegen haar borst gedrukt, als hangend aan het kruis. Haar handen omklemmen beide de rugleuning van een rolstoel. Twee eenvoudige rolstoelen, bladderende gele verf, grijze zittingen en rugleuningen met daarop een sticker met de tekst 'London Sightseeing.' Mijn ogen gaan van rolstoel naar rolstoel naar Florida.

Er klinkt gesmeek door in haar stem. 'Als jij gaat zitten doe ik het ook.'

Mijn blik gaat terug over de rolstoelen en terug naar Florida.
'Hoe kom je er aan?'

'Gestolen, beetje gevaarlijk leven weet je nog.'

Ik vraag me af of stelen iets is wat Florida een aantal weken terug ook gedaan zou hebben of dat dit het begin is van gedragsverandering. Is die verandering misschien al een tijd aan de gang? Ik kijk haar in het gezicht, op zoek naar verharding misschien, vermagering, een slechte huid. Stront, weet ik veel.

'Alfred, je staart weer.'

'Sorry.'

'Kom, rol achter me aan dan gaan we op zoek naar een eettent.'

Bot en spier door mijn hele armen heen doen zeer bij de eerste afzet van mijn handen op het natte grijze rubber. Florida kijkt ontspannen om of ik er al ben terwijl ik met moeite het gat tussen onze wielen dicht en de lucht mijn mond droog slaat. We rijden naast elkaar door de ontstane plassen en Florida vertelt me hoe ze zich vroeger hele middagen kon vermaken met het rennen door plassen en hoe haar ouders haar bij thuiskomst meteen onder de douche zette. Ik vertel haar hoe ik vroeger in mijn blauwe laarzen zo voorzichtig mogelijk door de plassen liep zodat ik niets zou opspatten en tussen de plassen in versnelde om de verloren tijd in te halen en zo niet te laat te komen.

Florida vraagt of het echt wel met me gaat, ik vraag of het echt wel met haar gaat. Beide geven we geen antwoord en concentreren we ons verder op het vinden van een eetplek. We rollen van restaurant naar restaurant waar we onze nekken moeten strekken om de menu's te kunnen lezen en kiezen uiteindelijk voor degene met de laagste drempel.

Gelboy

Gemiddeld zorgt 0,02% van alle maaltijden voor een vorm van voedselvergiftiging. Ik denk dat we nog niet zullen sterven, nog niet.

Behendig manoeuvreert Florida over de twee centimeter hoge drempel. Ik neem een aanloop, versnel en kom tot stilstand tegen de drempel. Stront. Ik stap uit, ga achter mijn rolstoel staan en duw hem over de drempel om daarna weer plaats te nemen. We worden tegengehouden door een jongen van ongeveer onze leeftijd die ons letterlijk met open armen ontvangt en afremt. Zijn zwarte haren staan strak naar achter gekamd en glimmen als olie op een aangespoelde vis.

Een 'welcome' verlaat zijn lippen, die na het sluiten schuin naar één kant trekken, als een half verlamde glimlach. Zijn ogen sluiten en openen krachtig, gebaren vol van medelijden. Zijn ogen vermijden de onze en blijven hangen rond ons middel. Zijn gezicht is jong; als je goed kijkt kun je het kind erin terug zien dat hij nog niet zolang geleden was. Als ik mijn best doe denk ik hem zo terug in zijn luiert. Een schijn van onschuld ligt op zijn gezicht. Je kunt hem zien denken terwijl hij zo naar ons staart, wat mankeert ze, zijn ze verlamd, kunnen ze nog seks hebben, en met een schuin, verlekkerd oog, kan zij nog seks hebben.

Florida haar hand knijpt in de mijne. 'Alfred, je staart.'
'Oh, sorry. Yes, table would be fine.'

Gelboy loopt ons voor naar een lege tafel, voorbij de nooduitgang, en terwijl hij er met open hand naar gebaart vermoed ik dat hij zich hetzelfde afvraagt als ik, nemen ze een stoel of blijven ze zitten. Florida stapt uit haar rolstoel en parkeert deze tegen de muur, ik volg haar voorbeeld. Onze glimlachen staan op gelijke hoogte en ik weet zeker

dat onze gedachte dat ook staan. Gelboy verkloot dit moment van magie door te vragen of we wat willen drinken. Ik bestel meteen een fles wijn zodat we als het om het drinken gaat even van hem af zijn. Hij keert snel terug met een fles rood en geeft ons beide een kleine knik, zijn blik op die van Florida vergrendeld, bij mij zwevend tussen mijn wenkbrauwen.

Ik pak Florida haar hand vast over tafel en kijk hoe haar gezicht beweegt in het kaarslicht. Kaarsen verantwoordelijk voor 4,5% van alle gedragsgerelateerde branden. 95,5% romantiek. Een blanke huid gevangen tussen wijnrode lippen en het aardbei rode van een brandslang haspel op de achtergrond. Verliefd op elke nieuwe compositie Florida. Het spuitstuk van de brandslang is niet verzegeld. De temperatuur in het restaurant is ideaal voor legionellabacteriën om zich te vermenigvuldigen in het stilstaande water in de brandslang, het rubber werkt groeibevorderend. Nooduitgang vlak bij de keuken, de meest voor de hand liggende brandhaard. Mijn risicoanalyse ziet er steeds slechter uit, en toch, als Henry niet op me wachtte, zou ik, hoe zei ze dat ook alweer in Hyde Park, willen worden terug gebracht naar dit moment, naar haar, voor eeuwig vast in dit moment.

Florida vertelt me hoe ze vroeger elk weekend samen met haar moeder een nieuw gerecht bedacht en samen bereidde. Ik vertel haar hoe ik mijn moeder vroeger tot wanhoop dreef omdat ik weigerde voedsel te eten dat onder de grond vandaan kwam tenzij mijn moeder het eerst een uur kookte. Het geluid dat vrij komt bij het kauwen op groente komt nog steeds tot me door als een tandartsboor op volle snelheid. In elk verhaal waarin mijn waardigheid iets afbrokkelt maakt Florida me met haar verwonderde expressie juist net iets groter. Hoe kwetsbaarder ik mezelf opstel, des te meer ik van haar houd. Krimp, groei, slaaptkort, verwarring. Fysiek

ben ik terug gezet in een rolstoel, mentaal raak ik meer en meer overtuigd van mijn eigen macht, en die van mijn goede vriend Henry natuurlijk. Florida mag niet, nee, Florida zal niet lijden.

Ieder gevaarlijk knagend geluid tussen mijn kiezen weet ik om te zetten in iets positief terwijl mijn blik de hare vasthoudt. Wortels. Liefde.

Florida vertelt me na het derde glas wijn hoe haar vader haar vroeger alles over wijnen kon vertellen en de streek waar ze vandaan kwamen.

'In mijn fantasie speelde ik als klein meisje vaak in de Bourgogne, de Elzas en in Bordeaux.'

Ik vertel haar dat ik vroeger altijd bier voor mijn vader moest inschenken, en als ik dan na een perfecte schuimkraag te hebben gecreëerd iets wilde vragen aan mijn vader hij zijn grote hand op mijn schouder legde, me streng aankeek en zei: 'Ssst, niet als pappa drinkt.'

'Ik zou je ouders graag eens ontmoeten,' zegt Florida op een toon die verraadt dat ze bang is dat de vraag me niet bevalt. Mijn vader die Van Gogh een schizofrene spetteraar noemde. Mijn moeder die me als één van de weinige tips in mijn leven meegaf dat ik me nooit iets moet laten wijsmaken door die losbollige feministen van tegenwoordig. 34% van alle huwelijken eindigt in een scheiding. Ik weet niet of mijn ouders van elkaar gescheiden zijn; ik heb ze verlaten voordat ze dat van elkaar konden.

'Ik zou jou ouders ook wel eens willen ontmoeten.'

'Mijn ouders zijn dood.'

Mijn gedachten struikelen over elkaar terwijl mijn lippen op elkaar blijven.

'Alfred, het maakt niet uit. Ik heb het je nooit eerder verteld. Ze zijn al vijftien jaar dood.'

'Hoe ... , Waarom?'

Florida haalt een hand door haar haren, kijkt me met een

schuin gezicht aan en zucht.

'Misschien had ik gehoopt dat je het zou vragen.'

Met mijn wijsvinger wrijf ik onder mijn neus, mijn oorlel masseer ik tussen mijn vingers. Ik graaf in mijn gedachten en ga terug naar onze derde date die geen date werd. Twee alvast gekochte bioscoopkaartjes bezetten samen met wat losgeld voor drinken en popcorn mijn portemonnee. De filmtitel weet ik niet meer, het verhaal was iets romantisch, iets over een onmogelijke liefde tussen een man en een vrouw in een ver en vreemd land. Of de film goed afgelopen is weet ik niet want toen ik Florida belde om te vragen of ze meewilde vertelde ze me dat ze al met haar ouders had afgesproken. Florida zou nooit tegen me liegen, niet zonder goede reden. Haar hersenen moeten langzaam de controle over hun informatie aan het verliezen zijn. Haar gezicht is, buiten haar iets rode ogen, onveranderd mooi en staat onveranderd scherp.

'Alfred, je staart weer.'

'Mja, hoe zijn je ouders ...?'

'Brand. Ik was vijftien of zestien en kwam s' nachts terug van een avondje uitgaan met vriendinnen. We hadden aardig wat gedronken en wat gerookt en ik had trek gekregen.'

'En toen,' vraag ik, maar ik weet al bijna zeker wat gaat komen omdat dat het ramp scenario is dat ik al zo vaak vaak tegen Florida verteld heb. Niet omdat ze zo geïnteresseerd is in cijfers, ongelukken en verzekeringen maar omdat ze geïnteresseerd is in wat *mij* boeit.

'Ik zette de frituurpan aan, last van een kleine vreetkick. Wachtend tot het klaar was ging ik nog even op de bank liggen. Mijn ogen vielen dicht. Ik weet nog dat ik dacht, ik moet niet in slaap vallen.'

Florida valt stil en staart in de lange vlam van de kaars op

tafel, terug naar waar ze nooit geweest is, verdwaald in haar zelf gecreëerde geheugen. Die avond dat ik bioscoopkaartjes gekocht had zou ze nooit tegen me hebben gelogen, dat weet ik zeker. Nu, met haar PCLM moet ik misschien wel het onvoorspelbare verwachten. Zou ze al vaker tegen me gelogen hebben? Is het wel liegen? Ik denk het niet. Het mag geen liegen heten omdat ze in een andere waarheid is gaan geloven, geen bedrog, slechts onbewuste verwarring. Haar fluister brengt de vlam tussen ons in in beweging. 'Ik heb jou nog, gelukkig.' – Alsof dat iets goed maakt. Het voorteken dat ze dit onderwerp wil afbreken is dat ze stopt met het kauwen op haar lip en met haar vork een stuk wortel tot vlak voor haar mond brengt. 'Mijn ouders hadden je vast ook heel lief gevonden.' Het teken dat het onderwerp is afgesloten is het geluid dat mijn gezicht in verafschuwde plooiën legt, het kauwen op wortel. Ik besluit om iets te zeggen wat ik niet vaak zeg omdat de woorden zo onder lijken te doen voor het gevoel. 'Ik houd van je.'

Een lichte blos verschijnt op haar bleke, kaarslicht verlichte wangen en ik zie haar zoeken naar de mooiste reactie. Haar gedachten verdwalen in de vlam tussen ons in en zonder dat er antwoord komt neemt ze haar volgende hap.

We legen de fles wijn en onze borden en voor we het weten staat gelboy weer aan onze tafel om te vragen of alles gesmaakt heeft, om te vragen of we nog 'dessert' willen. Om Florida nog verder uit te kleden met zijn ogen. Florida bestelt iets, ik versta niet wat en vraag om hetzelfde. Ik volg gelboy met mijn ogen en zie hem richting keuken verdwijnen, waar hij niet veel later weer uit tevoorschijn komt, met een jas over zijn arm gedrapeerd en een nog niet brandende sigaret die uit zijn mondhoek hangt.

Zonder te weten wat ik van plan ben zeg ik: 'Ik ga even plassen.'

'Moet ik je even helpen?'

'...'

'Met duwen. Rolstoel?'

'Uh, nee gaat wel denk ik,' mompel ik.

Mijn rechterhand plaats ik op de armleuning van mijn rolstoel naast me, de vingers van mijn linkerhand wikkelen zich om de tafelrand. Een vork valt, het tafelkleed kreukt, afkeurende blikken proberen mijn evenwicht te stelen en de vlam van de kaars wordt in beweging gezet door afkeurend gezucht. Drie tellen geef ik de lichtheid in mijn hoofd en het zuur in mijn benen om mijn lichaam te verlaten, ze zijn niet onder de indruk. Het slaaptkort, de zorgen en de lichte zenuwen om het finale plan, van Henry en mij, dat steeds dichterbij komt lijkt ervoor te gaan zorgen dat mijn lichaam het nog eerder begeeft dan dat van Florida. Mentaal, mentaal voel ik me alleen maar sterker worden.

Eenmaal in mijn rolstoel richt ik mijn blik weer op waar gelboy zojuist naar buiten is gegaan en tussen de tafeltjes door beweeg ik me naar mijn denkbeeldige finishlijn, de deur, mijn tijdelijke overwinning.

De controle over mijn rolstoel is nog niet optimaal. De rechter armleuning schuurt langs twee tafels waaraan wel of niemand zit. De finishlijn nadert. Mijn blik blijft strak maar niet voor lang. Met een knal rijd ik tegen de derde tafel. Ik duw, trek, sla tegen het grijze rubber. Klem. Naast me dwingen twee paar ouderlijke ogen twee paar jonge nieuwsgierige ogen ergens anders naar te kijken dan naar mij. Vader, moeder, zoontje en dochtertje. Ik kan niet opmaken welk kind de oudste van de twee is. Tweeling misschien. Vader en zoon gaan beide gekleed in korte broek en t-shirt en flappen beide zenuwachtig met hun teenslippers

tegen de bal van hun voet. Moeder en dochter dragen beide een zomerse jurk met psychedelisch fruitpatroon terwijl ze aritmisch hun hakken tegen de houten vloer aantikken.

Toeristen. Het complete blije gezin krijgt door mijn aanwezigheid tijdelijk geen hap door zijn keel.

Mijn 'Arglist Verzekeringen' cijfers vertellen me dat zo'n vakantie de kans op een scheiding met 40% verhoogt. De moeder, die naast me zit, verwijderd haar lichaam zo ver mogelijk van me, alsof ik besmettelijk ben, alsof ze wind tegen heeft. Ik trek het servet van haar hals, een ingeslikte gil klinkt, en veeg er mijn mondhoeken en mijn voorhoofd mee af.

Een kleine hand legt zich op mijn schouder, een ander vindt via mijn kraag zijn weg naar mijn borst. Een verdovende, licht zoete geur. Ik laat het servet naast me op de grond vallen. Een fluister klinkt over mijn schouder heen: 'Kom dan duw ik je.'

Handen steunen op de handgrepen van mijn rolstoel en brengen me in beweging. Ik ontspan, de familie naast me ontspant. Florida heeft dat met mensen.

Florida pakt één van mijn weinige borstharen beet tussen haar nagels en trekt deze in een korte ruk uit. Ze fluistert in mijn oor: 'Omdat ik van je houd.'

Ik weet het, wil haar hetzelfde zeggen maar het geluid verdwijnt voordat het de in mijn lip begraven tanden passeert. We rijden langs de nooduitgang en ik vraag haar even te stoppen.

'Even een hap frisse lucht nemen.'

'Heethoofd.'

Ze moest eens weten.

Ik plaats mijn vingers tegen de deur en geef een duw. Een zware druk buigt mijn vingers en schiet elektriciteit door

mijn pols. De deur valt open, net lang genoeg voor Florida en mij om gelboy in het openstaande portier van een auto een sigaret te zien roken.

'Hé, is dat niet die gladde eikel?'

'Gelboy?'

'Hoe?'

'Gelboy.'

De deur valt dicht. Gelboy is uit zicht en we kijken tegen een patroon aan van houtnerven.

'Denk jij wat ik denk,' vraagt Florida.

'Dat er in Nederland elke twee minuten iemand sterft aan de gevolgen van roken?'

'Nee, ik bedoel doggybag.'

Wat me aantrekt in Florida is dat ik haar niet altijd meteen kan volgen, waar ik bang voor ben is de tijd dat ik haar nooit meer kan volgen. Florida duwt me richting toiletten en ik zeg haar dat ik het vanaf daar zelf red. Ze zegt me dat ze me vaker naakt heeft gezien. Ik vraag om wat meer respect voor de gehandicapte mens. Ik sta op uit mijn rolstoel, mijn benen voelen onwennig maar beter dan vanmiddag toen ik ineens stortte. Ik sluit mezelf op in één van de hevig naar chloor ruikende hokken en laat me daar op een schijnende bril zakken. Mijn ogen sluit ik en in de tijd die ik neem als ik echt naar het toilet had gemoeten, laat ik beelden, gesprekken, smaak, geuren, geluiden door mijn hoofd gaan als een rechercheur die al zijn aanwijzingen op een rij probeert te krijgen, als een kunstschilder die met wat hij gaat creëren in zijn hoofd zijn kleurenpalet vast samenstelt. Het beeld van Florida die ligt op het perron.

De oude vrouw, Marie, die de geur van geplette bloemen en chaotische jazz klanken met zich lijkt mee te dragen.

De aangename geur die het beeld van de onaangename

chauffeur met zich meedraagt.

Het voorhoofd van de arrogante Nederlandse dokter die in de spiegel belandt.

Ik zie de foto's van een gezonde Sam weer voor me.

Florida, aangedaan, die me vertelt dat als ze dement wordt wil worden terug gebracht naar het moment in Hyde Park; zij en ik, ontspanning, haar ultieme geluksmoment.

Ik voel Henry weer liggen in de palm van mijn hand.

Ik proef het zweet op Florida haar lichaam en ruik de lager weer op haar adem terwijl we dronken de liefde bedrijven.

Ik zie Henry weer liggen naast het naakte, opgekrulde lichaam van Florida.

Ik ruik weer alle stadse geuren die de regen los weekte.

Ik hoor Florida vragen of het gaat.

Ik hoor Florida vragen of het gaat, nu op dit moment en knijp mijn gedachte af.

Florida wacht me op met een grote grijns op haar gezicht en houdt een grijze plastic tas omhoog. 'Doggybag, gered van de ondergang.'

Terug aan onze tafel verlaat die grijns haar gezicht niet.

Twaalf happen chocolademousse verder blaas ik de kaars tussen ons in uit en vraag ik om de rekening. Eenentachtig GBP armer rollen we ons naar buiten. Het is kouder geworden. De lucht opgeklaard. Een grote heldere ster verlicht de blauw metallic lak van de auto waar we gelbooy net een peuk tegenaan zagen staan roken.

Florida versnelt. Ze beheerst haar rolstoel alsof ze erin geboren is. Ze houdt halt bij de achterkant van de auto en frommelt met haar hand in de grijze plastic tas op haar schoot. Stukken vlees, champignon liggen in haar hand. Jus vermengd met rijstkorrels sijpelt tussen haar vingers door en landt naast haar op de grond. Als een volleerd kleikunstenares propt Florida de inhoud van haar hand in de

uitlaat van gelboy zijn auto. De volgende hand bevat zalm in chocolademousse. Bruine spetters vinden het asfalt. Maan verlichtte doggybag smurrie dringt de smalle uitlaat binnen en doet me met elke soppende geluid meer van Florida houden.

Ik plaats me naast Florida en laat mijn vingers bij haar binnen glijden, via haar hand onder haar mouw grijp ik haar pols vast. Een regelmatige hartslag klopt tegen mijn duim en voor een enkele seconde denk ik dat ik me het misschien allemaal wel ingebeeld heb, de PCLM, Sam, de doktoren, dat alles voort komt uit mijn slaapgebrek. Heel even, totdat Florida me met haar verstoorde ogen aankijkt en op vlakke toon zegt: 'Laten we terug gaan naar het hotel, ik ben moe.'

Zwijgend rollen we terug. We schuiven onszelf op bed als walrussen aan land. Ik wil nog één keer proberen het mysterie rond haar ouders op te lossen, erachter te komen of ze nu wel of niet zijn overleden, erachter te komen of Florida liegt of dat de PCLM haar geheugen al begint aan te tasten.

'Florida?'

'Mja?'

'Weet je nog die keer dat ik je wilde verrassen met bioscoopkaartjes?'

'Alfred?'

'Ja.'

'Slaap lekker'

Donderdag

Bekentenis

Een stem die al lang niet meer de mijne is vertelt me mijn bek te houden en te gaan slapen. Mijn stem die steeds meer op de zijne begint te lijken vertelt hem hetzelfde. Een seconden lange stilte volgt, waarna ik opschrik van een ronkend geluid van achter uit mijn keel. Ik draai me op mijn buik en laat mijn gezicht zinken in mijn kussen en zuig stof, mijt, bacteriën en dode gans op. 6% van alle verstikkingen zijn kussen gerelateerd.

'Hou je bek.'

Mijn vingers grijpen zich vast in het kussen. Ik lift mijn hoofd op en plof neer. 'Stront.'

Dit herhaal ik drie keer. Dezelfde stem, dezelfde zin klinkt, als het tikken van de klok dat je opeens hoort maar nooit weg geweest is: 'Ga slapen, houd je bek.'

Gezicht naar links en de harde mintgroene cijfers 5:48. Gezicht naar rechts, pijn in de nek en het zachte, warme gezicht van Florida die de harde, koude feiten verbergt. In het weinige licht zie ik haar oogleden flikkeren. Haar lippen zweven ontspannen boven elkaar. Ik buig me naar haar toe, kus haar hals en draai me terug op mijn rug. Zonder gedachten en met Florida op mijn lippen zak ik geleidelijk maar zeker weg.

'Alfred, Alfred!!'

Kleine vuisten landen op mijn borst. Florida is boven op me geklommen, alsof ze vergeten is dat ze gisteravond nog in een rolstoel rondreed, en trommelt op mijn ribben als een manische bongo speler. Door de haren die mijn gezicht strijken heen zie ik dat Florida één van mijn 'Arglist Verzekeringen' shirts draagt, ruim over haar tengere lijf vallend als een laken dat over een kunstwerk hangt vlak voor de grote onthulling. Haar knieën drukken zich in mijn zij. Haar vuisten openen zich tot vlakke handen die rusten op mijn rood aangelopen borst. Ze hijgt na. De wijn die we gisteravond dronken ligt nog op haar adem.

'Alfred, laten we vandaag naar de wachters gaan.'

Het duurt even tot dat mijn brein de klanken tot woorden vormt en de woorden betekenis geeft en ik laat het enkele seconde al zwijgend op me inwerken. Florida haar gezicht vraagt gespannen om een antwoord. Alsof ik de berg ben die ze moest beklimmen en haar woorden de vlag die ze moest planten rolt ze van me weg en blijft op haar rug liggen. Met al de kracht die ik kan vinden draai ik me op handen en knieën en ga ik bovenop haar zitten. Ik breng mijn gezicht naar het hare en grijp haar polsen vast.

'Goed idee,' hijg ik haar toe.

Haar lippen tuiten en reiken naar de mijne voor een kus. Het moment dat mijn gezicht vlak bij het hare is trekken haar lippen weg en bijt ze in de mijne. Ik laat me naast haar vallen, haal mijn hand over mijn lippen en bekijk de rode veeg. Florida grijpt mijn hand uit de lucht alsof ze een vlinder vangt en geeft een kus op de rode stempel. Hand in hand, plat op ons rug wachten we totdat we weer genoeg energie hebben opgedaan om op te staan. Florida zegt me

dat ze zich nog even moet klaarmaken voor vandaag. Opfrissen, opmaken, haar doen en zo. Ik antwoord dat ik dan vast even naar beneden ga voor een kop koffie.

'Moet je je ook niet even opfrissen,' vraagt ze met een gezicht dat verraadt dat ze het antwoord al in haar hoofd heeft.

'Ik ben fris geboren.'

Geen zin in discussie, trekt ze de badkamerdeur achter zich dicht. Het shirt dat Florida zojuist nog om haar lijf had pak ik van het bed en druk ik tegen mijn neus. Beter dan fris. Aangekleed stop ik Henry in mijn zak. Met tegenzin kijk ik naar mijn rolstoel maar ga toch zitten. Losgeslagen jazzklanken razen door mijn hoofd nog voor ik de lift bereikt heb. De scherpe, kruidige geur van jenever prikt mijn neus nog voor ik de lift uit ben en mijn keel brandt nog voor ik de deur naar de hotelbar geopend heb. Het eerste dat ik zie wanneer ik binnenloop is de gekromde rug van Marie. Haar kleine voeten zwevend boven de grond als van een baby in de kinderstoel.

Achter de bar staat de eigenaresse van de Caribou. Ik groet haar met een korte knik gericht op de rand van haar roze hoed, zij antwoordt met een bewegingloze staar gericht op mijn rolstoel. Na enkele seconden schrikt ze op uit haar gedachte en knikt met rood aangelopen wangen terug. Ik sta op uit mijn stoel en ga naast Marie zitten. Ik wil haar dit keer voor zijn en steek snel twee vingers op naar de vrouw achter de bar en draai een kleine cirkel met mijn wijsvinger. Ik vraag me af wanneer het moment voorbij gaat dat je iemand nog naar haar naam kan vragen. In dit geval lijkt het

ver achter me te liggen. Mime knikt en glimlacht kort.

Marie hoort me met de kruk schuiven en de naald op haar stem klinkt, 'oh, jongen, alles goed?'

Twee glazen jenever verschijnen voor ons. 'Zo jongen, jij bent er snel bij,' kraakt haar stem vrolijk verder, 'toch niet weer een kater?'

'Nee, nee,' zeg ik weifelend, 'ik dacht misschien wilt u iets drinken.'

Een dikke laag schaamte, onzekerheid ligt achter in mijn keel maar weet ik door te slikken wanneer Maria één van de glazen naar zich toetrekt en met een geruststellende glimlach zegt, 'dank je jongen, dank je, heel lief van je.'

Haar ogen knijpen om haar herinneringen helder te krijgen.

'Mijn man kocht ook weleens wat voor me als hij zich bijvoorbeeld schuldig voelde nadat hij een deur dicht sloeg terwijl ik vlak achter hem liep.'

Een fragiele vinger gaat richting haar schouder. Door de dunne stof over haar schouders is duidelijk een onnatuurlijke bult te zien alsof het bot een weg naar boven zoekt.

'Als hij dan 's avonds in de kroeg tot de ontdekking kwam dat hij net dat beetje aan mijn bestede geld tekort kwam voor die volgende borrel pakte hij mij thuis altijd even extra stevig beet.'

Marie legt haar onderarm op de bar. Het is duidelijk te zien dat haar hand als een zijtak iets scheef op haar onderarm staat. De kleur op haar pols is gelijk aan de kleur die een

paar dagen eerder op haar scheenbeen zichtbaar was. Psychedelisch, paars, zwart. Ik laat de volgende Arglist cijfers door mijn hoofd heen gaan: 45% van de bevolking is ooit het slachtoffer geweest van mishandeling. Bij 10% van deze groep gaat het om dagelijks of wekelijks geweld, bij 20% duurt dit geweld langer dan vijf jaar.

Marie glimlacht ongemakkelijk. 'Hij was af en toe zo onhandig.

Ze krabt aan haar hoofd, lijkt te twijfelen aan haar eigen woorden.

De sympathie die ik zou moeten uiten, de vragen die ik zou moeten stellen spoel ik weg met een flinke slok jenever.

Ik wacht tot de brand in mijn keel is weggetrokken en vraag haar: 'Marie, ... hoeveel denk jij dat je er voor over moet hebben om je... geliefde te beschermen tegen het kwaad? Tegen pijn en zo, bedoel ik.'

De oude vrouw kijkt van me weg. Haar ogen zoeken de ogen van de Engelse vrouw achter de bar waarvan ik de aanwezigheid al bijna vergeten was. Marie gebaart dat ze de glazen bijgevuld wil hebben. De kruidige smaak van de jenever, net als chaotische jazzklanken, beginnen me te bevallen. Ze hebben iets rustgevend.

Marie draait zich bij, kijkt me strak aan en zegt vol overtuiging: 'Je moet alles, maar dan ook alles doen om je geliefde te beschermen.'

Erkenning. Het antwoord dat ik zocht. Het antwoord dat Henry en ik zochten. De lichtheid die ik nu voel doet me pas beseffen hoe zwaar de last van de onzekerheid waarmee ik rondliep was. Haar kleine hand legt zich op de mijne.

'Het is goed jongen, het is goed. Soms droom ik dat we weer net getrouwd zijn. We waren ongeveer net zo oud als jullie.'

Ze buigt haar hoofd iets, schaamtevol en concentreert zich op het niets tussen haar en de bar.

'We waren zo verliefd. We hadden net samen een huis gekocht en samen opgeknapt en ingericht. We waren gelukkig. Ik deed het huishouden en hij werkte op een grote elpee fabriek. Hij was zo trots. Hij zei altijd dat hij in zijn eentje de jazz levend hield. Op een dag kwam hij vroeg thuis. Ik vroeg hem of hij vrij had genomen, of hij ziek was. Hij zweeg. Ik moest naar de fabriek bellen om te horen dat ze hem hadden moeten ontslaan. Niet genoeg werk meer. Ik hing de telefoon op en hoorde hem al achter me snikken. Ik had hem nog nooit horen huilen.'

Marie veegt een traan uit haar oog maar praat in onverminderd tempo door.

'Hij was er kapot van. De volgende dag leek hij verhard. Er kon geen glimlach meer vanaf en hij begon als een bezetene sollicitatiebrieven te schrijven. Weken verder had hij nog geen enkele reactie ontvangen en ben ik zelf als schoonmaakster wat bij gaan verdienen. Hij zei het niet maar ik weet dat dit voor hem als een afgang aanvoelde. Hij voelde zich nutteloos en ging steeds vaker naar de kroeg. Bijna al het geld dat ik verdiende stroomde er aan de tap weer uit. Als hij midden in de nacht thuis kwam en ik wilde er wat van zeggen dan kreeg hij losse handen. Ik werd bang van hem. De nieuwe Hendrik leek de oude overgenomen te hebben.'

Marie bijt op haar lip en stopt een tweede traan voordat deze haar oog verlaat. Ik zou willen dat Florida hier was om de juiste, troostende woorden uit te spreken. Florida die ook

langzaam ingenomen wordt door een nieuwe Florida.

Marie gaat verder, 'hij werd steeds vaker agressief,' en valt stil.

Haar verhaal is afgelopen of draait verder in haar hoofd.

Voorzichtig vraag ik: 'En toen?'

Ze kijkt me aan en ondanks haar krakende stem versta ik haar duidelijk.

'Ik heb hem van de trap geduwd. Dood. Moord. Deze trip is een vlucht, jongen.'

Verwonderde stilte wordt abrupt verbroken door openslaande deuren. Een enthousiaste stem klinkt: 'Alfred kom je?'

Ingesloten door de enige twee vrouwen waar ik positieve gevoelens voor heb. De enige twee vrouwen die ik compleet vertrouw. De enige twee vrouwen die ik ken die beweren degene vermoord te hebben van wie ze hielden; Marie haar man en Florida – per ongeluk dan – haar ouders. Ik voel me nietig en vraag me af of dit het is waar de Spice Girls het over hadden.

Ik sta op, ga in mijn rolstoel zitten en mompel zachtjes: 'Sorry, dank je.'

Henry brandt in mijn broekzak en ik voel dat we de juiste beslissing hebben genomen.

Rolstoel ontbijt

Buiten kijken mysterieuze, smalle, katachtige ogen me strak aan. Florida opent haar ogen en verdrijft die andere ogen. Een voldane lach om mijn verdwaasde blik verschijnt. Florida sluit haar ogen opnieuw. Langer dit keer, en weer zijn daar die ogen. Ogen die ze met een fijn potlood op haar oogleden getekend moet hebben. Ogen die haar zowel tot kunstenaars als kunstwerk maken.

'Wauw,' zeg ik.

'Ja? Ziet het er goed uit? Het is zelf een beetje lastig kijken.'

'Wauw,' zeg ik opnieuw.

Haar gezicht straalt. Ze buigt zich over de leuning van haar rolstoel en geeft me een kus op mijn wang. Een licht zoete geur en de druk van haar lippen blijven bij me tot Florida me drie meter vooruit is gesneld de drukke boulevard op. Luisterend naar het geklaag van mijn armspieren volg ik. Mijn tong wringt zich achter mijn kaken langs en schraapt zich over mijn gehemelte. Afdrukken ter grootte van mijn voortanden vormen zich in mijn onderlip. Naast Florida aangekomen stroomt het ongemak uit mijn lijf alsof ik haar in mijn bloedbaan heb opgenomen.

'Hier even wat halen,' zegt Florida voor een kleine supermarkt aangekomen. 'Wacht jij maar buiten.'

'Wil je niet langer met me gezien worden?'

'Ah, je hebt me door,' knipoogt ze

Ik ben blij dat ik niet mee hoef en parkeer me voor de met soep en frisdrank gevulde etalage. De tijd die Florida nodig heeft gebruik ik om bij te komen. Ik sluit mijn ogen en weet de geluiden om me heen weg te drukken. Het beeld weet ik tijdelijk te beperken tot gele lichtflitsen maar zoals meestal bij te veel ontspanning of vermoeidheid nemen mijn gedachten het over.

Het schilderij Mars and Venus duikt weer voor me op. Florida ligt tegenover me in een lange witte jurk. Ik slaap met niets dan een wit doek om mijn middel tegen een boom. Uit de bosjes achter me duikt plotseling een zwarte beer op. Florida houdt me onbewogen in de gaten terwijl het zwarte gevaar boven me hangt en ik nietsvermoedend verder slaap. Een diepe brul klinkt. Het beest haalt zijn enorme klauw naar me uit en grijpt zich vast in mijn gezicht. Een nagel doorboort mijn oog. Pus en bloed lopen langs zijn nagel. Florida blijft onbewogen toekijken. In één beweging rukt die toekomstige bonthelm mijn kop van mijn romp en werpt deze weg. Het volgende beeld is dat van mijn gezicht die in de gebarsten spiegel van het toilet op het museum landt en een bloedspoor achter laat naast het nog aanwezige bloedspoor van de Nederlandse dokter.

'Alfred!'

Ik schrik wakker uit mijn gedachte. Florida gooit een stuk in plastic gewikkeld brood in mijn schoot, noemt me een slaapkop en reikt me een plastic beker met koffie aan. Nog voor ik haar heb bedankt is ze alweer in beweging. Ik veeg

een laag zweet van mijn voorhoofd en voel het door de rolstoelrubber ontstane eelt schuren. Florida slalomt voor me uit. Ik probeer me door de openingen te bewegen van opzij springende mensen en ontvang het gevloek dat voor Florida bedoeld is. Koffie klotst tussen mijn benen en verwarmt, brandt, verwarmt, brandt. Stront! De geurende damp doet de kleine druppels zweet, die op mijn voorhoofd staan, in versneld tempo vallen. De straat wordt drukker. Florida versnelt. Ik vertraag. Florida verdwijnt steeds vaker uit zicht en ik concentreer me op elke flits die ik van haar denk te zien. Net als ik denk dat ik haar definitief kwijt ben doemt ze weer voor me op.

'Hier wat eten?'

Met een korte hoofdbeweging wijst ze me op een rustig terras opzij van ons.

'Graag,' hijg ik.

Ondanks dat het aanvoelt alsof we alweer een half uur onderweg zijn brandt de koffie tegen mijn bovenlip als ik een slok wil nemen. Slaaptekort schopt mijn inschattingsvermogen in de war. Florida glundert. Vernieuwde energie, maar niet genoeg. Haar vermoeidheid verstopt haar blauwe ogen achter een rode waas. Haar huid lijkt iets droog. In haar nek staat iets wat een pukkel of een kleine bult kan zijn.

'Alfred?'

Ze is mooi, nog steeds.

'Alfred.'

'Ik staar.'

'Ja.'

We eten ons brood, drinken onze koffie en genieten van een moment waarin niets moet of is. Het weer van gisteren lijkt een vergissing die de natuur nu weer volop wil rechtzetten. Florida sluit haar ogen en heft haar gezicht naar de zon. Ik weet dat er bij sommige mensen met dit soort weer bepaalde muziek hun hoofd binnen sluipt die er niet meer uit wil. Dance en reggae als secondelijm. Bij mij werkt het anders. Bij mij sluipen er woorden binnen, bij mij sluipen er statistieken binnen. Op dit moment: Melanoom, 2%. Arglist verzekeringen lijm waar ik mensen mee laat weten dat twee procent van de bevolking een gevaarlijke vorm van huidkanker krijgt. 40% van de bevolking heeft een huidtype dat voor een verhoogd risico op huidkanker zorgt.

Zo kan het blijven door spoken maar Florida leidt mijn gedachten af met haar stem. Ze vertelt me dat ze als klein meisje haar moeder na wilde doen die ze zich altijd zag insmeren met zonnebrandolie voordat ze de zon in ging. Ze vertelt dat haar moeder haar grote voorbeeld was, nog steeds is, en dat ze alles wilde nadoen wat haar moeder ook deed. Ze wijst naar een witte plek op haar arm en zegt: 'Brandplek van de tandpasta.'

Ik vertel Florida dat ik vroeger op het strand als klein jongetje nooit de schaduw van mijn ouders parasol verliet.

Florida vertelt me dat haar moeder haar Floor had willen noemen maar haar vader Ida mooier vond.

Ik vertel haar dat mijn moeder me Fred wilde noemen en mijn vader gezegd schijnt te hebben: 'Al noem je hem tafelpoot.'

Florida lacht naar de zon om waarvan ik zou willen dat het

een grap was. Ze vertelt me verhalen die ik al ken waardoor ik me zorgen maak over haar geheugen. Ze vertelt me verhalen die nieuw voor me zijn waardoor ik me zorgen maak of de verhalen wel echt gebeurd zijn en ze niet het gevolg zijn van een muterend brein.

De laatste druppel zweet die opdroogt is het sein voor Florida om te vragen: 'Zullen we weer?'

Er zijn meerdere wisselingen van de wacht in Londen vertelt Florida me. Ze noemt er een paar en vraagt naar welke ik wil.

'Welke is het dichtst bij?'

Ze haalt haar schouders op, 'Buckingham Palace?'

'Klinkt goed,' zeg ik.

Het moet tot Florida doorgedrongen zijn dat mijn armen oververmoeid beginnen te raken want het tempo dat ze inzet en aanhoudt ligt een stuk lager dan daarstraks. We blijven zoveel mogelijk naast elkaar rijden en wijken alleen uit voor kinderen en vriendelijk ogende mensen. Het aantal opzij springende schenen van vuil kijkende, wegstijkende en vol medelijden kijkende scheen eigenaren is niet meer bij te houden. Enkele keren kan ik mezelf er nog net van weerhouden uit mijn rolstoel op te staan en wat van die op ons neerkijkende schedels tegen elkaar te beuken. Henry morrelt maar de blik van Florida straalt genieten uit. Ze lijkt te genieten van de macht die de onmacht van haar situatie haar geeft. De uitstraling van hulpeloosheid maakt de stoep vrij. Ze lijkt te genieten van onze gezamenlijke en opbouwende irritatie. Twee vuil grijnzende gehandicapten

die Londen onveilig maken.

Ik ben om en geniet van iedere gevaar lopende scheen.

Buckingham Palace

Stom van me natuurlijk maar ik had het me anders voor gesteld.

In mijn verbeelding had ik er een soort romantische privé voorstelling van gemaakt. Florida en ik hand in hand kijkend naar statige mannen met een strakke blik die elkaar afwisselen zoals dat al eeuwen gebeurt. De werkelijkheid is dat we tegen ruggen van toeristen aankijken en achter ons een groep jongeren zich verzameld heeft. Ik hoor het gerommel in rugtassen achter me en zie het gerommel in fototassen voor me. Waar we voorlopig niets van zien of horen zijn wachters. Geen plukje bont, slechts het goud van de ornamenten op het hek.

Florida kucht, wil mijn aandacht of begint keelklachten te ontwikkelen. Weet ik veel of dat een symptoom is. Stront, denk even, heel even aan iets anders.

'Hier komen ze zo langs,' zegt Florida en wijst ergens tussen wat armen door.

'Hoe lang nog?'

Florida kijkt op haar horloge. 'Twintig minuutjes.'

'Mooi.'

Achter ons neemt het gemor toe. Ik draai me om in mijn rolstoel en zie een groep jongeren staan waarvan sommige gekleed in zwarte hoodies, andere dragen witte t-shirts met teksten als 'bear hugs not bear skin' of 'stop bearslaughter.'

Een spandoek met zijn palen in de grond zegt eenvoudig, 'PETA' Ik zie een jongen onhandig een berenmasker over zijn gezicht trekken. Zijn oor verwordt tot een vlezige vlinder achter het strakke witte elastiek. Een meisje van een jaar of twintig trekt een ruim shirt over haar schriële schouders en ontbloot haar witte huid. Ribben rekken haar huid op. Roze tepels op witte huid kijken me aan alsof ik een perverseling ben.

'Alfred ... je staart.'

Ik draai me terug naar Florida. 'Zij begon.'

We draaien beide onze gezichten weer naar achter en zien een beer met dubbel gevouwen oren in dikke zwarte letters de tekst 'bare skin not bear skin' schrijven op bevende witte huid. Een beer in tuinbroek die drukt een zak met rode vloeistof open tussen haar starende borsten en maakt haar tot een denkbeeldig slachtoffer van de jacht. De groep jongeren groeit geleidelijk net als de stapel kleding die op de grond ligt. Het klikt en flitst. Een naakt bloedbad vastgelegd door de vele, vooral Japanse, toeristen.

Enkele leegtes die arglist verzekeringen in mijn feiten en statistieken kennis heeft over gelaten worden gevuld door naakte, bebloede beermensen. Een afgetrainde jongensbeer schreeuwt me toe dat één zo'n muts voor het leven van één beer staat. De jongensbeer naast hem, die een kleine hanenkam op zijn hoofd heeft en de tekst 'Go Fur Free' op zijn buik heeft staan, vertelt me dat één zo'n muts meerdere levens kan eisen als ze de moederbeer te grazen nemen.

Vlak achter me is een zwaarlijvige, hevig bebloede vrouwtjesbeer opgedoken met in dikke zwarte letters de

tekst 'GOD SAVE THE BEARS' geschreven op haar bovenlijf. Ze buigt over me heen, haar grote bebloede borst zwaait gevaarlijk dicht bij mijn gezicht en fluistert dat sommige beren na te zijn neergeschoten weten te vluchten en langzaam doodbloeden.

Ik kijk naar Florida en zie haar gezichtsuitdrukking veranderen, het straalt niet langer maar staat per uitgeroepen berenweetje kwader. Ik wil uitroepen, stop daarmee, kijk wat jullie mijn vriendin aandoen, maar ik kan even niets uitbrengen. Mijn mond valt open. Florida trekt langzaam haar shirt uit over haar hoofd, maakt haar bh los en overhandigt ze aan mij.

'Houd jij deze even bij je.'

Dit zou ze een paar maanden terug nooit gedaan hebben. Ik weet niet wat te zeggen. Mijn gedachten lopen vast. Ik knijp mijn ogen stevig dicht alsof ik mijn oogballen wil stuk knijpen; spiegelei met pupil in het midden. De hele situatie voelt zo onwerkelijk, als één grote trip. Mijn ogen blijven intact en zien dat Florida nu bedekt is met nepbloed en de tekst 'unbearable cruelty' op haar buik geschreven staat. Nog voor ik een mening heb kunnen vormen ben ik deel geworden van een groep demonstranten en ik buig me naar Florida toe om te vragen of ze wel zeker weet dat ze dit wil maar mijn woorden vallen weg onder aanzwellende geluid.

Er klinkt een trommel in de verte en de toeristen reageren alsof er onweer op komst is; gewring, gefluister, geduw, geflits, strekkende nekken en gebalanceer op tenen. Achter ons wordt gedrongen en nemen de leuzen van de demonstranten plotseling in aantal en volume toe als bij supporters die zichzelf zien verschijnen op één van die grote beeldschermen in het stadion. Achter ons wordt tussen ons, wordt voor ons en ik zie alleen nog maar flitsen van Florida

verschijnen tussen buiken, armen tassen en camera's door. Het voelt alsof ik in een film beland ben en niemand me het script heeft gegeven, het voelt alsof ik in een werk van Maurits Cornelis Escher ben beland, op de kwast van Picasso beland ben en houdt me vast aan Henry klaar om neer te storten.

Eén stuk rode stof is alles wat ik van de wachters zie, Florida is uit mijn zicht. Ik schreeuw maar kom niet boven het geluid van de menigte heen. Het geduw neemt toe. Een politiepaard steigert, haar berijder kan nog net zijn helm vastgrijpen. Toeristen springen verschrikt opzij en er ontstaat een ruimte waarin ik Florida zie verschijnen, een leegte waarin ik haar zie versnellen, haar rolstoel en halfnaakte lichaam op ramkoers. Verstomd kijk ik toe en zie hoe Florida op volle snelheid de schenen ramt van de eerste wachter die ik in zijn geheel zie. De leegte sluit zich met duwende en trekkende mensen. Ik zie de politieman vanaf zijn paard een stomp naar onderen uitdelen. Chaos. Een man stoot me aan, geeft me een klop op mijn schouder en roept: 'She did it!'

Opeens zie ik Florida zich weer uit de menigte wurmen. Ze heeft iets zwarts op haar schoot. Haar ogen vinden de mijne en beide schreeuwen we elkaars naam toe. Florida vlucht weg van de menigte en van wat zich daar ook in afgespeeld mag hebben. Ik volg. Straten verder, waar het rumoer gestorven is komen we tot stilstand. Hijgend geef ik Florida haar kleren aan. Ze trekt haar shirt aan, stopt haar bh weg achter haar rug, staart in mijn verdwaasde blik en barst in lachen uit, een lach tegen gekrijs aan. Ze drukt haar hand in het gezicht en haar lach stoot over in gesnik, gejack. Ik hijg na, nog steeds verbijsterd over wat er gebeurd is, zie donkerrode vlekken door haar shirt heenkomen alsof ze zojuist een regen aan kogels ontmoet heeft, en vergeet te

reageren.

Florida staat al snotterend op, gaat voor me staan en slaat me zo hard als ze kan. Haar kleine vuist schiet langs mijn gezicht en ploft in de rugleuning. Stof waait op.

'Alfred! Wakker worden eikel!'

Een tweede klap doet mijn kin branden.

'Stront,' mompel ik en leg mijn hand op mijn kin die warm aanvoelt onder de bezwete haartjes die mijn armoedige baard vormen.

Een derde, nu flauwe klap met open hand volgt waarop Florida snikkend in mijn armen valt en haar warme lippen tegen mijn oor aandrukt.

'Sorry, sorry, maar reageer dan, eikel. Ik hou van je. Eikel.'

'Sorry,' fluister ik door de muur van haren heen, al weet ik niet precies waarvoor.

De geur van nepbloed, gelijk aan die van cacao, die van Florida afkomt is sterk en doet me denken aan de winterdagen als klein kind. Ik turend door het raam naar al het gevaar dat de vallende sneeuw oplevert. Met medelijden kon ik kijken naar de spelende kinderen van mijn leeftijd die zich blootstelden aan kou, gladheid en rondvliegende sneeuwballen, onbewust voor het gevaar van onderkoeling en botbreuken.

Florida gaat weer in haar rolstoel zitten en neemt het zwart dat zojuist op haar schoot lag van de grond en klemt het tussen haar knieën. Nu pas zie ik dat het een bonthelm is die ze al die tijd al als trofee met zich meedraagt. Ze ziet me kijken, veegt haar hand door haar gezicht en lacht weer.

'Die kon ik van zijn hoofd aftrekken toen hij bukte, toen hij naar zijn been greep.'

Ze trekt haar schouders op om mijn blik en zegt verdedigend: 'Hij is toch al dood.'

Haar vingers strelen het bont terwijl ze vertelt dat ze vroeger een knuffelbeer had die net zo zacht was en die ze overal mee naar toe sleepte.

'Een beetje zoals met mij,' zeg ik en ik vertel haar dat we vroeger een elandenkop aan de muur hadden hangen die ik altijd aaide en knuffelde totdat mijn vader vertelde dat het geen knuffel was maar een dood beest.

'Vanaf die dag voelde ik constant de ogen van dat beest op me gericht en werd ik zo bang dat hij het huis uit moest van mijn moeder.'

Ik vertel dat er een witte plek op de muur achterbleef waar mijn oude knuffel hing en mijn vader bromde: 'Zó, ben je nu tevreden?'

Florida lacht, zet trots de helm op, kijkt naar de vlekken in haar shirt en zegt: 'Ik ben wel weer aan een douche toe, zullen we?'

Ik knik. Ik kan niet wachten tot ik weer op bed kan liggen om mijn ogen te sluiten, om even aan mijn lichaam en gedachte te kunnen ontsnappen.

Zwarte Boekje

Het licht in de badkamer is fel en de spiegel verhult niets. Van mijn gladgeschoren colportage uiterlijk is niets over. Mijn lichaam is moe. Ik ben moe maar dat beeld in de spiegel lijkt een nog veel mindere versie van hoe ik me voel. Kleine haren prikken door de witte huid op mijn gezicht en vormen een beginnende baard. De hoofdhaaren wild, in elkaar geknoopt lijkt wel. De ogen rood doorlopen. Niet de man van wie ik een verzekering zou kopen en het enige wat ons verbindt is mijn kaak die ik voel branden en de bult op de kin van mijn spiegelbeeld.

Florida loopt achter me de badkamer in en al snel verdwijnt mijn spiegelbeeld in de mist. Ik laat haar met rust, ik denk dat mijn bezorgdheid haar iets te veel wordt, te beklemmend. Ik doe de badkamerdeur achter me dicht en laat me op bed vallen. Naast me zie ik het zwarte boekje van Florida liggen, het boekje waarvan ze me nooit verteld heeft niet in te kijken. Niet lezen was een vanzelfsprekendheid geweest. Maar nu, als dit haar dagboek is, waar ik altijd vanuit ben gegaan, dan moet hier elke fase van haar ziektebeeld in terug te vinden zijn, dan weet ik hoeveel fases ze nog te gaan heeft. Ik besluit te doen wat verstandig lijkt en schuif het zwarte boekje naar me toe.

Dit voelt niet goed en mijn schuldgevoel lijkt het geluid van het omslaan van de bladzijden te versterken. Zenuwachtig schiet mijn blik heen en weer tussen de bladzijden en de badkamerdeur. Ik stop mijn duim in mijn mond en laat mijn tong er omheen kruipen. De smaak van aarde. Met mijn natte duim blader ik zo geruisloos mogelijk en zonder kreukels achter te laten door de bladzijdes. Het gaat om

Florida maar mijn oog blijft stilstaan waar mijn naam er uitspringt.

Dag, boek.

Vandaag met Alfred over strand gewandeld. Erg romantisch maar ik weet niet of ik na Alfred zijn verhaal over het risico op verdrinken nog wel de zee in durf. Gelukkig kreeg een grote oranje zon zelfs hem stil. Ga nu zand uit mijn haar wassen.

Dag, boek.

Saaai dagje op werk maar nu lekker met Alfred op de bank film kijken.

Dag, boek.

Vandaag begon aardig, lekker gewerkt, nog even gewinkeld maar eindigde zwaar a relaxt. Alfred zat jankend op de bank en blijkt ontslagen. Al zes keer medewerker van de maand en dan ontslagen door een lullige loting omdat er ingekrompen moet worden. Gemeen! Ik probeer hem te vertellen dat het wel goed komt maar hij is erg in zich zelf gekeerd.

Dag, boek.

Vanavond speelt Bob Pieters Psycho Orchestra in Café De Bok. Zinnn!!(Alfred niet en blijft thuis, Saaiiii!)

Dag, boek

AU! Ik wilde iets te gehaast de trap af vanmorgen. Eén misstap en nu een verstuipte enkel. AU!

Vandaag vrij maar liever gewerkt. Alfred zit de hele tijd voor zich uit te staren op de bank. Het enige geluid dat uit

hem komt is gekreun bij het zitten en opstaan.

Dag, boek.

Vandaag naar het graf van mijn ouders geweest en wat bloemen neer gelegd om het nog enigszins op te vrolijken. Ik weet dat een steen maar een steen is maar toch moet ik iedere keer weer huilen als ik voor het graf kniel en tegen ze praat. Misschien dat ik Alfred volgende keer mee vraag als hij zich iets beter voelt

Alfred zit al twee maanden zonder werk. Hij lijkt aan zelfmedelijden onderdoor te gaan. Hij ziet er slecht uit en ik ben bang dat hij erin blijft. Ik denk dat ik hem vanmiddag voorstel om op een kleine vakantie te gaan. Dat kunnen we allebei wel gebruiken.

Dag, boek

*Vanochtend vroeg opgestaan, heerlijk weer. Zinnnn!!!!
Hopen dat het Alfred ook goed doet. Ik zal proberen een beetje leven in hem te krijgen. Sinds zijn ontslag is hij zó down.*

Alfred is drinken en wat te snoepen halen uit de automaat hij lijkt een goede dag te hebben, Oké hij zweet en hij sjokt maar hij LACHT.

Dag, boek.

Hyde Park is één van de meest relaxte plekken waar ik geweest ben. Jammer dat Alfred het weer eens moest verpesten met zijn nieuwe obsessie; mijn gezondheid. Lief maar zóóó irritant!

Dag, boek.

Vandaag heb ik Alfred eindelijk zo ver gekregen om in een rolstoel te gaan zitten. Wel jammer dat hij daar eerst voor

ineen moest storten. Een leuke Italiaan(lekker!) heeft me geholpen Alfred weer overeind te krijgen. Alfred krijgt het voor elkaar om zelfs half bewusteloos nog jaloers uit zijn ogen te kijken. Ik weet dat hij liever niet in een rolstoel zou zitten maar zolang ik ook een rolstoel blijf gebruiken lijkt hij zich eraan over te willen geven.

Alfred mompelt constant in zichzelf en ruikt steeds vaker en op de meest rare tijden naar drank. Als we weer thuis zijn moeten we echt hulp gaan zoeken. Ik ben bang dat hij nu echt begint door te draaien.

Dag, boek.

Erg veel zin in vandaag!! Eindelijk wachters gluren!

Hoop dat Alfred het een beetje volhoudt vandaag.

'Stront!'

Met ingehouden woede klap ik het boekje dicht. Hadden de artsen niet gezegd dat dit soort gedrag, dit geheugen gefuck, geleidelijk zou komen. Mijn tanden moeten zich vastzetten in de huid van mijn vuist om geen gevloek door te laten, om mijn vuist te beletten door één van de dunne kamer muren te rammen. Zo te lezen leeft ze al maanden in haar schaduwwereld. Prijsgrijpen op de kermis is verdomme makkelijker dan het grijpen van de juiste informatie tussen al het glibberige geblaas van al die zogenaamde specialisten.

'Geleidelijke aantasting,' ik weet zeker dat ik dat ergens gehoord heb. Twijfel sluipt bij me binnen als koorts. Mijn tanden graven zich dieper om de opkomende waas weg te laten trekken. Mijn vuist wordt witter. Misschien heb ik het ook wel gewoon op internet gelezen, op één van de duizenden medische forums. Misschien was het wel één van

Sam zijn opmerkingen op zijn 'Me and my PCLM' blog. Dit slaapttekort helpt ook niet echt bij het opslaan van informatie. Misschien moet ik wel, zoals Florida schrijft, hulp gaan zoeken. Hulp om te kunnen slapen. Zelf als Florida er heel ver naast zit heeft ze dus nog steeds altijd een beetje gelijk. Bij ieder ander zou dat zo irritant zijn.

Stoom komt onder de badkamerdeur door en trekt naar het vergeelde plafond. Ik denk dat ik nog even heb, dat nebloed zag er behoorlijk plakkerig uit en Florida haar verwarde geest vraagt waarschijnlijk om de ontspanning van een warme douche. Ik zet mijn laptop aan. Ik weet niet waarom. Mijn vingers zijn sneller dan mijn gedachten en voor ik het weet staar ik naar het zelfvoldane smoel van Sam. De gezondheid in zijn gezicht maakt me ziek. Het is niet dat ik het hem niet gun maar hij paradeert als een oliesjeik door een krottenwijk. Eikel. Wat moet ik dan zeggen: Oh, wat ben ik godverdomme blij?

Mijn vuist ramt zicht in het gezicht van Sam en laat een regenboogkleurige aura zijn gezicht uitspatten. Driftig trek ik mijn laptop omhoog aan het beeldscherm. Sam vliegt naar een hoek van de kamer en blijft me vanaf daar aankijken, aanlachen. Bespottend.

'Blij voor je,' spuug ik tussen mijn tanden door.

Dreigend loop ik op hem af, pak hem op en klem hem onder mijn arm. Ik loop op het raam af. Mijn hart bonst tegen de binnenkant van mijn ogen. Met een schouderduw open ik het raam en met een worp waar al mijn woede in zit neem ik afscheid en schreeuw ik met overslaande stem na: 'Blij, blij voor je!'

De glimlach versplintert op beton. Ik blijf seconden lang staren naar wat mijn woede aanval overgelaten heeft van

mijn laptop. Toetsenbord en scherm liggen een meter uit elkaar omgeven door brokken plastic.

Ik schrik op als een smalle natte hand zich in mijn nek legt en een van angst verschoten stem klinkt. 'Alfred, gaat het? Wat schreeuw je?'

Angst op haar gezicht. Ik trek haar naar me toe en fluister: 'Ik ben blij. Ik ben blij.'

'Ik ook Alfred, ik ook.'

Door de geur van nat haar schijnt cacao. Ik leg een pluk natte haren achter haar oor en zet een hap in haar hals.

'Ik heb nog meer voor je over gelaten,' fluistert Florida uitdagend.

Ze maakt de knoopjes van mijn blouse los en drukt zich tegen me aan.

Haar hand glijdt in mijn broek en ik probeer me statistieken over tochtgerelateerde verkoudheid en longontsteking en de gevolgen daarvan voor me te halen maar mijn gedachten gaan over in ruis.

Vrijdag

Ochtendschot

BOEM!!

Adrenaline ramt zich door mijn lichaam, stoot mijn oogleden open alsof het de mintgroene cijfers 6:00 eerder heeft gezien dan ikzelf. Vandaag is *de* dag. De dag waar vanaf ik me niet langer laat pijnigen, me niet langer laat kwetsen, niet langer laat doodzwijgen. Naast me, ineengedoken en met het eerste zonlicht als spotlicht slaapt Florida. Ik kijk naar haar met de blik van een kunstenaar die naar een net afgerond werk kijkt en beseft dat hij een meesterwerk gecreëerd heeft. Mijn meesterwerk. De vrouw die ik vereer, en ik zie heus wel in dat de ziekte aan haar schoonheid, haar humeur, aan haar karakter vreet en ik zie heus wel dat ze mijn gewoontes steeds vaker zat is, en dat de meeste relaties stuklopen op de irritatie aan gewoontes die er altijd al waren. Ik zie heus wel in dat de kans dat ik haar zal redden niet 100% is. Ik zie heus wel in dat ze beter kan krijgen, dat ze dat zelf ook zal inzien en dat ik haar red voor een volgende liefde. Ik zie heus wel in dat we elkaar pijn zullen gaan doen. Ik zie heus wel in want ik vereer met open ogen.

Mijn ogen blijven op Florida gericht terwijl ik me naar de rand van het bed breng. Graaiend in mijn tas haal ik Henry tevoorschijn en leg hem bij me op schoot. Zachtjes fluister ik woorden die zowel voor Florida als Henry bedoeld

kunnen zijn.

'Jij en ik tot het eind.'

Ik sta op. De adrenaline heeft de meeste pijn uit mijn benen verdreven en ik besluit de rolstoel te laten staan. Nog één keer kijk ik om de verduisterde kamer in en verlaat samen met Henry de kamer voor een ochtendwandeling.

Hoewel het aantal ogen op straat gering is voel ik ze kijken. Het maakt me niet uit. Aandacht doet me alleen nog groeien. Alle groten op aarde werden ooit scheef aangekeken. Het gelijk is aan mijn kant, aan Henry zijn kant. Henry mijn sidekick in de schaduw. Ik adem eens goed in. De buitenlucht doet me goed. Mijn lichaam en mijn wil hebben elkaar in tijden niet zo goed meer gevonden. Londen lijkt per willekeurig ingeslagen straat minder op het Londen uit de mooi glimmende foldertjes die Florida en ik twee weken terug nog samen doornamen.

Straten worden donkerder en de hemel kleiner door oprukkende flatgebouwen. Depressie in het cement en in de gezichten van de mensen op straat. De misdaadcijfers van Engelse buitenwijken ken ik niet maar ze zullen minstens zo verontrustend zijn als de Nederlandse. Ik kijk naar de grond om niet gezien te worden. Ik staar omhoog om niet alvast in een slachtofferrol te kruipen. 'Headpopping' als een duif slenter ik verder door de donkerste schaduwen, ademend als door een rietje, tot ik tot stilstand kom voor een hoog gaashek waardoor het geraamte zichtbaar is van wat waarschijnlijk een flat of kantoorgebouw gaat worden. Ik kijk om me heen de verlaten straat in, neger de borden die me wijzen op alle mogelijke gevaren die me vertellen op te roتن en klauter omhoog. Bovenop, met één been aan beide zijde, en met mijn kruis gevaarlijk dicht boven het hek, adem ik een paar keer goed door voordat ik mijn lichaam opzij werp. Met een plof raak ik het gras en is de pijn in

mijn benen terug. Stront. Overschatting, dat kan ik niet gebruiken vandaag.

Ik krabbel overeind en beweeg me tussen het bouwpuin door, het zicht uit, en komt tot rust tegen een opgetrokken muurtje.

Stof waait op en landt op mijn adem. Ik kuch en spuug dik grijs slijm op. Geen bloed. Ik beweeg mijn hand onder mijn shirt door en stop het moment dat de nagel van mijn wijsvinger in mijn tepel prikt en mijn hart tegen de palm van mijn hand klopt. Ik wacht tot ik mijn hartritme weer kan bijhouden en haal Henry uit mijn zak. De muur tegenover me staat nu al vol met graffiti, en niet de kunst die graffiti soms kan zijn. Het is het soort graffiti die nieuwbouw er uitlaat zien als vergane bouw.

Henry ligt in mijn bezwete palm en beweegt zich als een verlengstuk van mijn arm omhoog. We zijn één. Mijn linker oog knijp ik dicht het rechter ziet geleidelijk een white power teken zichtbaar worden. Ik zet druk op de trekker en besluit een risico te nemen. Voor het eerst in mijn leven vuur ik een wapen af. De knal doet me mijn ogen sluiten en mijn oren suizen. De terugslag verwachtte ik en weet ik op de vangen. Het eerste dat ik weer zie is een muur van stof die wegtrekt en een voltreffer onthult. Met bewondering bekijk ik de krater midden in het omcirkelde kruis en maak me dan vlug uit de voeten, het hek weer over, dezelfde straten door. Dezelfde straten maar langer. We hebben risico genomen maar we weten nu beide dat we er klaar voor zijn. Een frisse neus en versterkt zelfvertrouwen.

Negen uur lig ik terug in bed. Kwart over negen maakt Florida me wakker met de mededeling dat ik een slaapkop ben en wakker moet worden. Half tien zitten we in de 'Get Some Coffee!'

Cafeine blues

Twee sterk geurende zwarte koffie samen met twee sandwiches, waarvan ik me niet kan herinneren dat ik ze besteld heb, staan voor ons. Knie aan knie, voet aan voet, wiel aan wiel zitten we tegenover elkaar aan een ronde houten tafel. Gedwongen intiem. De ochtend is loom. In ons zelf gekeerd laten we de stomende koffie de laatste slaap uit ons ogen weken, wachtend tot de cafeïne leven in de dag blaast. Mijn ochtendwandeling lijkt nu niet meer dan een gewezen droom die al mijn energie verbruikt heeft.

Ik duw het witte plastic lepeltje tegen de bodem van mijn kop tot het buigt maar net niet breekt. Mijn gedachten bewegen zich stuurloos voort en brengen het beeld van de oude vrouw, Marie, die me als een coach de laatste bemoedigende woorden toespreekt voor ze me het strijdveld instuurt. *'Kom op jongen. Ik weet dat je het kan. Doe er alles aan om je geliefde te beschermen! Ik heb mijn man vermoord. Ik heb mijn man vermoord.'*

Weemoedig starend in haar koffiekop, als in een open graf, blaast Florida een pluk haar voor het gezicht weg en toont twee wazige ogen die eruit zien alsof er honderden kleine koffie kopjes opgezet zijn. Haar wenkbrauwen drukken naar beneden, haar mondhoeken trekken zijwaarts, niet wetend wat uit te drukken. Ze ziet er moe, tevreden, verdrietig uit. Ze ziet er ziek uit. Ik weet niet goed hoe ik me voel. Het gevoel als van een kunstenaar die eindelijk voor veel geld zijn lievelingswerk kan verkopen, blijdschap voor de erkenning en de triestheid van het afscheid.

Het witte lepeltje veert op en laat kringen achter in mijn koffie. Ik duw het opzij met mijn tong en neem een

voorzichtige slok. De cijfers over hete dranken en brandwonden tot gevolg kan ik normaal zo opnoemen. Het moet de spanning zijn, ik kom niet verder dan dat bij alle opnamen voor letsel na verbranding bij kinderen onder de vier jaar, 60% van die verbrandingen worden veroorzaakt door hete vloeistoffen. Mijn 'Arglist Verzekeringen' statistieken slijpen geleidelijk weg en toch weet ik zeker dat na vandaag alles weer op zijn plaats zal vallen. Rust en orde zal weer in mijn hoofd, mijn lichaam terug keren.

Florida staart over tafel. Ik volg haar blik en kom uit bij mijn eigen vingers, zenuwachtig trommelend. We staren en delen een opkomende glimlach. Rode nagels bezet met witte stippen, als kleine paddenstoelen omklemmen Florida haar koffiekop. Ze blaast wat stoom voor zich uit en neemt een voorzichtige slok. Zwijgend vormt er zich een vraag op haar gezicht, lippen bewegen heen en weer, wenkbrauwen trekken inwaarts, blik strak gericht op een punt in het niets dat elk moment kan ontvlammen. Ik wacht af en neem nog een slok.

'En?' vraagt ze uiteindelijk, met een stem waar de slaap nog op ligt, 'heb je een fijne vakantie gehad?'

Ik tuur in mijn doodgeslagen dubbele espresso op zoek naar een antwoord, vis mijn kromgebogen lepelte eruit en hang het over de rand van mijn kop. 'Ja.'

'Ja?' vraagt ze met balancerende stem.

'Ja.'

De smalle vingers van haar rechterhand graven zich in haar gezicht en laten lange rode strepen achter op haar bleke huid. Beide nemen we een flinke slok waarop Florida vraagt: 'Vind je het jammer dat het over is?'

Ik haal mijn schouders op en bedek mijn glimlach onder mijn hand om nog niet teveel prijs te geven. 'Het is nog niet

helemaal over.'

Mijn opmerking slaat meer in dan de cafeïne en doet haar pupillen groeien. Ik rek het moment, laat haar nieuwsgierigheid oplopen en zeg tenslotte: 'Ik heb nog een verrassing voor je.'

Florida neemt een grote slok, sluit haar nieuwsgierige ogen, 1-2-3 seconden en twee bezorgde ogen verschijnen. Ze slaat haar lege kop neer op tafel.

'Alfred?'

'Ja?'

'Ik haat verrassingen.'

Met een korte polsbeweging draai ik het laatste laagje koffie rond en laat de witte bodem zichtbaar worden.

'Je zal deze fantastisch vinden.'

Een schud met het hoofd en een eerste hap uit haar sandwich sluiten het onderwerp af en leiden een minuten durend zompig gesmak in dat pas doorbroken wordt wanneer luid gelach klinkt aan de tafel achter haar. Man, vrouw. Beide een jaar of veertig schat ik. De reflectie van mijn irritatie is leesbaar in het gezicht van Florida. Het mannelijk gebulder wordt overstemd door vrouwelijk gesnerp dat stekend uithaalt. De vrouw lacht met haar hand voor mond die zo groots opent dat ik verwacht – nee hoop – dat haar mondhoeken zullen uitscheuren. De man lacht terug met opeen geklemde lippen, als een buikspreker. Ik vermoed dat het om een eerste of tweede afspraakje gaat; de vrouw draagt meer make-up dan een hoer van tachtig en de man draagt een te strak flamenco roze shirt onder zijn zwarte begrafenisondernemer kostuum. Het roze is waarschijnlijk hetzelfde roze waarvoor hij vroeger klasgenootjes in elkaar sloeg wanneer zij het droegen. Tien uur is het. Afspreken om deze tijd houdt hoogstwaarschijnlijk in dat tenminste één van de twee al een

relatie heeft. De vrouw heeft zichzelf volgespoten met een chemisch luchtje dat ruikt naar wanhoop en op mijn tong smaakt naar hoofdpijn en irritatie. Ik vermoed dat, aangezien het nog vroeg is, er geen drank in het spel is maar wel opgefokte zenuwen die doorklinken in belabberd toneelspel. Ze maken zich teveel zorgen over hoe ze zelf overkomen om de ander nog echt in te kunnen schatten. Een mogelijk begin van een relatie op valse voorwendselen. Hoe gek ik ook op Florida ben, de verliefdheid van andere stelletje bezorgen me maagzuur. Florida wringt haar handen om haar koffiekop met waarschijnlijk de nekken van haar achterburen in gedachten.

'Hoeveel procent van alle lachende mensen lacht slechts om aan te geven dat ze de grap snappen,' vraag ik Florida. Ik zie haar denken, geïrriteerd door de luidruchtige afleiding.

'Vijftig, de andere helft vindt zichzelf gewoon heel erg grappig.'

Florida rolt haar stoel naar achter tegen de stoel van de luidruchtige vrouw, geeft een ongeloofwaardige 'oeps' en zegt: 'Kom, wegwezen hier.'

Ik rol achter Florida aan en tip met mijn pink de volle koffiekop van de man om. Dampende koffie stroomt over tafel richting de man. Zijn ogen vergroten tot paniekstand. Zijn verkrampte lippen trekken naar achter en ontbloten een rij vergeeld schots en scheve tanden. Hij schiet overeind. Te laat. Zijn knieën knallen tegen het tafelblad. Panisch probeert hij zijn kruis droog te vegen, te deppen, te wapperen. Ik verwijder mijn ogen van zijn brandende erectie en richt me tot de vrouw: 'He dumped me when I got crippled.'

Ik laat haar achter met een gezicht, opblaaspop verbaasd.
Even ben ik bang dat ik stik in mijn eigen gegrinnik. Tranen
in mijn ogen en snot op mijn bovenlip. Florida veegt mijn
gezicht schoon zoals een zorgzame moeder dat doet bij haar
peuter of kleuter. Ik laat haar en bedenk dat ze een
geweldige moeder zou zijn. Geweldig genoeg om mijn
wankele vaderschap te compenseren.
'Kom, snotjong.'

Vertrek

Terug in onze hotelkamer vouwt Florida haar kleding tot kleine pakketjes, miniatuur kunst. Ik pak mijn kleren, volg al haar bewegingen en verschrompel het textiel tot schroot. Hoofdschuddend kijkt ze het aan en vraagt me of ze de mijne ook moet doen. Ik stem toe, en verlaat de kamer om te een taxi te bellen.

Strompelend begeef ik me richting de deur van de hotelbar om Marie vaarwel te zeggen, te bedanken. Wilde klanken blijven uit en nog voor ik de deur naar de bar geopend heb weet ik dat ik te laat ben. De bar is leeg en stil, geen Marie, geen mimende vrouw, alleen Alfred, Henry en een aangebroken fles jenever op de bar. Ik schenk een glas voor mezelf in en één voor Henry. Twee zielen één lever. We nemen beide twee glazen voordat ik mijn mobieltje uit mijn borstzak haal en het nummer van de taxicentrale bel.

Gekraak. Hij gaat drie keer over voordat een mannenstem met een dik accent klinkt, vraagt, beantwoordt, luistert en toe stemt: 'Not saying the address out loud, big tip, consider it done.'

Zonder Marie en zonder de chaotische jazz klanken is de sfeer compleet anders binnen deze roze muren; ijzig, ongemakkelijk als in een museum waar alle stukken gestolen zijn en nog slechts witte plekken op de muur zichtbaar zijn. De stilte werkt op mijn zenuwen. Ik kijk over mijn schouder om er zeker van te zijn dat ik nog steeds alleen ben en loop dan om de verlaten bar heen. Mijn vingertop laat ik langs de collectie cd's gaan. De afgekloven nagel schraapt langs een gezapige verzameling verzamelaars. Country, classic rock, pop, britpop, disco en

nog wat Elvis en Beatles maar niets, maar dan ook niets dat in de buurt komt van de staafmixer jazz waar ik behoefte aan heb. Teleurgesteld loop ik terug en verdeel de fles over onze glazen. Ik staar naar het etiket op de fles waar een boom op afgebeeld staat en denk aan de boom in Hyde Park. Ik zie het geschrokken gezicht van Florida weer voor me als ik voorstel om onze liefde in de bast te kerven. Bomen met een hart gaan dood weet ik nu.

In één teug leeg ik onze glazen. Mijn glas sla ik tegen de rand van de bar. Mijn mouw rol ik op. Het glas waar nu een driehoek uit ontbreekt druk ik tegen mijn onderarm. Ik kijk weg en stop even wanneer het glas door mijn huid heen snijdt en de eerste druppels bloed verschijnen. Met gesloten ogen kerf ik ik de F, een hart en een A in mijn arm. Ik ben misselijk en voel mijn hele lichaam warm worden. Het resultaat durf ik niet te bekijken; bang dat ik flauwval. Florida zal ondertussen wel klaar zijn. Taxi komt zo. Geschommeld door de jenever en met mijn mouw klevend aan mijn arm verlaat ik de met zes lege glazen bezette bar.

Florida zit op de rand van het bed met de koffers aan weerszijde. De glimlach op haar gezicht dezelfde als toen, toen ik haar voor het eerst aansprak in die bar. Niets liever wil ik dan haar omhelzen en ik zet de eerste stappen naar een liefdevolle knuffel. Slechts centimeters van haar verwijderd moet ik aan Henry denken die ik vast getaped heb onder mijn shirt en ik draai me van haar weg en ga naast haar op het bed zitten. Ik voel me schuldig tegenover zowel Henry als Florida. Mijn hand legt zich op haar knie en knijpt en klopt.

'Ik hou van je,' zeg ik. De woorden klinken leeg en suf.

Florida veegt mijn hand van haar knie. 'Je hebt weer gedronken. Het is verdomme pas elf uur Alfred.'

Mijn ogen blijven gefocust op het versleten blauwe tapijt tussen mijn voeten. Mijn blik ontwijkt de hare en zonder overtuiging zeg ik: 'Het was de laatste, om de vakantie af te sluiten, echt.'

'Gezellig in je eentje.'

'De taxi komt zo.'

'Mooi.'

We staan op, ik pak de koffers, Florida haar krukken en we laten de kamer en rolstoelen achter. Met een zware stilte tussen ons in en opgetrokken knieën zitten we op de stoep tot onze taxi zijn wielen voor draait. Beide met een grimas maar onze pijn verzwijgend staan we op. Florida opent de deur voor zichzelf, stapt in en smijt hem dicht, mij met geïrriteerde trommelvliezen achterlatend. De chauffeur trekt met schele blik zijn wenkbrauwen op, het internationale *pfff vrouwen* gebaar. Ik loop samen met hem om de taxi heen om te helpen de koffers in te laden. Vanuit mijn mouw schuif ik hem een biljet van vijftig pond toe die hij bekijkt alsof het om een onbeschreven post-it gaat.

Ik herken de lege blik, het grauwe gezicht; het is dezelfde man die ons vanaf het treinstation naar het hotel reed. Het verbaast me dat ik zo scherp ben dat ik de man herken; ik ben slecht met gezichten. Het verbaast me dat Florida hem kennelijk niet herkend heeft. Het verbaast me dat de man zijn neusgaten zo groot zijn dat als het niet voor zijn weelderige bos neushaar was ik hem recht in zijn hersenkwabben zou kijken.

Frommelend in mijn zak haal ik nog een gekreukeld biljet van twintig te voorschijn die hij samen met het andere biljet met een korte knik aanneemt. Ik geef hem een ernstige korte

knik terug.

We hebben beide teveel misdaadseries gekeken in ons leven. We stappen in en nog voor ik goed zit heeft hij zijn voet op het gas. We zijn onderweg.

De bebouwing neemt af en we worden opgezogen door het verkeer. Een kriebelend gevoel op mijn knie vraagt mijn aandacht en ik zie dat Florida haar hand heeft teruggeplaatst op de plek waar ze hem in de hotelkamer vanaf veegde. Traag, ritmisch kneed ik de huid tussen haar duim en wijsvinger en voel haar vingers om mijn hand krullen. Ontspanning die ook haar gezicht weer overneemt. Ontspanning die blijft totdat we linksaf slaan waar een bord aangeeft dat het treinstation rechtsaf is.

Een prik in mijn zij. Ik kijk omlaag en zie mijn vel door mijn shirt heen tussen haar nagels. Ze draait haar vingers een kwartslag. De prik neemt toe tot een steek.

Florida fluistert op felle toon: 'Hij rijdt verkeerd. Let op de meter. Ik ga geen cent meer betalen dan op de heenweg.'

'Ik heb hem al betaald. De verrassing weet je nog?'

'Ah, nee Alfred, echt niet.'

'Vertrouw je me?'

Ze haalt haar schouders op. 'Ja.'

Afwijzend schud ik mijn hoofd. 'Ik had je slimmer ingeschat.'

Een volle glimlach zorgt ervoor dat ik weer een paar

minuten veilig ben. Mijn blik blijft om de paar seconden richting de achteruitkijkspiegel gaan. De ogen van de chauffeur schieten niets terug en ik richt me op de bewegwijzeringsborden buiten. Tijd kruipt. Op het punt dat ik het vertrouwen in die lul op de voorbank totaal verloren ben en voorover buig om zijn voorhoofd in het voorruit te beuken zie ik het, een klein groen bord waarop witte letters schreeuwen: 'Brixton Medical Centre!'

Florida trekt me terug en sist: 'Wat doe je?'

De chauffeur gromt: 'Almost there,' en voorkomt dat ik Florida iets hoeft uit te leggen.

Achterstevoren staart ze door het achterraam als een kind dat zijn tong wil uitsteken naar een achterligger.

'Alfred, waar zijn we in godsnaam?'

'Bijna, bijna,' mompel ik.

Ik voel mijn hartslag stijgen, zweet doorbreken. Ik heb even geen oog, geen oor voor Florida. Mijn hoofd moet bij de goede zaak zijn. Horizontaal zweeft mijn hand voor me. Een lichte trilling is zichtbaar die ik door te focussen op mijn ademhaling onder controle krijg. De taxi komt met een schok tot stilstand en Florida moet zich aan me vasthouden om niet van de bruin leren achterbank te schuiven.

De chauffeur draait zich over zijn schouder, kijkt ons aan alsof we tot last zijn en snauwt: 'Alright then, get off!'

Als een heer, als een controle freak open ik het portier voor Florida. Als een heer, als een uitsmijter help ik haar overeind aan haar arm. Als een heer, als een gevangenisbeheerder begeleid ik haar richting de drie treden die overschaduwd wordt door de letters:

B R I X T O N M E D I C A L C E N T R E .

Finale

Met de zenuwen van een sporter die het veld oploopt voor hij aan zijn grote finale begint of van de kunstenaar die zijn eerste expositie betreedt loop ik samen met Florida de treden op. Treden die Sam ons al zo veel vaker is voorgegaan. Florida stelt geen vragen meer, volgt, en kijkt slechts verdoofd om zich heen alsof ze verdoofd is in een werk van Picasso. Ik mag toch hopen dat we niet te laat zijn.

Mijn strompel versnelt. Florida is degene die mij moet bijhouden dit keer. Mijn duim graaft zich in haar bovenarm en als de moeder van een zeurend kind in een supermarkt sleep ik haar mee.

'Au, Alfred. Denk om mijn enkel, lul.'

Angst klinkt door in haar stem en ik hoor mezelf mompelen:
'De verlossing is bijna daar.'

'Wat?'

'Lach,' sis ik nijdig als we bij de receptie staan en ik knijp nog iets harder.

De vrouw achter de balie glimlacht als ze ons ziet en steekt een excuserende hand op. Vijf toetsaanslagen later vraagt ze of ze ons kan helpen. Ik vraag haar waar Dokter Robertson werkt. Ze antwoordt dat hij op de derde verdieping werkt. Ik draai me om. Ik draai Florida om en hoor de vrouw, met duidelijke spijt in haar stem van haar snelle antwoord, vragen of we een afspraak hebben. Ze krijgt geen antwoord.

'Alfred? Alfred!'

Florida haar stem gaat om de zoveel tijd af als een wekker op snooze. Muziek klinkt. Snel stop ik haar mond af met mijn hand. Een saxofoon klinkt alsof hij tussen de liftdeuren terecht is gekomen. Ik open ze. Het vrolijke, oude gezicht van Marie verschijnt. Tanden zetten zich in mijn hand. Ik laat los en hoor Florida proesten en uithijgen.

'Oh, dag jongen. Moeten jullie ook naar het ziekenhuis? Je vriendin ziet er wat zwak uit, voelt ze zich niet lekker? Ik weet hoe ze zich voelt hoor.'

Marie stroopt haar mouw op en laat ons haar elleboog zien. Het bot stekend door het vlees en nog slechts bedekt door een stinkende laag bloed en pus.

'Oh, maar ik praat alweer veel te veel over mezelf. Denk erom hè jongen,' kraakt ze en geeft me een knipoog, 'alles om je geliefde te beschermen.'

Plechtig leg ik mijn hand op het hart, enkele centimeters boven Henry, en spreek ik: 'Dat zal ik.'

De knop naast het cijfer drie licht rood op en met een schok komt de lift in beweging.

'Moet u ook op de derde zijn?'

'Nee jongen, je moet het zo weer zelf doen.'

Marie strijkt met haar vingers over mijn wang. Haar vingers glijden liefdevol over de kromming van mijn neus. In één korte, snelle beweging – die je niet verwacht van een oude vrouw - klemt ze een neushaar tussen haar roze gelakte nagels en rukt hem uit. 'Red me Alfred, red ons.'

'Alfred? Alfred! Florida trekt aan mijn shirt en ijlt: 'Tegen

wie praat je, wat doen we hier?'

Er is geen tijd voor uitleg. De liftdeuren openen. Wij stappen uit. Marie blijft staan. Een omhelzing zou recht doen aan mijn gevoelens, mijn dank voor de vrouw. Wat ze krijgt is een klein groetend gebaar van mijn wijsvinger die slap langs mijn been hangt en nu iets opveert. De liftdeuren sluiten. De muziek sterft.

Opgelucht de benauwde lift te hebben verlaten veeg ik mijn voorhoofd minder nat. In de gang, links of rechts, geen enkele aanwijzing waar we dokter Robertson kunnen vinden. Florida zet een kleine stap naar links. Ik vertrouw op haar intuïtie en trek haar verder mee die kant op.

Starend naar naamplaatjes dring ik tussen de doktoren en verplegers door die rondlopen en hun best doen er bezig uit te zien. Ik voel de ogen op me. Vijandelijk gestaar in vijandelijk gebied. Ik trek Florida minutenlang zoveel mogelijk kamers in. Haar gezicht staat angstig, benauwd, alsof ze zich nu pas realiseert dat als het vandaag niet goed komt het misschien wel helemaal niet goed komt. Op mijn vraag of iemand dokter Robertson gezien heeft krijg ik niets dan 'no' en verdwaasde blikken. 90% van al die mensen zit onder enige vorm van verdoving en is niet in staat een betrouwbaar antwoord te geven. Mijn zoektocht levert niets op.

'Dan moeten we ze het gaan vragen,' denk ik schijnbaar hardop want Florida zegt geïrriteerd: 'Wat vragen, wie vragen? Ik wil hier weg Alfred. Ik wil naar het station, naar de trein, naar Nederland.'

Wanhoop sluipt per zin haar stem in, tranen haar ogen.

'Verpest het nu niet Alfred. Verpest het nu niet op de laatste dag. Het was toch mooi zo de vakantie. Ik wil je verrassing niet. Ik wil naar huis, verdomme.'

De schoonheid naast me vloeit langzaam weg, als de verf van een schilderij in een huis met waterschade. Arglist verzekeringen heeft onderzocht dat 87,6% van de kunstverzamelaars zijn schilderijen niet tegen alle mogelijke schade verzekerd heeft. Florida kijkt me vol ongeloof aan. Ze kijkt me aan met grote ogen. Ze kijkt me dom aan. Ze kijkt me aan alsof de PCLM haar van binnen aan het leeg vreten is.

'Kom we gaan het aan één van die witjassen vragen,' zeg ik terwijl ik Florida mee de gang op probeer te trekken.

'Nee Alfred.'

Haar voeten planten zich in de grond en ik krijg haar niet in beweging.

'Geloof me, dit moet,' zeg ik op een toon die ik nog nooit tegen Florida heb moeten of durven aanslaan.

'Nee,' ze duwt zich van me af, 'ik ga, je kijkt maar hoe je thuis komt.'

Ik grijp haar pols vast. Hard genoeg om haar niet weg te laten komen en net niet hard genoeg om haar echt pijn te doen. Onhandig graai ik met mijn vrije hand onder mijn shirt en vind een hoekje tape dat ik los schraap met mijn nagel. Florida bekennt bluf en verzet zich niet. Ergens moet ze weten dat ik het beste met haar voor heb, dat ik haar

verlosser ben. In één beweging ruk ik het tape, vel en Henry los. Florida moet ik laten gaan om Henry te kunnen opvangen. Ze blijft staan, doodstil, roerloos, starend naar Henry die tussen mijn vingers door glipte en nu terug staart vanaf de grond naar Florida. De ontmoeting van mijn nog enige vrienden.

Met een mix van verbazing, afschuw en medelijden op haar gezicht kijkt ze me aan.

'Alfred wat is dit?'

'Sorry,' zeg ik terwijl ik Alfred ontdoe van een stuk tape dat om zijn loop is geslagen.

'Dit moet, Florida. Dit is mijn laatste hoop. Dit is het belangrijkste dat ik ooit in mijn leven gedaan heb. Werk mee, alsjeblieft.'

Een zucht klinkt, schouders worden opgehaald en eindelijk verstandig maar met tegenzin in haar stem zegt ze: 'Is goed Alfred, maar je richt dat ding niet op mij.'

'Henry,' zeg ik, 'dat ding heet Henry,' en met mondhoeken die zich op mijn oren richten ga ik Florida voor, de gang op.

De rust die het me geeft dat Florida wil meewerken is van korte duur. Een in een nachthemd geklede vrouw sloft achter een rollator en begint te gillen: 'He's got a gun,' en wijst met bevende vinger naar Henry.

Een arts werpt een geërgerde blik naar de vrouw en brengt zijn wijsvinger naar zijn lippen. Zijn vinger blijft als vergeten hangen wanneer hij Henry langs mijn zij ziet hangen. Hij zet een aantal voorzichtige stappen achteruit

voordat hij de hoek om verdwijnt. Lafaard.

Henry richt zich vol overtuiging op het plafond terwijl ik onder hem schreeuw: 'Get me Doctor Robertson!'

Florida blijft een halve meter van me vandaan lopen en vertelt me op een bijna schreeuwende fluister dat ik geen rare dingen moet gaan doen. Ik merk op dat een wijs iemand me ooit zei dat ik een beetje gevaarlijk moest leven. Een volgende arts komt nietsvermoedend een kamer uit lopen. Henry richt zijn blik op zijn knieën. De arts schrikt en neemt binnen een seconde een besluit: Blijf koel, wordt held. Hij houdt zijn hand naar ons op om ons te bedaren. Onnodig zolang ik krijg wat ik wil.

'Please, just tell me what I can do for you.'

Zijn toon is kruiperig. Daar houden wij niet van. Het geeft me een stekende hoofdpijn. Het maakt ons ongeduldig.

'Robertson, get me doctor Robertson!'

'All right, please stay here I'll get him for you.'

Om de spoed nog maar eens te benadrukken nemen we een schot op het plafond. Hoog gegil klinkt. Pleister valt als sneeuw in mijn haar en voor mijn voeten. De lucht klaart geleidelijk op en Florida legt haar warme hand op mijn schouder.

'Wacht maar Alfred. Probeer een beetje rustig te blijven.'

Haar stem klinkt nog slechts als een zwakkere b-kant van zichzelf.

'Laten we even gaan zitten. Je hebt het gehoord, de dokter

komt zo.'

Zelfs een zwakkere versie van haar stem weet me te overtuigen. We knielen en laten ons tegen een muur zakken. Henry en Florida haar hand liggen warm in mijn schoot, als jonge geliefden.

'Ik ben bang Alfred.'

Ik kijk haar in de ogen. De opmerking verrast me, alsof Florida niet bang zou kunnen zijn. Ze heeft er zoveel reden toe. Mijn hand strijkt over haar wang. Ik draai een pluk haar om mijn vinger en zeg: 'Ik ben al weken, al maanden bang.'

Florida vertelt me dat als ze vroeger bang was ze samen met haar moeder al gillend rondjes om het huis liep om al het kwade te verdrijven. Ik vertel haar dat ik altijd een korte risico analyse maakte waarna ik meestal op dezelfde plek kon blijven zitten. Florida vertelt me dat als ze bang was haar vader haar in zijn armen nam en haar de meest lieve verhalen vertelde tot ze bedaarde. Ik vertel haar dat mijn vader me altijd vertelde mijn hoofd in de koelkast te steken om wat af te koelen en dat als ik toch bezig was meteen wel een biertje kon pakken.

Een glimlach breekt door haar vermoeide gezicht. Haar ogen dik en rood. Rimpels worden zichtbaar, fijne lijnen van leven en opeens zie ik het gezicht van een bejaarde versie van Florida in haar gezicht. Mooi maar geleefd en opvallend gelijkend met het gezicht van Marie. Ik weer zeker, zekerder dan ooit dat ik daar mijn oude kop naast zou willen zien. Hoofdpijn neemt toe, geduld neemt af.

Florida blijft onafgebroken praten over vroeger. Ongemak in haar stem. Kleine praat over mij, deze vakantie, het weer. Tijdrekpraat. De klok aan de muur geeft aan dat die zelfverzekerde eikel die dokter Robertson voor me zou gaan halen al meer dan een kwartier weg is. Met moeite krabbelen Henry en ik op en helpen Florida die eindelijk zonder woorden lijkt te zijn overeind. Steken schieten door mijn zware benen en wankelend kom ik in beweging.

Ik stop bij het geluid van naderende stappen en gefluister. Om de hoek komen twee agenten als kunstdieven aangeslopen. Ze zijn gekleed in het zwart en hebben een buik alsof ze een schilderij onder hun shirt dragen, kogelvrije vesten vermoed ik. Stront, hier had ik niet op gerekend. De voorste man houdt zijn hand op naar achteren om de mannen achter hem te waarschuwen. Geen idee hoeveel mannen er nog achter hem volgen. Henry laat zichzelf zien terwijl ik mijn arm om Florida heen sla en in haar oor fluister dat alles goed komt. Ze staart naar mijn rood doordrenkte mouw. De snijwonden willen niet dichtten. Het hart klopt, de letters branden. Mijn arm voelt warm. Bacteriën en parasieten kruipen al rond in de zwerende plek. Ik probeer de statistieken over bloedvergiftiging van me af te zetten. Voor de liefde moet je risico nemen weet ik nu.

De man voor me spreekt op lage toon en laat me in trage zinnen weten dat ik het beste mijn wapen neer kan leggen. Op dezelfde lage toon en in dezelfde traagheid vraag ik nog één keer beleefd om dokter Robertson. De man vraagt me eerst mijn wapen neer te leggen. Geduld stort in. De man vertelt me Florida te laten gaan. Hoofdpijn stijgt. Mijn arm brandt.

Met overslaande stem schreeuw ik: *'GET ME DOCTOR ROBERTSON!'*

Naast me slaat een deur open en stapt een arts nietsvermoedend naar buiten. Dan gaat alles opeens heel snel. De arts neemt vol verbijstering de situatie in zich op. Ik neem de man in me op. De man neemt Henry in zich op. Ik neem het naamplaatje met daarop de naam Doctor Robertson in me op. Ik werp mijn arm om de man zijn nek. De man in het zwart richt zijn pistool op me. Robertson zijn gezicht loopt paars aan. Henry drukt zich tegen zijn slaap. Ik geef de man wat lucht, luister hem hijgen, en neem het weer weg. Mijn arm ontspant weer en ik spuug Robertson in zijn oor dat ik eis dat ze Florida dezelfde medicijnen als Sam geven.

De man in het zwart schreeuwt me toe en probeert het daarna weer op kalme toon. Het maakt niet uit, ik versta hem niet door het aanzwellende geluid van blaasinstrumenten en aritmische drum. Marie verschijnt en roept me toe: 'Alfred, jongen, je weet wat je te doen staat.'

Florida trekt aan mijn arm en zegt op smekende toon, 'Alfred, stop ermee, dan willen ze je vast wel opnemen. Misschien dat als je beter bent je wel weer bij een andere verzekeraar aan de slag kan. We komen hier doorheen, echt.'

Robertson proest. Agent komt dichterbij. Hoofdpijn neemt toe. Geduld neemt af. Geluid zwelt aan. Beeld vertroebeld. Een krakende stem klinkt: 'kom op jongen je kunt het.'

Henry drukt zich steviger tegen Robertson aan. Robertson piept dat het onmogelijk is, niet op deze manier, dat het niet mag, dat het niet eerlijk zou zijn. Mijn hoektand snijdt door mijn onderlip bij de woorden 'not fair.' Een rode klodder spuug landt op zijn witte broekspijp.

Ik schreeuw de agent toe dat hij op zijn plek moet blijven staan. Hij staat nu zo dichtbij dat de rode draad speeksel die

ik mee schreeuw hem bijna raakt. Zijn beide handen gaan in de lucht als teken van tijdelijke overgave. De mannen achter hem, vijf nu, volgen hem in iedere stap, in ieder gebaar. Hoofdpijn neemt toe geduld neemt af.

Marie roept me toe: 'Kom op jongen, je hebt niet de hele dag.'

Henry verlaat het hoofd van Robertson en laat een rode cirkel achter op zijn slaap. We richten op zijn voet. Robertson zijn gezicht staat angstig maar hij geeft niets toe. Een schot klinkt en boort zich in de schaduw van zijn optrekkende voet. Florida trekt aan mijn mouw. Robertson snuift heftig. De mannen voor me vertonen synchroon ongerustheid. Marie glimlacht trots. Florida trekt aan mijn mouw. Mijn benen worden zwaarder. Er moet iets gebeuren voor ik zo vlak op de grond lig. Henry redt het niet alleen.

Florida blijft aan mijn mouw trekken. Ik draai één oog naar haar toe, de ander houd ik op de mannen in het zwart gericht. Henry let op Robertson.

Dan zie ik het opeens, er is iets aan de hand met Florida haar gezicht; het staat, het staat ontspannen. Er is niets meer zichtbaar van de zorgen van zo even. Niet meer de rimpels die ontstaan bij de pijn die ze al weken met zich mee draagt. Eindelijk weer die heerlijke glinstering in haar ogen.

Florida trekt nog steeds aan mijn mouw maar de felheid is eruit. Een lach komt op. Toch lijkt ze wat afwezig alsof ze slaapwandelt. Alsof ze teveel verfdampen heeft opgesnoven. Schilder-stoned.

Mijn beide ogen zijn nu op Florida gericht. Henry bungelt aan mijn vinger maar doet er net als Robertson die zich los wurmt en de mannen in het zwart die naderen even niet toe. De rammelende jazz sterft af waardoor de woorden van

Florida helder doorkomen.

'Alfred?'

'Ja,' zeg ik gretig alsof ik een huwelijksaanzoek verwacht.

Genietend van de in haar hoofd aanwezige zon zegt ze:

'Alfred, ga jij nog eens twee ijsjes halen.'

Henry valt op de grond.

Robertson ontsnapt. De mannen in zwart storten zich bovenop me en werpen me op de grond.

Mijn plan is mislukt. Mijn ogen lopen vol. Ik heb me in tijden niet zo gelukkig gevoeld.

Werkwijze 2/2

Lichaamshouding is alles, ik kan het niet genoeg benadrukken.

Verzit. Een andere houding aannemen kan aangeven dat je een onderwerp, of een verhaal in dit geval, afgerond hebt. Ik kies ervoor mijn rug te strekken en mijn handen bij de polsen te kruisen. De stilte die ik laat is de stilte waarin de mogelijke klant zich een beeld kan vormen van de gevaren die bij hem of haar op de loer liggen. Een stilte die ik kan afsluiten door geruststelling te bieden.

Ik kijk de vrouw in de ogen en geef haar een kleine sympathieke glimlach. De hoofdregel bij het geven van een sympathieke glimlach is laat nooit, maar dan ook nooit teveel tand zien. De tandenglimlach behoort tot de schurk, onbetrouwbaar, of wordt als te geforceerd, te nep gezien. Een goede tweede regel is dat je beide mondhoeken altijd gelijkmatig moet optrekken. Een eenzijdige glimlach kan het idee geven dat je jezelf, je verhaal of erger nog de persoon tegenover je niet serieus neemt. Het stuk papier dat voor me ligt schuif ik over tafel naar de vrouw.

Ik verbreek de stilte: 'Dit hier is bijvoorbeeld ons speciale kunst verzekeringspakket. Waterschade, diefstal, rookschade, vandalisme, je kunt het zo gek niet bedenken of we dekken het.'

De vrouw kijkt van het papier naar mij. Haar blik is er één die ik niet meteen kan lezen. Nu is zij het die stilte heeft overgenomen en ben ik het die denkt, twijfelt. Bij elke seconde die voorbij gaat voel ik me stommer worden. Stront. Hoe heb ik dit nu over het hoofd kunnen zien. Een oudere vrouw dan moet je er rekening mee houden. Dan

moet je het zien. Jezus wat stom.

Ik ben niet scherp. Ik mis Florida. Ik mis mijn kleine kasplantje. De vrouw schuift haar handen over tafel en bedekt de mijne. Haar blik wordt zachter, minder afstandelijk.

'Met Florida is alles goed Alfred maar je kan haar nog niet zien. Niet nu.'

Vluchtig trekt ze haar handen terug, alsof ze zich op iets ernstigs betrapt. Zakelijkheid bezet haar gezicht en ze gaat rechtop zitten alsof zij degene is die mij iets wil verkopen.

Stom, stom, stom. Ik zit hier al die tijd maar te praten terwijl die vrouw overduidelijk dementeert. Mijn regel is, en dat zal niet iedere colporteur met me eens zijn, dat degene met wie je de polis afsluit precies moet weten waarvoor hij of zij tekent. Verkoop angst, verkoop hoop. Deze vrouw denkt waarschijnlijk dat ze weer kind is en is al lang blij als ze ergens haar naam onder mag zetten. Geef haar een doos vingerverf en binnen tien minuten zal je je voelen alsof je bent opgezogen door een regenboog.

Ik moet hier weg, ik verdoe mijn tijd. Nog één of twee deuren langs en ik kan weer naar Florida. Misschien ga ik eerst nog wel even langs de ijssalon. Pistache, banaan, glinstering, glimlach.

'Tot ziens mevrouw.'

Langzaam sta ik op. Twee schaduwen trekken over me heen en duwen me terug in mijn stoel. Links en rechts van me zie ik een ferme mannen handen mijn schouders beetgrijpen en neerduwen. Ik mis Florida en haar kleine sierlijke handen. Haar kunstwerken in nagellak.

De verwarde vrouw tegenover me schraapt haar keel, schuift

het stuk papier naar zich toe en zegt op serieuze toon: 'Goed, Alfred. We kennen nu jou kant van het verhaal maar je zal moeten meewerken willen we een behandelplan kunnen opstellen. Je maakt het jezelf niet makkelijker.'

Stront, de vrouw is er nog slechter aan toe dan ik dacht. Ik begin het nu pas door te krijgen. Statistisch gezien is de kans dat je in je leven twee personen tegenkomt met PCLM minder dan 0,00000002 %. Mij gebeurt het.

'Goed dan,' de vrouw houdt het stuk papier omhoog met wat op het eerste gezicht lijkt op een gigantische inktvlek, een vlinder, 'vertel me, wat zie je hier in.'

Ik staar, zie eerst niets bijzonders en dan beginnen lijnen zich te vormen. Ik moet mijn gezicht dichterbij duwen om het goed te zien, met mijn ogen knijpen om het helder te krijgen. Dit kan niet. Onmogelijk. Het kan niet. De vrouw houdt een tekening omhoog met daarop het portret van Florida met een bonthelm op haar hoofd.

Slik. Mijn speeksel schuurt pijnlijk langs mijn droge keel alsof ik scheermesjes doorslik. De eerste druppels zweet vormen zich op mijn voorhoofd. – Rare, rare wereld. Mijn ogen sluit ik terwijl de stem van de vrouw blijft klinken.

'Alfred? Alfred!'

Laat weten wat je van dit boek vindt

op

deheerbill.com

of

facebook.com/deheerbill

Ook van De Heer Bill:

'Alles komt goed, soms' (2011)

'Ramkoersblues' (2013)